

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΝΟΕΜΒΡΗΣ -ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2021, ΓΕΝΑΡΗΣ 2022- ΑΡ. ΦΥΛ. 559, € 1,50

ΟΧΙ ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΟΝΑΧΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΧΙΤΛΕΡ ΠΟΥΤΙΝ! Λαοί, έθνη και κράτη, πατριώτες και δημοκράτες αντισταθείτε! Κάθε βοήθεια στην Ουκρανία!

Όσα έχουν φέρει οι τελευταίες εβδομάδες, δεν τα είχαν φέρει 30 χρόνια «ψόφιου κοριού» και στη συνέχεια «αναδυόμενης νέας ισχυρής Ρωσίας». Ξαφνικά οι λαοί όλου του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης βλέπουν μπροστά τους ένα τέρας το οποίο απειλεί ωμά να καταπιεί πρώτα μια μικρή σε οικονομικό και στρατιωτικό όγκο γειτονική του χώρα (Ουκρανία) και στη συνέχεια, σε δεύτερο χρόνο, τη μισή ευρωπαϊκή ήπειρο, 75 χρόνια μετά την ήττα της ναζιστικής Γερμανίας. Το τέρας, που διατηρεί αυτή τη στιγμή 200.000 ετοιμοπόλεμους στρατιώτες στα σύνορα μιας χώρας την οποία έχει ήδη διαμελίσει το 2014 και η οποία ποτέ δεν το έχει απειλήσει με οποιονδήποτε τρόπο, επικαλείται μάλιστα τα ανύπαρκτα «ιστορικά του δίκαια», που τα έχει αυθαίρετα ορίσει μόνο του και, με βάση αυτά, ζητά με απόλυτο θράσος να ποδοπατήσει ωμά τη θέληση λαών, εθνών και ανεξάρτητων κρατών.

Το τέρας αυτό, η νεοσαρική, σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία του Πούτιν, η πνιγμένη στην υποκριτική ψευτο-αντιιμπεριαλιστική ρητορεία κατά του επεμβατισμού της Δύσης (επεμβατισμού που, όποτε τη βόλευε, τον υποκινούσε και τον υποδαύλιζε η ίδια βλ. Σερβία-Κόσοβο, 1999, Αφγανιστάν 2001, Ιράκ 2003, Λιβύη 2011), τα ζητάει αυτά μάλιστα όχι έστω από τους ίδιους τους λαούς και τις χώρες που φιλοδοξεί να υποτάξει και εξανδραποδίσει, αλλά απευθείας από τους δυτικούς μονοπωλιστές, αφού δεν αναγνωρίζει σε λαούς, έθνη και κράτη καμία ανεξάρτητη βούληση, παρά μόνο να είναι άβουλα πόνια, είτε

δικά της είτε της Δύσης. Η Μόσχα ζητά στην ουσία από τους δυτικούς και βασικά από τους Αμερικάνους την άδεια να επεκτείνει την ιμπεριαλιστική αυτοκρατορία της στα όρια που αυτή είχε την εποχή της μπρεζνιεφικής «ΕΣΣΔ», δηλαδή στο σύνολο του κάποτε σοσιαλιστικού και μετέπειτα σοσιαλφασιστικού μπλοκ, προκειμένου να νιώσει, όπως λέει, «ασφαλής ότι δεν πρόκειται να απειληθεί στο μέλλον».

Στην Ελλάδα της σχεδόν πλήρους σοσιαλφασιστικής και κλασικής φασιστικής ηγεμονίας στον Τύπο, τουλάχιστον όσον αφορά τις διεθνείς εξελίξεις, ο μέσος άν-

θρωπος διαβάζει ότι η Ρωσία αντιδρά στην προοπτική μιας πιθανής ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και «νιώθει περικυκλωμένη», καθώς οι δυτικοί δεν τήρησαν τάχα την υπόσχεση της μη επέκτασης της στρατιωτικής αυτής συμμαχίας σε χώρες που κάποτε ανήκαν στο Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

«Μπορεί ο κύριος Πούτιν να είναι κάπως αφύσ και αγροίκος, αλλά είναι η Δύση με την αδηφαγία της που τον ανάγκασε να γίνει τέτοιος», είναι η μέση συνείδηση που φτιάχνουν στον Έλληνα αναγνώστη όχι μόνο τα μέσα του αμιγούς σο-

Συνέχεια στη σελ. 10

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Με τα 100 Ευρώ: Ο Μητσοτάκης ενάντια στη δημοκρατική υποχρεωτικότητα, σ. 3,
  - Το κίνημα κατά των εμβολίων είναι κίνημα του φασισμού, σ. 3
  - Οι εργάτες του Νεώριου Σύρου παλεύουν για τη σωτηρία των ναυπηγείων, σ.4
  - Νέο διακομματικό έγκλημα ενάντια στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά, σ. 5
  - Σχετικά με τα εκλογικά αποτελέσματα των καθηγητών Μ.Ε., σ. 8
  - Σχετικά με την πολιτική φυσιογνωμία του Ανδρουλάκη, σ. 11
  - Ο μαρτυρικός θάνατος της 8χρονης Όλγας, σ. 14
  - Πολυτεχνείο 2021, σ. 15
  - Η νέα δικτατορία προαναγγέλλεται στα πανεπιστήμια, σ. 16
  - Για τις απανωτές γυναικοκτονίες, σ. 18
  - Κάρολος Παπούλιας, ένας αρνητικός δάσκαλος για το λαό μας, σ. 24
- www.oakke.gr -

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Ο ΠΟΥΤΙΝ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΖΕΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Το βαρύτερο πλήγμα το δέχεται η ενεργειακά υπονομευμένη Ελλάδα

Συνέχεια στη σελ. 2

ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ- ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΚΑΖΑΚΣΤΑΝ

Μετά από μια σειρά εδαφικές προσαρτήσεις σε βάρος χωρών της πρώην ΕΣΣΔ, όπως της Γεωργίας, της Ουκρανίας, και της Μολδαβίας, μετά το στρατιωτικοπολιτικό έλεγχο της Συρίας και της μισής Λιβύης και αφότου, ειδικά τους τελευταίους μήνες προελαύνουν με καταρακτώδη ρυθμό και καταλαμβάνουν την εξουσία με εγκάθετους πραξικοπηματίες στη μια χώρα μετά την άλλη όπως στο Σουδάν, στο Μαλί, και στην Τυνησία, ή με φίλους τους, όπως στο Αφγανιστάν, οι νεοχιτλερικοί του Κρεμλίνου παίρνουν τώρα την εξουσία με ταυτόχρονο πραξικόπημα εσωτερικά και με μια στρατιωτική επέμβαση-εισβολή τους στο Καζακστάν, την ένατη μεγαλύτερη σε έκταση χώρα του κόσμου, χώρα κλειδί για τον έλεγχο της κεντρικής Ασίας και των υδρογονανθράκων της Κασπίας.
σ 22-23

9 771791 659005

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ**Ο ΠΟΥΤΙΝ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΖΕΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ****Το βαρύτερο πλήγμα το δέχεται η ενεργειακά υπονομευμένη Ελλάδα**

Μόλις η Ευρώπη βγήκε από τις καραντίνες της πανδημίας και έτσι αύξησε την παραγωγή της οπότε και την ενεργειακή της κατανάλωση, η Ρωσία του Πούτιν έπαψε να της δίνει το πολύ παραπάνω αέριο που χρειαζόταν όπως το έδινε πριν την πανδημία. Έτσι οι τιμές του έχουν ανέβει από 3 έως 8 φορές (!) πιο ψηλά από πριν ανάλογα με το πόσο διαθέσιμο αέριο από άλλες χώρες υπάρχει στη διεθνή αγορά. Την πιο βαριά επίπτωση από αυτό το στραγγαλισμό της ΕΕ στην ηλεκτρική της παραγωγή την έχει η Ελλάδα γιατί οι κομματικές ηγεσίες της έχουν σαμποτάρει κάθε άλλη πηγή ενέργειας και έχουν εξαρτήσει τη χώρα μας πιο πολύ από κάθε άλλη της ΕΕ από το ρώσικο φυσικό αέριο. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα τα κόμματα καλύπτουν τη δυσμενέστερη από ποτέ σε βάρος της χώρας μας νέα συμφωνία για το φυσικό αέριο με τη Ρωσία που υπέγραψε ο Μητσοτάκης και με θράσος εμφανίζεται σαν νίκη.

Η νεοχιτλερική Ρωσία εκβιάζει την ΕΕ για να την ξεκόψει από Ουκρανία, Πολωνία, Βαλτικές και να της επιτεθεί

Η Ρωσία λέει στις χώρες της ΕΕ: «Είτε θα δώσετε άδεια λειτουργίας στο νέο αγωγό μου, τον Nord Stream 2, που παρακάμπτει την Ουκρανία, τις Βαλτικές και την Πολωνία και πάει απευθείας στη Γερμανία, είτε θα συνεχίζω να μειώνω την παρο-

χή μου από υπάρχοντες αγωγούς οπότε θα ανεβάζω τις τιμές τόσο πολύ ώστε θα σας προκαλέσω παραγωγική κρίση».

Πολύ περισσότερο από τα εκατοντάδες δις που ληστεύει σήμερα από τις

ευρωπαϊκές χώρες με αυτόν τον εκβιασμό η Ρωσία χρειάζεται τη λειτουργία του αγωγού Nord Stream 2 για να μπορεί να κλείνει τη στρόφιγγα του αερίου για όλες τις ανατολικοευρωπαϊκές χώρες, αλλά να την έχει ανοιχτή για να στέλνει αέριο μέσω Γερμανίας στη Δυτική Ευρώπη και έτσι να μπορεί να διασπάει τη Δυτική με την Ανατολική Ευρώπη. Στόχος της είναι να κυριαρχήσει πρώτα στην Ανατολική Ευρώπη που ήδη έχει αρχίσει να την καταπίνει στρατιωτικά αποσπώντας κομμάτια της Ουκρανίας, της Γεωργίας και της Μολδαβίας και μετά να περικυκλώσει και να απειλήσει στρατιωτικά την πολύ πιο πλούσια Δυτική Ευρώπη.

Γι αυτό το λόγο ο Πούτιν σφίγγει τη στρόφιγγα του αερίου και ταυτόχρονα απειλεί με εισβολή την Ουκρανία. Και ενώ της έχει κόψει κομμάτια και δηλώνει ότι η Ουκρανία αποτελεί τμήμα της Ρωσίας, φωνάζει ότι απειλείται από τις ΗΠΑ,

το NATO και την ΕΕ. Αλλά οι ηγεσίες των ΗΠΑ, του NATO και της ΕΕ το μόνο που κάνουν είναι να διαπραγματεύονται την εδαφική ακεραιότητα και την ανεξαρτησία της Ουκρανίας με τη Ρωσία για να κατευνάσουν τη δεύτερη όπως οι Άγγλοι και Γάλλοι ιμπεριαλιστές έκαναν στο Μόναχο στις παραμονές του Β' παγκόσμιου για να κατευνάσουν τη χιτλερική Γερμανία, παραδίδοντας της τη μισή Τσεχία, ενώ αυτή ετοιμαζόταν να καταλάβει και τις δικές τους χώρες. Στο βάθος οι λαοί της Ευρώπης πληρώνουν τη γουρουνοπετσιά και την πολιτική τύφλα των μονοπωλιστών ηγετών τους που επέτρεψαν στη Ρωσία να εξαρτήσει ενεργειακά τις χώρες τους, άλλες πολύ και άλλες πιο λίγο, από το ρώσικο εκβιασμό ο ελληνικός λαός όπως αποδεικνύεται από την πιο ακριβή τιμή παραγωγής του ηλεκτρικού ρεύματος στη χώρα μας.

Γιατί πληρώνει πιο ακριβά η Ελλάδα από όλη την υπόλοιπη ΕΕ το ρώσικο εκβιασμό

Αυτό δεν οφείλεται στο ότι η Ελλάδα είναι η πιο εχθρική χώρα απέναντι στη Ρωσία, αλλά ακριβώς αντίθετα επειδή η πολιτική ηγεσία της είναι η πιο δουλκή απέναντι της καθώς στην πλειοψηφία της σέρνεται πίσω από το πιο ρωσόδουλο τμήμα της αστικής τάξης. Αυτό α) διασπάει τον πιο οργανωμένο στη χώρα πολιτικό στρατό: αυτόν του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, β) έχει εξασφαλίσει μέσα από αλληπάλληλες εκκαθαρίσεις να έχει για πρωθυπουργούς ρωσόδου-

λους ντυμένους δυτικούς σαν τους Α. Παπανδρέου, Σημίτη, Καραμανλή Β', Σαμαρά, Μητσοτάκη Β', γ) έχει εκθρέψει μια νέα κομπραδόρική κρατική ολιγαρχία με πυρήνα της τους Κόκκαλη, Μπόμπολα, Γερμανό, Κοπελουζό, Μυτιληναίο. Αυτό το στην ουσία του διακομματικό μπλοκ έχει υπονομεύσει για δεκαετίες την ενεργειακή ανεξαρτησία της χώρας χρησιμοποιώντας «φιλοπεριβαλλοντική» τάχα νομοθεσία, στημένα κινήματα κατοίκων και το βιομηχανοκτόνο ΣτΕ.

Έτσι ενώ πχ η Γαλλία έχει εξασφαλίσει την ηλεκτροπαραγωγή της από την πυρηνική ενέργεια κατά 70%, το Βέλγιο και η Βουλγαρία κατά 40%, η Φινλανδία κατά 33% η Σουηδία κατά 30%, η Ελλάδα περφηανεύεται για το 0% της. Επίσης ενώ αρκετές χώρες στηρίζονται στο υδάτινο δυναμικό για την ηλεκτροπαραγωγή τους πχ η Νορβηγία κατά 99%, η Ελβετία κατά 58%, η Σουηδία κατά 46%, η Πορτογαλία κατά 30%, η Ελλάδα με σημαντικό υδάτινο δυναμικό έχει μόνο ένα 9% επειδή

ματαίωσε όλα τα νέα υδροηλεκτρικά της έργα με τα κινήματα της ψευτοαριστεράς και το διακομματικό, εγκληματικό της ΣτΕ.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:
IBAN ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: GR 72011016000000 16076496229

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Το οργανιστικό ενεργειακό σαμποτάζ του Μητσοτάκη με πρωτοπόρα τα ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και τη στήριξη του από τους υπόλοιπους

Αλλά επειδή αυτό το σαμποτάζ δεν είναι αρκετό οι εγκάθετοι της Ρωσίας και των 6 κοινοβουλευτικών ηγεσιών με πρωθυπουργικό τους εκπρόσωπο σήμερα τον αρχισαμποταριστή Μητσοτάκη προχώρησαν πρόσφατα σε τρεις μεγάλες κινήσεις: 1. Ανέλαβαν πριν και από τις πιο πλούσιες χώρες της ΕΕ να καταργήσουν η υπερχρεωμένη Ελλάδα το φτηνό ντόπιο λιγνίτη και να τον αντικαταστήσει με το πανάκριβο ρώσικο φυσικό αέριο αντί να πάρει για μερικά χρόνια εξαίρεση για τους ρύπους άνθρακα όπως έκανε η Πολωνία. 2. Με επικεφαλής τα «οικο-

λογικά» κινήματα του ΣΥΡΙΖΑ και του ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπλοκάρανε όλες τις έρευνες για φυσικό αέριο στην Ελλάδα, ειδικά στο πλούσιο στα κοιτάσματά του σε φ. αέριο Κρητικό Πέλαγος. 3. Με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ εκστράτευσαν για να σταματήσουν τις πιο αποδοτικές ενεργειακά από όλες τις ΑΠΕ, τις ανεμογεννήτριες που εγκαθίστανται κυρίως στα βουνά. Πατώντας στους μεγάλους εμπρησμούς του καλοκαιριού, που είχαν σαν στόχο ακριβώς να μην εγκατασταθούν και όχι να εγκατασταθούν οι ανεμογεννήτριες, οι Μητσοτάκης-Σκρέκας

εμπόδισαν την εγκατάστασή τους. 4. Με πρωτοβουλία του Μητσοτάκη η ΔΕΠΑ έσκισε το 2020 το ευνοϊκό συμβόλαιο προμήθειας αερίου που είχε με τη Ρωσία, με το οποίο η αγορά γινόταν 100% με ρήτρα πετρελαίου, οπότε τώρα θα ήταν πολύ φτηνό, και το μετέτρεψε σε συμβόλαιο με 60% ρήτρα ελεύθερης αγοράς αερίου και 40% πετρελαίου. Τώρα ο Πούτιν το χειρότερεψε και το έκανε με 80% και 20% αντίστοιχα και ο Μητσοτάκης αυτοσυγχαιρείται που δεν του το έκανε 100% με ρήτρα ελεύθερης αγοράς.

Εργαζόμενοι, Δημοκράτες και Πατριώτες Αντισταθείτε!

Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου να μην επιτρέψει ο λαός μας, στη ρώσικη κρατικοφασιστική ολιγαρχία και στα ντόπια τσιράκια της να ριξουν βαθύτερα στην πείνα και στην ανεργία το λαό μας και τελικά να τον σύρουν σε έναν χιτλερικό πόλεμο ενάντια στην Ευρώπη.

- Ούτε ένα βήμα πίσω από την ΕΕ στους ρώσους εκβιαστές. Συμπαράσταση στην Ουκρανία!
- Ξεμπλοκάρισμα της λιγνιτοπαραγωγής με ευνοϊκή ρύθμιση για τους ρύπους!
- Ξεμπλοκάρισμα όλων των ερευνών για υδρογονάνθρακες σε Δυτική Ελλάδα, Ιόνιο και Κρητικό πέλαγος. Άμεσο ξεμπλοκάρισμα του φράγματος της Μεσοχώρας!
- Αλλαγή της εγκληματικής «περιβαλλοντικής» νομοθεσίας ώστε αυτή να προστατεύει το περιβάλλον και όχι τα φαιο-«κόκκινα» κινήματα των σαμποτέρ και το βιομηχανοκτόνο ΣτΕ!
- Ναι τώρα στην πυρηνική ενέργεια!

Με τα 100 Ευρώ: Ο ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟΥ» ΦΑΣΙΣΜΟΥ

(δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 2/12/2021)

Ο Μητσοτάκης δεν ξεκίνησε τυχαία το μέτρο της βαριάς ποινής των 100 Ευρώ κάθε μήνα σε κάθε ηλικιωμένο, αφού άφησε την πανδημία να φτάσει στο απροχώρητο. Λειτουργώντας όπως πάντα σαν προβοκάτορας παρέδωσε τη φτωχολογία που φοβάται το εμβόλιο, και μαζί της ένα μεγάλο κομμάτι του λαού, στους κλασικούς φασίστες και πιο πολύ στην μπλεγμένη σε πολιτικά αδιέξοδα σοσιαλφασιστική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Ταυτόχρονα έδωσε ένα βαθύ χτύπημα στην επιρροή της επιστήμης στις μάζες και πάνω απ όλα στο δημοκρατικό της κύρος.

Αφού λοιπόν στο όνομα της αντίθεσης στην υποχρεωτικότητα, και κυρίως αυτή του εμβολιασμού, καθυστέρησε να εφαρμόσει οποιοδήποτε μέτρο προφύλαξης δυνάμοντας την πολιτική της εγκληματικής απόλυτης χαλάρωσης την Άνοιξη, σαν ικανοποίηση των αιτημάτων των κουφοντινών σπασματιών της Νέας Σμύρνης, αφού το καλοκαίρι ανέβασε τον φιλοναζί και ρατσιστή Πλεύρη στην ανώτερη θέση του εμβολιαστικού αγώνα για να ματαιώσει την επέκταση, και στην πράξη να καταργήσει τελείως, την υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού στους κρατικούς υπάλληλους σε υπηρεσίες, σε ιδιωτικούς υπάλληλους που έρχονται σε επαφή με το πλατύ κοινό και στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, αφού ακόμα και τώρα επιμένει να

μην εφαρμόζει το μέτρο «εμβόλιο ή ράπιντ τεστ» σε συγκοινωνίες και σούπερ μάρκετ (παρά τις αντίθετες τοποθετήσεις αρκετών λοιμοξιολόγων), κατάφερε στις αρχές του Νοέμβρη να γεμίσει όλες τις ΜΕΘ της χώρας και στα μέσα του Νοέμβρη να σκοτώνει 100 άτομα τη μέρα κάνοντάς την ευρωπαϊό πρωταθλήτη σε θανάτους, να έχει 600 διασωληνωμένους και να ματαιώνει τις αναγκαίες χειρουργικές εκατοντάδων συνανθρώπων μας που δεν έχουν την πολυτέλεια της ιδιωτικής ασφάλισης. Τώρα επικαλείται ακριβώς το γέμισμα των ΜΕΘ που ο ίδιος προκάλεσε για να διατάξει τον υποχρεωτικό εμβολιασμό όλων των πάνω από τα 60 συμπολιτών μας με την άσκηση οικονομικής βίας, δηλαδή με την απειλή του προστίμου των 100

Ευρώ που θα πέφτει κάθε μήνα και αυτόματα σαν φορολογικό χρέος και στους πιο φτωχούς συνταξιούχους, δηλαδή για να αντικαταστήσει τη δημοκρατική με τη φασιστική υποχρεωτικότητα.

Η ΟΑΚΚΕ είναι από την πρώτη στιγμή της πανδημίας υπέρ της υποχρεωτικότητας σαν κοινωνικό καθήκον όλων των μέτρων άμυνας απέναντι στον ιό, και πάνω απ όλα του εμβολίου, αντίθετα με τους φασίστες και τους σοσιαλφασίστες που πάντα καταφέρνουν ενάντια στον κοινωνικό καταναγκασμό που υποχρέωνε τα ξεχωριστά άτομα να τηρήσουν αυτά τα μέτρα όταν δεν πείθονται από αυτά. Αυτό τον καταναγκασμό, που μπορούσε να ασκηθεί μέσω του μόνου σημερινού διαθέσιμου μέσου για την άσκηση του, που είναι το αστικό κράτος, τον κατήγγειλαν σαν αστυνομοκρατία και τον εμπόδιζαν και με παπαδίστικα ακροδεξιά και με νεολαιίστικα ψευτοπροοδευτικά κινήματα. Μάλιστα κυρίως με τα τελευταία δίνανε πάτημα στο Μητσοτάκη να ματαιώσει την κρατική επιτήρηση και την επιβολή των μοναδικών μέτρων πριν το

εμβόλιο (μάσκες και αποστάσεις). Επίσης η ΟΑΚΚΕ διαρκώς κατ'άγγελνε την κυβέρνηση και τους φαιο-«κόκκινους» (που στην αρχή ήταν ανοιχτοί ή καλυμμένοι αντιεμβολιαστές) επειδή δεν εφαρμόσαν ποτέ τη μόνη αποτελεσματική μέθοδο πειθούς που είναι δυνατή στη χώρα μας όταν την επηρεάζει τόσο πολύ μια παγκόσμια φασιστική εκστρατεία αντιεπιστημονικής προπαγάνδας εναντίον της αντιπανδημιακής άμυνας, που έχει σαν κέντρο της την πουτινική Ρωσία. Αυτή η μέθοδος είναι η διαρκής καταγγελία των ψευτοεπιστημόνων, ειδικά των ελλήνων και η συστηματική αποκάλυψη τους με πραγματικά επιστημονικές και όσο γίνεται πιο μαζικές και εκλαϊκευμένες εκστρατείες των πραγματικών ειδικών στα ΜΜΕ, στα σχολεία, στις γειτονιές κλπ.

Όμως υπάρχει υποχρεωτικότητα και υποχρεωτικότητα, κοινωνικός καταναγκασμός και κοινωνικός καταναγκασμός, σε ό,τι αφορά τα μέτρα άμυνας στην πανδημία, κυρίως στο ζήτημα του εμβολιασμού. Οι ξεχωριστές μορφές του καταναγκασμού καθώς και η ένταση αυ-

τού του καταναγκασμού έχουν να κάνουν όχι μόνο με την πάλη με τη φύση, δηλαδή ανάλογα με την ένταση του πανδημικού κινδύνου, αλλά και με την ταξική πάλη και συγκεκριμένα με την ένταση του φασιστικού κινδύνου σε μια χώρα, αλλά και τη συνείδηση και τις διαθέσεις των μαζών.

Έτσι η κοινωνία μπορεί σχετικά εύκολα να επιβάλει ένα μέτρο άμυνας που περιορίζει την ελευθερία σε πολλές κοινωνικές δραστηριότητες ενός ατόμου υποχρεώνοντας το να φοράει μάσκα και να κρατάει ορισμένες αποστάσεις επειδή μια απεριόριστη ελευθερία του βλάπτει άμεσα, σύμφωνα με μια επιστημονική θέση που έχει γίνει και κοινή αντίληψη της κοινωνίας, τα άλλα άτομα. Έτσι μια Δημοκρατία μπορεί να ασκεί ανάλογη βία με πολύ πλατειά κοινωνική αποδοχή σε ένα μέλος της κοινωνίας όταν αυτό δεν εφαρμόζει τα μέτρα, δηλαδή μπορεί να το πετάει έξω από ένα σουπερμάρκετ και ένα λεωφορείο ή να του βάζει πρόστιμα όταν παραβιάζει ένα

Συνέχεια στη σελ. 6

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα κείμενο που συμπυκνώνει προηγούμενες τοποθετήσεις της ΟΑΚΚΕ για την αντιμετώπιση της πανδημίας και την ανάγκη της πάλης κατά του φαιο«κόκκινου» αντιεμβολιαστικού μεσαίωνα

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΜΒΟΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

- Οι ηγέτες του αντιεμβολιαστικού κινήματος είναι συνειδητοί ψεύτες, εγκληματίες και μαζικοί δολοφόνοι
- Έντιμοι άνθρωποι, μην ακολουθείτε τους εγκληματίες στο γκρεμό, εμβολιαστείτε και προστατέψτε τον εαυτό σας και τους γύρω σας
- Ναι στην υποχρεωτικότητα σε όλους τους εργαζόμενους σε μαζικούς χώρους (υγειονομικοί, δάσκαλοι, υπάλληλοι εστίασης κτλ).
- Όχι στη γενική κατάργηση των ατομικών μέτρων προστασίας (μάσκες, αποστάσεις) ιδιαίτερα σε κλειστούς χώρους.
- Τα εμβόλια είναι ασφαλή. Κανένα εμβόλιο στην ιστορία δεν έχει δώσει παρενέργειες αργότερα από τους 2 μήνες από τον εμβολιασμό. Τώρα έχουν εμβολιαστεί εδώ και πολλούς μήνες δισεκατομμύρια άνθρωποι.
- Τα εμβόλια δουλεύουν. Τα νούμερα είναι πια συντριπτικά. Οι ανεμβολίαστοι αρρωσταίνουν ή πεθαίνουν δέκα φορές περισσότερο από όσο οι εμβολιασμένοι και γενικότερα τα εμβόλια μειώνουν αποφασιστικά τις συνέπειες της νόσου και τη μεταδοτικότητα της.
- Η υποχρεωτικότητα φέρνει αποτέλεσμα. Η εφαρμογή της στις ευαίσθητες δομές και στους υγειονομικούς αύξησε τα ποσοστά εμβολιασμού τους συντριπτικά σώζοντας ζωές.

Υπάρχει ένα κίνημα υπονόμησης της αντίστασης του λαού στην πανδημία που εμποδίζει τη χώρα να αναρρώσει υγειονομικά αλλά και οικονομικά ενώ είναι αποβιομηχανοποιημένη και γι αυτό υπερχρεωμένη και βυθισμένη σε μια ατέλειωτη ανεργία τέτοια που αναγκάζει τη νεολαία της να μεταναστεύει μαζικά. Το μαύρο αυτό κίνημα κερδίζει νίκες καθώς η χώρα μας έχει το δεύτερο χαμηλότερο ποσοστό εμβολιασμών και ένα από τα ψηλότερα ποσοστά κρουσμάτων και θανάτων στην ΕΕ. Και τούτο γιατί ειδικά στην Ελλάδα έχει στο πλευρό του ανοιχτά ή κρυφά την πλειοψηφία των κομματικών ηγεσιών, τον πρωθυπουργό, και μετά τον τελευταίο ανασχηματισμό και τον υπουργό υγείας.

Το κίνημα της υπονόμησης της αντίστασης στην πανδημία αλλάζει σύνθημα ανάλογα με τη φάση της πάλης ενάντια της. Στην πρώτη φάση αρνήθηκε ότι υπάρχει πανδημία. Στην επόμενη καταφέρθηκε ενάντια στην αποτελεσματικότητα των πρώτων μέτρων άμυνας: αποστάσεις, μάσκες, λοκντάουν. Στην τρίτη φάση που διανύουμε, των εμβολίων, επιμένει ότι αυτά είναι θανατηφόρα ή είναι μηχανισμοί ελέγχου της συνείδησης. Αυτό το κίνημα συσπειρώνει στη βάση του κυρίως ανθρώπους που είναι πολύ μακριά από τη σύγχρονη επιστήμη επειδή η αστική κοινωνία τους έχει αποσπώσει από αυτή και τους έχει ρίξει στις στερήσεις και στη δεισιδαιμονία. Μια τέτοια είναι η σύγχρονη θρησκευτική πεποίθηση (που την πουλάει η ψευτοαριστερά) ότι το κεφάλαιο, βασικά το δυτικό μη κρατικό, είναι ενωμένο στην κορυφή του και παντοδύναμο ώστε να μπορεί να οργανώνει συνομοσπίες στις οποίες σχεδόν όλοι οι ειδικοί, όλοι οι τομείς της παραγωγής και όλα τα κράτη υποτάσσονται δουλικά.

Τα κόμματα της λεγόμενης «αριστεράς»

για να μην χάσουν την επαφή τους με το προοδευτικό μέρος της βάσης τους που πιστεύει στην επιστήμη και έχει κάποια επαφή με το μαρξισμό ακολουθούν από την αρχή μια πολύ ύπουλη μέθοδο να υποστηρίζουν το κίνημα των αρνητών και ειδικά το αντιεμβολιαστικό. Δέχονται επί της αρχής όλα τα μέτρα άμυνας: αποστάσεις, μάσκες, λοκντάουν, εμβόλια, αλλά χτυπάνε την υποχρεωτικότητα τους, δηλαδή την επιβολή τους από το κράτος σαν μια δήθεν κυβερνητική προσπάθεια κατάλυσης της δημοκρατίας.

Εδώ παραχαράσσουν αισχρά το μαρξισμό ταυτίζοντας επίτηδες τη λειτουργία του αστικού κράτους στην πάλη με τη φύση όπου αυτή απειλεί όλη την κοινωνία και εκείνο της αντιπαρατίθεται σαν εκπρόσωπος της κοινωνίας (εφόσον δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση δυαδικής εξουσίας η κάτι ανάλογο) με τη βάση λειτουργία του κράτους σαν καταπιεστικού μηχανισμού της αστικής τάξης ενάντια στην πλειοψηφία του πληθυσμού και τελικά ενάντια στην κοινωνία. Έτσι ενώ κάνουν πως περιφρονούν το κίνημα των αντιεμβολιαστών, του δίνουν το βασικό του σύνθημα που είναι το: «κάτω η φασιστική υποχρεωτικότητα. Ναι στη Δημοκρατία».

Έτσι κάνουν την πιο τερατώδη αντιστροφή: Επιβάλλουν φασιστικά στη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού να συγχρωτίζεται υποχρεωτικά σε κλειστούς χώρους με αρνητές κάθε άμυνας απέναντι στη φύση και γι αυτό κύριους πιθανούς φορείς της πανδημίας και, να αρρωσταίνει και να πεθαίνει και αν τα πράγματα χειροτερεύουν και γεμίσουν οι εντατικές, να μπει σε νέα λοκντάουν και να έχει πρόβλημα με την νοσοκομειακή του περίθαλψη. Γιατί πρέπει να υποχρεωθούν τόσο άνθρωποι να υποφέρουν και μια δράκα απατεώνων ή νεομεσαιωνιστών να παίρνει στο λαιμό τους και όσους φοβούνται τα εμβόλια; Μια πραγματική αριστερά αν

δεν μπορεί να πείσει αυτούς τους ανθρώπους του λαού προτείνει να κάνουν δωρεάν ή πολύ φτηνά ράπιντ τεστ. Δεν καλεί το λαό, τους εργαζόμενους, τους πολίτες γενικά που κυκλοφορούν για να εξυπηρετήσουν καθημερινές ανάγκες ή για ψυχαγωγία να μπαίνουν χωρίς εμβόλιο και χωρίς ράπιντ τεστ στα λεωφορεία, στις κρατικές υπηρεσίες και σε κάθε κλειστό χώρο δημόσιας πρόσβασης.

Η μητσοτακική ΝΔ κάνει παραχωρήσεις σε αυτό το κίνημα, όταν με τον τελευταίο ανασχηματισμό ξήλωσε το επιτελείο που οργάνωσε τη μαζική καμπάνια εμβολιασμού και έβαλε στη θέση του υπουργού Υγείας το γνωστό φασίστα Θ. Πλεύρη που αμέσως ανακοίνωσε υποχωρήσεις στο ζήτημα των υποχρεωτικών εμβολιασμών.

Στο σκληρό πυρήνα αυτού του κινήματος και σαν οργανωμένη συνιστώσα του βρίσκονται οι χιτλερικοί μαχαιροβγάλτες της «Χρυσής Αυγής» χωρίς καμιά δήθεν αριστερά και κανένας δήθεν φιλελεύθερος να έχει ενοχληθεί από αυτό.

Δεν πρόκειται καθόλου για τυχαία φαινόμενα ή για γραφικό περιθώριο.

Όταν αυτό το κίνημα έχει στο πλευρό του τον πρώην υπουργό υγείας Πολάκη με την κάλυψη του κόμματός του, του ΣΥΡΙΖΑ, όταν όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης πολεμάνε τον υποχρεωτικό εμβολιασμό ακόμα και των υγειονομικών, όταν οι αντιεμβολιαστές τσαρλατάνοι γιατροί αλωνίζουν επί μήνες χωρίς να τους ενοχλήσει κανείς, όταν τέλος πρόκειται για ένα κίνημα με διεθνή δικτύωση και κρατική καθοδήγηση από τη Ρωσία του Πούτιν, το στρατηγείο κάθε φασιστικής μεσαιωνικής μπόχας, τότε οι δημοκράτες πρέπει να ανησυχούν πολύ κι όχι μόνο για τον κορονοϊό.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΩΡΙΟΥ ΣΥΡΟΥ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ

Το ιστορικό για τους αγώνες της εργατικής τάξης στην Ελλάδα ναυπηγείο Νεωρίου Σύρου, η μόνη ναυπηγική και επισκευαστική μονάδα της χώρας που βρίσκεται σε πλήρη και ακμαία λειτουργία, κινδυνεύει να κλείσει ή να πάρει θέση δίπλα στα μισόκλειστα, πολύ μεγαλύτερα και σε εγκατάλειψη του Σκαρμαγκά και της Ελευσίνας. Το διακομματικό καθεστώς, το ίδιο που έδωσε το λιμάνι του Πειραιά στους κινέζους νεοαποικιοκράτες της COSCO, έχει εξαπολύσει μια γκεμπελική εκστρατεία λάσπης, κατηγορώντας αυθαίρετα το ναυπηγείο για μόλυνση του περιβάλλοντος. Το εργοστασιακό σωματείο και η διοίκηση της εταιρείας διεξάγουν έναν ηρωικό αγώνα για τη σωτηρία του.

Πρόκειται για ένα ναυπηγείο που για ένα μεγάλο διάστημα παρέμενε μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας πνιγμένο στα χρέη και με παλαιωμένο μηχανολογικό εξοπλισμό. Στο δεύτερο μισό του 2019 το Νεώριο μεταβιβάστηκε από το καθεστώς στον αμερικανικό όμιλο ONEX που ανέλαβε να το εκσυγχρονίσει. Αυτό δεν το έκανε το ρωσόδουλο καθεστώς για να ζωντανέψει ένα ναυπηγείο που το αργοσκότωνε όπως και τα υπόλοιπα, αλλά για να δείξει στις ΗΠΑ ότι όταν μιλούσε για μια νέα στρατηγική συμμαχία το εννοούσε. Ήταν στην ουσία μια έμπρακτη διαβεβαίωση στις ΗΠΑ ότι μπορούσαν να στηρίζονται στην Ελλάδα για να κοντράρουν την Τουρκία του Ερντογάν που ήταν μεν η πιο πολύτιμη βάση τους στα Στενά και στην Ανατολική Μεσόγειο αλλά είχε αρχίσει να ερωτοτροπεί με τη Ρωσία. Αυτή ήταν η λογική της δήθεν φιλοαμερικανικής στροφής του Τσίπρα μετά το 2018 που τη συνέχισαν οι Δένδιας-Μητσοτάκης. Αυτή η πολιτική πέτυχε σε αρκετό βαθμό το βασικό της στόχο που ήταν να απομονώσουν οι ΗΠΑ την Τουρκία στρατιωτικά και οικονομικά και έτσι αυτή να χωθεί ακόμα πιο βαθιά σε όλα τα επίπεδα στην αγκαλιά της ρωσικής υπερδύναμης. Από την ώρα που αυτή η κίνηση της Τουρκίας άρχισε να ολοκληρώνεται και ταυτόχρονα η Ρωσία κυριάρχησε στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική και με πολιτικά διασπασμένες τις ΗΠΑ άρχισε να ξεδιπλώνει τη μεγάλη της ενεργειακή, στρατιωτική και διπλωματική εκστρατεία περικύκλωσης της μισοδιασπασμένης ΕΕ, το ελληνικό ρωσόδουλο καθεστώς άρχισε να πιέζει τις ΗΠΑ για να ακολουθήσουν μια πολιτική πιο κατευναστική προς τη Ρωσία. Αυτό είναι κατά τη γνώμη μας και το νόημα του ταξιδιού του Μητσοτάκη στη Ρωσία. Ήταν δηλαδή τα εγκαίνια της εξής γραμμής: «ΗΠΑ σας αγαπάμε και ανήκουμε στη Δύση γι αυτό σας δίνουμε τόσες νέες βάσεις, αλλά δεν μπορούμε να σας ακολουθήσουμε στενά σε μια μεγάλη όξυνση των σχέσεων σας με την ορθόδοξη μας αδελφή Ρωσία, πόσο μάλλον ενόσω είμαστε ενεργειακά εξαρτημέ-

νοι όσο καμιά άλλη χώρα της ΕΕ από το ρώσικο φυσικό αέριο (Φρόντισαν να είναι εξαρτημένοι. Σημείωση δική μας)». Αυτό ήταν το νόημα του ανοιχτού και κατηγορηματικού όχι που είπε ο εκπρόσωπος του Πεσκόφ στο αίτημα του Μητσοτάκη για φτηνότερο αέριο.

Στην πραγματικότητα αυτές οι εξαρτήσεις και οι παλιές φιλίες είναι προσχήματα. Το ρωσόδουλο διακομματικό καθεστώς αναθαρρυσμένο από την τεράστια προώθηση των θέσεων της Ρωσίας, αλλά και της Κίνας, δεν θέλει να δώσει περισσότερο έδαφος στις ΗΠΑ στο πιο ευαίσθητο σημείο του: Στις βιομηχανικές επενδύσεις, ειδικά στη ναυπηγική και μάλιστα στην πολεμική ναυτική κατασκευή και επισκευή. Γι αυτό το λόγο όχι μόνο απέτρεψε την αγορά του Ναυπηγείου του Σκαρμαγκά από την ONEX, και το έδωσε στον ρωσόφιλο Προκοπίου, όχι μόνο ως τώρα έχει καταφέρει να ματαιώσει την αγορά των ναυπηγείων της Ελευσίνας από την ONEX, και την πλειοψηφία τους την έδωσε στην ιταλική κρατική Φινκαντιέρι (γιατί το ιταλικό κράτος είναι ένα από τα πιο φιλικά της ΕΕ προς τη Ρωσία), αλλά απειλεί τώρα να κλείσει τα μόνα ναυπηγεία που λειτουργεί η ONEX, και είναι αυτά της Σύρου. Δηλαδή απειλεί να αναστρέψει την πρώτη βιομηχανική παραχώρηση που είχε κάνει το καθεστώς στις ΗΠΑ και που εκτός από οικονομικό είχε ψηλό πολιτικό αλλά και στρατιωτικό συμβολισμό, γιατί η Σύρος είναι το διοικητικό κέντρο των Κυκλάδων και ουσιαστικά το κέντρο του Αιγαίου, στο οποίο οι ΗΠΑ έβαλαν με αυτά τα ναυπηγεία τις βάσεις για να μπορέσουν να επισκευάσουν και πλοία του αμερικανικού στόλου.

Εννοείται ότι οι ρωσόδουλοι δεν κάνουν άγαρμπες κινήσεις, τέτοιες που να τους εκθέτουν στους συμμάχους που θέλουν να υπονομεύσουν χωρίς να εκτεθούν. Έτσι έδρασαν μέσω τρίτων και επίσης με σχετικά ήπια μέσα πολύ πριν χρειαστεί να δράσουν πιο αποφασιστικά. Έτσι το Σεπτέμβριο του 2019, μία ΜΚΟ ονόματι AegeanRebreath πήρε κατά τα λεγόμενά της δείγμα

ιζήματος από τον πυθμένα του λιμανιού της Ερμούπολης και το έστειλε για ανάλυση στο Ελληνικό Κέντρο Θαλασσίων Ερευνών (ΕΛΚΕΘΕ) που εντόπισε υψηλή συγκέντρωση βαρέων μετάλλων, πράγμα ολότελα φυσικό αν είχε επιλεχθεί κάποιο σημείο από εκείνα στα οποία γίνονταν για δεκαετίες επισκευαστικές δουλειές με πιο ρυπογόνα εκείνη της αμμοβολής. Τα αποτελέσματα της μέτρησης η ΜΚΟ τα προώθησε στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, τη Περιφέρεια και τον Δήμο της Σύρου. Το Φλεβάρη του 2020 ο βουλευτής του ΜΕΡΑ 25 Κ. Αρσένης έφερε το θέμα στη βουλή με αιχμές κατά των ναυπηγείων και ανέλαβε να το συντηρεί σε χαμηλό επίπεδο. Την κατάλληλη όμως στιγμή, ένα χρόνο μετά, μπήκαν με πάταγο το Γενάρη του 2021 είκοσι έξι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ με εμπροσθοφυλακή τον τοπικό βουλευτή Ν. Συρμαλένιο. Στο μεταξύ στήθηκε ένα από τα γνωστά συνηθισμένα εργαλεία αφύπνισης των διαθέσιμων κνιτοσυριζαίων με το όνομα «Παρατηρητήριο Ποιότητας Περιβάλλοντος Σύρου» το οποίο επιτέθηκε στο Νεώριο κατηγορώντας το σαν πηγή μόλυνσης για την περιοχή. Απαντώντας στην επίθεση η εταιρεία προχώρησε σε μια σειρά αγωγών και εξώδικων κατά του Παρατηρητηρίου με τη μαζική υποστήριξη του Σωματείου που όπως είδαμε στην ανακοίνωση του που δημοσιεύουμε παρακάτω έχει σωστή αντίληψη των συμφερόντων του εργατικού κινήματος σε ότι αφορά το πελώριο έγκλημα της αποβιομηχάνισης. Κατά τη γνώμη μας θα ήταν πιο σωστό να βάλουν Σωματείο και Εταιρεία, με επικεφαλής μάλιστα το Σωματείο τοπικά και κεντρικά κατ'αρχήν πολιτικά το ζήτημα και να καλέσουν τους καλύτερους ειδικούς και τα πιο έγκυρα επιστημονικά όργανα της χώρας αλλά και του εξωτερικού, ανάμεσα τους και τις επιστημονικές επιτροπές του ΤΕΕ, και να πάρουν θέση απέναντι στην έρευνα του Παρατηρητηρίου που κραδαίνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό δεν το λέμε μόνο γιατί απέναντι σε διακομματικές πολιτικές πρωτοβουλίες δεν είναι συνετό να εμπιστευτεί κανείς ούτε στοιχειωδώς την ελληνική δικαιοσύνη. (Γιατί μάλλον διακομματική, τουλάχιστον σε επίπεδο κορυφής, είναι αυτή εδώ η πρωτοβουλία αφού η κυβέρνηση δεν κατήγγειλε τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ για το έγκλημα που ετοιμάζονται να διαπράξουν στη Σύρο). Το λέμε γιατί όταν απέναντι σε μια βιομηχανία εμφανίζεται ένα πολιτικό κίνημα για να την κλείσει σαν δήθεν κίνημα υπέρ της υγείας του λαού τότε πρέπει απέναντι του

να στέκεται ένα άλλο πραγματικό κίνημα του λαού που μπορεί, αν χρειαστεί, να καταφύγει και στη δικαιοσύνη αλλά αφού έχει πρώτα πείσει τις μάζες ότι είναι εκείνο που υπερασπιζόμενο τη συγκεκριμένη βιομηχανία υπερασπίζεται τα συμφέροντα του λαού, ιδιαίτερα της εργατικής τάξης και ότι απέναντί του είναι ένα κίνημα των εχθρών του λαού και μάλιστα κίνημα του χειρότερου ιμπεριαλισμού. Πραγματικά ο ρωσικός νεοαυτισμός μπόρεσε και ερήμωσε βιομηχανικά τη χώρα με τους διακομματικούς πράκτορες του από τον Α. Παπανδρέου και τον Φλωράκη ως τον Καραμανλή τον Β', τον Σαμαρά, τον Τσίπρα και τον Κουτσούμπα, επειδή απέναντι τους είχαν τον ιδιώτη μεγαλοαστό και όχι τους μαζικά οργανωμένους εργάτες. Μάλιστα όσους από αυτούς τολμούσαν μεμονωμένα να αντισταθούν στην καταστροφή του μισθού και της ζωής τους αμέσως οι ψευτοαριστεροί πράκτορες τους κατηγορούσαν σαν ρουφιάνους της εργοδοσίας. Η δουλειά των πρακτόρων γινόταν ακόμα ευκολότερη όταν αυτός ο αστός ήταν ξένος ιμπεριαλιστής, ιδιαίτερα αμερικανός. Γι αυτό σ αυτήν την περίπτωση η επιβίωση των ναυπηγείων θα κριθεί κυρίως από το πολιτικό εύρος που θα πάρει στη χώρα το κίνημα των εργατών της Σύρου και όχι από τις οποιεσδήποτε κινήσεις της εργοδοσίας όσο και αν αυτές είναι δίκαιες από την αστοδημοκρατική πλευρά. Επίσης θα παίξει πολύ αποφασιστικό ρόλο η στάση των εργατών στα δυο άλλα ναυπηγεία, βασικά εκείνο της Ελευσίνας όπου το Σωματείο έχει κρατήσει για καιρό μια δραστήρια στάση υπέρ της επένδυσης και στάθηκε απέναντι στους σαμποτέρ, αλλά τώρα οι εργάτες είναι απογοητευμένοι από τις υποσχέσεις που τους δόθηκαν κυρίως γιατί δεν μπορούν να αντιληφθούν το εύρος της διπροσωπίας τόσο απέναντι στην ONEX όσο και απέναντι στις φιλοβιομηχανικές τάξεις μέσα στην κυβέρνηση, του μεγαλύτερου εχθρού της επένδυσης που είναι ο ίδιος ο Μητσοτάκης.

Σε ότι αφορά πάντως την ουσία της υπόθεσης η ONEX απάντησε ανάμεσα στα άλλα με το ότι: «Για να γίνει μία μελέτη και να αποφανθεί κάποιος αν υπάρχει κάτι, αυτή είναι μία χρονοβόρα και κοστοβόρα διαδικασία. Μιλάμε για 3-5 χρόνια ελέγχων και μελετών, αν μιλάμε για το λιμάνι, μιλάμε για ένα κόστος εκατομμυρίων ευρώ και μιλάμε για πρωτόκολλα και διαδικασίες που αν ακολουθήσει κάποιος, θα πρέπει μετά να μπορέσει να αποδείξει από πού πήρε το δείγμα, πώς το πήρε, αν το πήρε στο

σωστό βάθος για να μπορεί την άλλη μέρα, να ξέρει τι πραγματικά υπάρχει, συγκρινόμενο όχι με το μέσο όρο του φλοιού της γης, αλλά με τα ιστορικά στοιχεία της περιοχής ή της χώρας». Τέτοιες μελέτες, εξηγεί ο ιδιοκτήτης της ONEX, γίνονται από αδειοδοτημένους φορείς και οργανισμούς με το κατάλληλο επιστημονικό προσωπικό, ενώ αντίθετα, «Αυτοί φωτογραφίζουν και στοχοποιούν τα καρνάγια. Μιλούν για δείγμα στις 21.9.2019 και το έγγραφο είναι ανυπόγραφο και χωρίς να αναφέρει ποιος έχει κάνει τις μετρήσεις». Η εταιρεία απαρίθμησε τις κινήσεις περιβαλλοντικού εκσυγχρονισμού που έχει κάνει: «Απομακρύνουμε χιλιάδες τόνους αμμοβολής που τους βρήκαμε και καμιά υποχρέωση δεν είχαμε. Επίσης έχει γίνει τεράστιο έργο στην αντικατάσταση της αμμοβολής από την υδροβολή στο 90-95% και τα αποτελέσματα τα έχετε δει όλοι». Το νησί «κάποτε είχε πολύ περισσότερη σκόνη και τώρα δεν υπάρχει αυτό». Επίσης απαρίθμησε και μια σειρά άλλες κινήσεις όπως είναι εργασίες στη δεξαμενή, το αποχετευτικό και πυροσβεστικό σύστημα, τον εντοπισμό 1500 τόνων slops (υπολειμμάτων από απορρίμματα υγρών φορτίων πλοίων) και την παραγγελία «του αρτιότερου και πιο σύγχρονου μηχανήματος που θα μετρά την ατμοσφαιρική ρύπανση και θα μπορεί να καταλογίζει αυτόματα από πού προέρχεται αυτή και θα είναι άμεσα στη διάθεση, όχι του Νεωρίου, αλλά της Περιφέρειας και των αρμοδίων».

Παραδόξως (για κάποιον ασυνήθιστο στα διπλά παιχνίδια του ΣΥΡΙΖΑ) ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Α. Γάκης ανέφερε σε συνέντευξη σε τοπικά μέσα ότι ζήτησε από τη συγκεκριμένη ΜΚΟ και άλλους φορείς τεκμηρίωση για τους ισχυρισμούς τους αλλά δεν έλαβε καμία. «Από τα στοιχεία που μου προσκόμισε η οργάνωση για τις αναλύσεις της στον βυθό του λιμένα της Σύρου, και συγκεκριμένα στο καρνάγιο, δεν καταγραφόταν ούτε η μεθοδολογία για μια τέτοια πολύ δύσκολη επιστημονική δειγματοληψία, αφού είναι συγκεκριμένη, πρέπει να γίνεται από πολλαπλά μέρη και βάθη του πυθμένα και αφού έχει προηγηθεί εμπειριστατομένη έρευνα και μελέτη των σημείων που θα επιλεγούν με αντίστοιχες αδειοδοτήσεις και πιστοποιήσεις. Τα αποτελέσματα που δεν είχαν κάποια άλλη επίσημη σφραγίδα, ούτε την τεχνική έκθεση ή κάποια άλλη δημοσιευμένη επισυναπτόμενη μελέτη καταγράφονται σε ένα απλό excel, και σύμφωνα με

Νέο διακομματικό έγκλημα ενάντια στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Το αντιβιομηχανικό διακομματικό καθεστώς της χώρας έχει εδώ και χρόνια υπονομεύσει με κάθε τρόπο τη ναυπηγοεπισκευή, και έχει ρίξει στην ανεργία χιλιάδες εργαζόμενους στις τρεις πιο μεγάλες μονάδες της χώρας (Ζώνη, Σκαραμαγκά, Ελευσίνα). Οι μεθοδεύσεις που ακολουθεί στην υπόθεση των ναυπηγείων Σκαραμαγκά, αποτελούν μία αποκάλυψη για το πόσο αδιάστακτοι και ξετσιπώτοι έχουν γίνει οι νεοσταγματοσφαλίτες και αντεργάτες κατεδαφιστές της βιομηχανίας. Στόχος τους είναι αν όχι να κλείσουν, να συρρικνωθούν και να γεμίσουν με άλλες δραστηριότητες.

Κατ' αρχήν το διακομματικό καθεστώς κατάφερε να δώσει τα ναυπηγεία σε έναν επιχειρηματία φίλο των αφεντικών του, τον εφοπλιστή Προκοπίου. Η εταιρεία του, η Dynagas, αν και έχει την έδρα της στις ΗΠΑ για πολιτικό ξεκάρφωμα, γιγαντώνεται σήμερα κυρίως χάρη στα παγοθραυστικά τάνκερ υδρογονομένου φυσικού αερίου, τα οποία κυρίως ναυλώνει η Γκάζπρον για να μεταφέρει επί 15 χρόνια το φυσικό αέριο του πελώριου της κοιτάσματος της Γιαμάλ στη Σιβηρία μέσω του παγωμένου του χειμώνα Βόρειου Δρόμου σε όλο τον κόσμο. Στο κοίτασμα Γιαμάλ συνεργάζονται Ρωσία και Κίνα, 16/9/2015, (<https://www.reporter.gr/Eidhseis/Epicheirhseis/energy/268910-Symfwnia-ths-Dynagas-Holding-toy-Prokopiou-me-to-Yamal-LNG-Project>). Ταυτόχρονα η Dynagas χτίζει σε κινέζικα ναυπηγεία τα υπερσύγχρονα πλοία της μεταφοράς, αποθήκευσης και επανεξάερωσης φυσικού αερίου (FSRU). Κι όμως καμιά ναυπήγηση ενός στοιχειωδώς μεγάλου πλοίου δεν συμπεριλαμβάνει στα πλάνα του ο Προκοπίου όπως προκύπτει από τις δηλώσεις του ίδιου, από ένα ναυπηγείο πελώριας έκτασης και μεγάλης κλίμακας υποδομών όπως δεξαμενών, γερανών, μηχανουργικών εγκαταστάσεων κλπ. Αυτός ο τέταρτος σε ιδιοκτησία φορτηγών πλοίων ελληνικής εφοπλιστής εξήγγειλε ένα, όπως θα δούμε παρακάτω, εντελώς αόριστο πρόγραμμα λειτουργίας του κάποτε μεγάλου ναυπηγείου που στην καλύτερη περίπτωση θα κατασκευάζει μικρά πλοία της ακτοπλοΐας.

Όμως είτε για μικρά πλοία ο Προκοπίου προορίζει τον Σκαραμαγκά, είτε για Logistics, είτε για οτιδήποτε, το πολιτικό καθεστώς, είτε για να τον διευκολύνει να αλλάξει τη χρήση του χώρου, όπως συχνά κάνει με την ΚΟΣΚΟ στον Πειραιά, είτε και κόντρα στη θέληση του Προκοπίου, σταμάτησε οποιαδήποτε επένδυση αυτή τη στιγμή μετά από προσφυγές του δήμου Χαϊδαρίου στο ΣτΕ που έγιναν με διακομματική στήριξη (δηλαδή με τη στήριξη και των συμβούλων της ΝΔ) για την απόδοση τμήματος των ναυπηγείων στο Δήμο ώστε να μπορούν οι δημότες να χαρούν τα γενικά βρώμικα νερά αυτού του στενού, και περιβαλλοντικά βεβαρημένου κόλπου της Ελευσίνας!

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο της Νέας Ανατολής (<https://www.oakke.gr/component/k2/item/1288,1/1/2021>) σχετικά με τις τεράστιες καθυστερήσεις και τα άπειρα εμπόδια που βάζει κάθε φορά το διακομματικό συντονιστικό κορυφής σε οποιαδήποτε απόπειρα να ξεμπλοκαριστούν τα ναυπη-

γεία της Ελευσίνας και του Σκαραμαγκά που αργοσβήνουν στη σκουριά, ιδιαίτερα πώς αποτύχανε τα σχέδια ιδιωτικοποίησης από τους αμερικάνους της Onex, που όχι μόνο δεν πήραν τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά που πιο πολύ ήθελαν αλλά έχασαν από τους Ιταλούς της Φινκανπέρι και την πλειοψηφία των μετοχών στα ναυπηγεία της Ελευσίνας που είχαν για σίγουρα ενώ τελευταία σηκώθηκε και ένα «φιλοπεριβαλλοντικό» κίνημα ενάντια στα οικονομικά ακμαία ναυπηγεία της Onexστην Σύρο. Είχαμε γράψει ότι το καθεστώς δεν θέλει να ζήσουν τα ναυπηγεία, γιατί το τσάκισμα της βαριάς βιομηχανίας αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της αποικιοποίησης της χώρας από το ρώσικο και το σύμμαχό του κινέζικο σοσιαλιμπεριαλισμό. Αυτός είναι ο λόγος που ούτε η ίδια η Κίνα ούτε η Ρωσία δεν θέλουν δικά τους εργοστάσια στην Ελλάδα αλλά το πολύ μεταφορικά και ενεργειακά δίκτυα ή ίσως κάποια στιγμή και πρώτες ύλες. Αυτό το στόχο τους με συνέπεια και αδιάκοπα υπηρετεί το διακομματικό καθεστώς εδώ και χρόνια κόντρα στο αδύναμο ντόπιο και στο δυτικό κεφάλαιο που το καθησυχάζει με τις φιλοευρωπαϊκές και φιλοδυτικές μεταμφιέσεις των κυβερνήσεων Τσίπρα-Μητσοτάκη.

Αυτό που δεν είχε γίνει γνωστό το Φλεβάρη του 2020 όταν άρχισε να κινείται η διαδικασία του διαγωνισμού για την ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων Σκαραμαγκά, είναι ότι σε συνεργασία με το δήμο Χαϊδαρίου **βουλευτές και από τα 6 κόμματα της Βουλής (συμπεριλαμβανομένου του κυβερνητικού), συγκρότησαν ένα μέτωπο ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων Σκαραμαγκά αν δεν ικανοποιούσε η κυβέρνηση το καθολικό αίτημά τους να αποδοθεί στο Δήμο ένα τμήμα των ναυπηγείων, και κυρίως η προβλήτα 4 και ο αιγιαλός της. Η προβλήτα 4 βρίσκεται στο εμπορικό τμήμα των ναυπηγείων και περιλαμβάνει 5, τη μεγαλύτερη της Αν. Μεσογείου, είναι δηλαδή η πολύτιμη καρδιά του ναυπηγείου.** Το άλλο τμήμα των ναυπηγείων είναι το αμυντικό που λειτουργεί με ευθύνη του Πολεμικού Ναυτικού, ουσιαστικά το μόνο που λειτουργεί, για την ακρίβεια υπολειτουργεί μέχρι σήμερα, με κρατικές παραγγελίες. Το εμπορικό τμήμα είναι στην ευθύνη της Εταιρείας Ακινήτων του Δημοσίου (ΕΤΑΔ) και το αμυντικό έχει μπει σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης (ΕΝΑΕ). Ο διαγωνισμός για τη μεταβίβαση των ναυπηγείων σε ιδιώτη επενδυτή έγινε και για τα δύο τμήματα μαζί.

Το διακομματικό μέτωπο συγκροτήθηκε σε σύσκεψη στη

δημαρχείο Χαϊδαρίου ενόψει της ψήφισης κυβερνητικής τροπολογίας για τη διεξαγωγή του διαγωνισμού όπου αναφερόταν ότι στο εμπορικό τμήμα συμπεριλαμβανόταν για μεταβίβαση μαζί με τα υπόλοιπα περιουσιακά στοιχεία και η προβλήτα 4. Στη σελίδα του δημάρχου Βαγγέλη Ντηνι-ακού στο facebook διαβάζουμε ότι «*Στην σύσκεψη Βουλευτών και αιρετών της Δυτικής Αθήνας που διοργανώθηκε χθες Τρίτη βράδυ στο Δημαρχείο Χαϊδαρίου με πρωτοβουλία του Δημάρχου συμμετείχαν οι: Γιάννης Λοβέρδος – βουλευτής ΝΔ, Χαρά Καφαντάρη – βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ, Κρίτων Αρσένης – Βουλευτής ΜΕΡΑ25, ο διευθυντής του γραφείου του Βουλευτή της ΝΔ Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη, ο διευθυντής του γραφείου του Βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Δημήτρη Βίτσα, ο διευθυντής του γραφείου της Νάντιας Γιαννακοπούλου Βουλευτή του ΚΙΝΑΛ (Στέλεχος του Λοβέρδου και μετά τον α γύρο του Ανδρουλάκη), ο Δημήτρης Καραγιάννης υποψήφιος Βουλευτής του ΚΚΕ, ο διευθυντής του γραφείου της Μαρίας Αθανασίου Βουλευτή της Ελληνικής Λύσης, ο Μιχάλης Καρχιμάκης υποψήφιος Βουλευτής ΚΙΝΑΛ, η Ελένη Σταύρου υποψήφια Βουλευτής ΚΙΝΑΛ. Ο Δήμαρχος Αγίας Βαρβάρας Λάμπρος Μίχος, ο Αντιπεριφερειάρχης Δυτικού Τομέα Αντρέας Λεωτσάκος, ο Αντιδήμαρχος Αγίας Βαρβάρας Γιάννης Πουλάκης. Κατά την σύσκεψη εκφράστηκε ομόφωνα η κατανόηση για το δίκαιο της θέσης του Δήμου Χαϊδαρίου και συμφωνήθηκε η ενεργή μέριμνα της κυβέρνησης και των κομμάτων στο ανώτατο δυνατό επίπεδο πριν την ψηφοφορία, Τετάρτη πρωί, στο Κοινοβούλιο. Στη συνέχεια συνεδρίασε έκτακτα χθες Τρίτη βράδυ το ΔΣ Χαϊδαρίου και επικαιροποίησε ομόφωνα την απόφαση του για μη παραχώρηση χρήσης της Προβλήτας 4 ως τμήμα του αιγιαλού των Ναυπηγείων».*

Αμέσως μετά ο Κουτσούμπαρ σε ομιλία του στη Βουλή ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις Ελευσίνας – Σκαραμαγκά πρόβαλε το αίτημα να αποσυρθεί η τροπολογία και να «αποδοθούν η προβλήτα Νο 4 και ο αιγιαλός προς όφελος του λαού της Δυτικής Αθήνας, όπως διεκδικεί για δεκαετίες με την ανάπτυξη, με τη δημιουργία σύγχρονων χώρων αναψυχής για τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους» (<https://www.kke.gr/article/D.-Koytsoympas-Oi-yrodomes-stratigikis-simasias-na-ginoun-pragmatika-laiki-perioysia-giana-ypiretisoy-n-tis-anagkes-ton-ergazomenon-toy-laoy/>).

Ο προσχηματικός χαρακτήρας του αιτήματος προκύπτει από τα ίδια τα γεγονότα: Η έκταση στην οποία βρίσκεται η προβλήτα 4 είχε εκμισθωθεί σε εταιρεία logistics για την τοποθέτηση containers από το 2002, ενώ τον Απρίλιο του 2016 δημιουργήθηκε εκεί κέντρο φιλοξενίας προσφύγων. Δηλαδή επί 18 ολόκληρα χρόνια κανένας Δήμος Χαϊδαρίου δεν είχε κινηθεί για να τη διεκδικήσει. Ας μην είναι δηλαδή για την επιβίωση της βιομηχανίας, για την ύπαρξη της εργατικής

τάξης και για την ανεξαρτησία και την ευημερία της χώρας και ας είναι ό,τι άλλο θέλει.

Στη συνέχεια ο Δήμος Χαϊδαρίου ανακάλυψε ότι διεκδικούσε και ακίνητα στο αμυντικό τμήμα του ναυπηγείου και ξεκίνησε μία σειρά αλληπάλληλων εξωδίκων προς την ΕΤΑΔ και τον ΕΝΑΕ για την προβλήτα 4 και για τα υπόλοιπα ακίνητα στα οποία απειλούσε και για νομικές ενέργειες (<https://xaidarisimera.gr/exodiko-toy-dimoy-chaidariou-stin-etad/>).

Οι δύο ενδιαφερόμενοι για την επένδυση που συμμετείχαν στον πρώτο διαγωνισμό, η αμερικανική Onexκαι ο εφοπλιστής Πριόβολος, έδωσαν χαμηλό τίμημα στις προσφορές τους με αποτέλεσμα ο διαγωνισμός να κερυχθεί άγονος (δες άρθρο μας <https://www.oakke.gr/component/k2/item/1288>). Στο δεύτερο διαγωνισμό, εξαφανίστηκε εντελώς η Onex(επέμενε να πάρει διασφάλιση της όποιος επένδυσης της από το ελληνικό κράτος με παραγγελία φρεγατών στα ναυπηγεία, κάτι που δεν έγινε). Ο Πριόβολος παρέμεινε αλλά έδωσε πάλι χαμηλή προσφορά. Τότε εμφανίστηκε αιφνιδιαστικά σαν «σωτήρας», ο Προκοπίου, άσχετος με το συγκεκριμένο αντικείμενο της ναυπηγοεπισκευής και αμέσως ανακηρύχθηκε πλειοδότης του διαγωνισμού.

Ο Προκοπίου δεν έχει παρουσιάσει κανένα σαφές πλάνο εκτός από ένα ότι δεν θέλει μεγάλα ναυπηγεία. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ίδιου : «Εμείς δεν βασιζόμαστε στο πρόγραμμα των φρεγατών. Ούτε ξέρουμε ότι θα έχουμε αίσιο αποτέλεσμα. Αυτά είναι αποφάσεις της κυβέρνησης... «Δεν μπορούμε να γίνουμε πρώτοι στις ναυπηγοεπισκευές και τις ναυπηγήσεις αν και είμαστε η μεγαλύτερη ναυτιλία στον κόσμο. Γιατί είναι πολλά άλλα τα δεδομένα στην Κίνα, στην Κορέα για μεγάλα σκάφη κλπ. ... «Έχουμε δει άλλα παραδείγματα από ευρωπαϊκές γιάρδες ότι δεν κυνηγάνε τα super tankers ή τα bulk carriers αλλά κυνηγάνε ακταιωρούς, οχηματαγωγά-Ro-Ro , μικρά επιβατηγά που κάνουν πλόες στα μικρά νησιά αλλά και πλοία της ακτοπλοΐας. Όλα αυτά, μαζί με νέες τεχνολογίες. Και επίσης τα ναυπηγεία είναι ένα μέρος που μπορεί να ασχοληθεί με ενέργεια, να γίνουν έρευνες, να γίνει εκπαίδευση» (<https://www.newmoney.gr/roh/palmos-oikonomias/nautilia/giorgos-prokopious-sto-newmoney-afta-ine-ta-schediamou-gia-ton-skaramagka/>).

Είναι ένα σύλληπτο διακομματικό έγκλημα σε βάρος μιας χώρας που βγήκε μέσα από τα σκοτάδια του μεσαίωνα χάρη στους ταρσανάδες της, το ότι το ελληνικό κράτος δεν μπήκε καν στον κόπο να ζητήσει ούτε καν ένα συγκεκριμένο επενδυτικό πλάνο στο διαγωνισμό για την παράδοση του μεγαλύτερου ναυπηγείου της, ούτε να θέσει υποχρεωτικό ύψος επενδύσεων, ούτε να βάλει ζήτημα διατήρησης προσωπικού, ούτε καν εργασιακών δικαιωμάτων. Ο αγαπημένος των ρωσοκινέζων αφεντικών Προκοπίου

δεν δεσμεύεται σε τίποτα.

Είναι προκλητική η ομολογία του εφοπλιστή ότι δεν κάνει για καθετοποίηση του ομίλου του, δηλαδή δεν χρησιμοποιεί τα ναυπηγεία για να κατασκευάζει τα πλοία του ή τμήματά τους. Τα αντιμετωπίζει σαν ένα κομμάτι γης, με μία δραστηριότητα που μπορεί να αλλάξει για να παίρξει στη δική του, ή που μπορεί αύριο να τα μεταβιβάσει σε οποιονδήποτε άλλον πιο «κατάλληλο» ενδιαφερόμενο (όπως πχ η Κόσκο για τα κοντέινερ της) ή απλά να τα εγκαταλείψει για μια περιστασιακή τους χρήση, αφού άλλωστε σε τιμή οικόπεδου τα αγόρασε. Ένα άλλο ενδεχόμενο είναι να κρατήσει το αμυντικό τμήμα που μπορεί να έχει ενδιαφέρον για το καθεστώς να μείνει από τεχνολογική πλευρά στα χέρια ενός επιχειρηματία δεμένου με ρώσικα συμφέροντα.

Όλα είναι ανοιχτά αφού προς το παρόν δεν έχει υπογραφεί καμία συμφωνία μεταβίβασης των ναυπηγείων από το καλοκαίρι που αναδείχθηκε ο Προκοπίου πλειοδότης. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό που ο δήμος Χαϊδαρίου κατέθεσε αιτήσεις ακύρωσης στο ΣτΕ αμέσως μόλις αναδείχθηκε ο πλειοδότης. Το ΣτΕ αποφάσισε να αναστείλει την πρόοδο της διαδικασίας μέχρι την έκδοση απόφασης για αυτές τις αιτήσεις που θα συζητηθούν στις 18 Γενάρη του 2022. Η καθυστέρηση που προβλέπεται ακόμα και αν οι αιτήσεις απορριφθούν είναι εξάμηνη. Ο Προκοπίου γκρίνιαξε διακριτικά για την καθυστέρηση, αλλά εκθείασε την κυβέρνηση της για τη συνέπεια της (!!!!), κάνοντας πως δεν πρόσεξε ότι η ΝΔ συμμετείχε στην προσφυγή του Δήμου .

Στα εξώδικα που είχε στείλει ο δήμος Χαϊδαρίου για το διαγωνισμό πριν καταθέσει τις αιτήσεις ακύρωσης αναφέρεται ότι το αίτημα για απόδοση της προβλήτας 4 προβάλλεται για να έχει πρόσβαση το κοινό στην παραλία του Σκαραμαγκά, σαν «ελάχιστο αντιστάθμισμα που δικαιούνται οι πολίτες του Χαϊδαρίου και ευρύτερα της Δυτικής Αθήνας, για την τεράστια οικολογική και περιβαλλοντική καταστροφή που υπέστη η άλλοτε μαγευτική παραλία του Σκαραμαγκά από την εκεί εγκατάσταση των Ναυπηγείων» . Τα Ναυπηγεία ιδρύθηκαν το 1937. Ο Δήμος με τα 6 κόμματα της Βουλής στο πλευρό του αποφάσισαν να διεκδικήσουν το αντιστάθμισμα το 2020 !!! Βρωμάει από παντού ότι αυτούς τους καταστροφείς δεν είναι καμία αίσθηση του δημόσιου συμφέροντος, και καμία οικολογική αφοσίωση που τους κινεί. Πρέπει να διαθέτεις κυνισμό και σαδισμό απέναντι στους 800 εργαζόμενους των ναυπηγείων που για χρόνια κοιμούνται και ξυπνούν με το βραχνά της ανεργίας, αλλά και απέναντι στους εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους της περιοχής και ευρύτερα του λεκανοπέδιου που βλέπουν όλες τις παραγωγικές δραστηριότητες στις οποίες κάποτε απασχολούνταν χιλιάδες

Με τα 100 Ευρώ: Ο ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟΥ» ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 3

συνολικό λοκντάουν χωρίς η κοινωνία στη συντριπτική της πλειοψηφία να εξεγείρεται. Γι' αυτό το λόγο οι διαδηλώσεις των ναζι και των παπάδων, όπως και οι πλατείες των ανταρσοσυριζαίων ενάντια σε αυτά τα περιοριστικά μέτρα το 2020 και το 2021 δεν είχαν ποτέ καμία πλειοψηφική απήχηση στο λαό, παρόλο που δυνάμωναν έτσι τη συγκρότηση του φασιστικού στρατού τους. Αυτός είναι ο λόγος που τα πιο μαζικά κόμματα του σοσιαλφασισμού, το ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, που έμμεσα υπερασπίζαν αυτά τα κινήματα, έγιναν σταδιακά και καιροσκοπικά οπαδοί των υποχρεωτικών μέτρων. Βέβαια πάντα όσο μπορούν ρίχνουν τη μπάλα της υποχρεωτικότητας στην εξέδρα μετατοπίζοντας το ζήτημα της άμυνας στον ιό, που είναι πάνω απ' όλα ζήτημα μαζικής συμμόρφωσης στα μέτρα άμυνας, σε ζήτημα πάνω απ' όλα οικονομικό, απαιτώντας αύξηση των κρατικών υποδομών. Αυτό όχι βέβαια για το καλό του λαού, που τις έχει έντονα ανάγκη, αλλά για να αυξηθεί ο υπαλληλοκρατικός στρατός στον οποίο στηρίζουν την ισχύ τους. Από αυτή την άποψη θέλουν την αύξηση των ΜΜΜ, των ΜΕΘ, της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, τις προσλήψεις δεκάδων χιλιάδων υγειονομικών, και το πιο αγαπημένο τους, επίταξη χωρίς αποζημίωση οπότε και χρεωκοπία-κρατικοποίηση της ιδιωτικής υγείας.

Με το εμβόλιο όμως υπάρχει η εξής ποιοτική διαφορά σε σχέση με τις μάσκες και τις αποστάσεις: Το υποχρεωτικό εμβόλιο, ενώ δεν βάζει κανέναν περιορισμό στην ελευθερία των κοινωνικών σχέσεων του κάθε ατόμου και αντίθετα το απελευθερώνει σε μεγάλο βαθμό από αυτούς τους περιορισμούς, για το ένα τρίτο του πληθυσμού της χώρας μας αποτελεί λόγω της φασιστικής προπαγάνδας μια αληθινή απειλή για την υγεία και τη ζωή του, την ώρα που επιστημονικά και εμπειρικά αυτή η απειλή είναι στατιστικά σχεδόν ανύπαρκτη. Αυτό συμβαίνει γιατί είναι πολιτικά κυρίαρχη, αλλά ευτυχώς όχι ακόμα κυρίαρχη πολιτιστικά στο λαό, η φασιστική και σοσιαλφασιστική προπαγάνδα που βρίσκεται στην πηγή του αντιεμβολιαστικού κινήματος όχι μόνο για τον κορονοϊό, αλλά εδώ και μια δεκαετία για όλα τα εμβόλια, ιδιαίτερα της γρίπης (θυμίζουμε το άρθρο μας για το εμβόλιο της γρίπης που έβαλε από μια δεκαετία πριν ζήτημα αντιεμβολιαστικού φασισμού στη χώρα μας <https://www.oakke.gr/na550/emvolio450.htm>). Γι' αυτό το λόγο το εμβόλιο διχάζει τις μάσκες. Τις διχάζει επειδή τις διχάζει πολιτικά ή και πολιτιστικά ο φασισμός. Μάλιστα κυρίως τις διχάζει ο σοσιαλφασισμός ο οποίος έχει δουλέψει πολύ στις μάσκες, ιδιαίτερα σε αυτές της φτωχολογιάς, κα-

θώς δημαγωγώντας ταξικά καλλιέργει σε αυτές την καχυποψία στην επιστήμη και στην τεχνολογία που τις κατηγορεί ότι είναι ταξικές και μάλιστα ιμπεριαλιστικές στο περιεχόμενο τους οπότε και αμφίβολες ως προς την αξιοπιστία τους. Αυτή την κατηγορία, αντίθετη με την καρδιά του μαρξισμού που τίποτα δεν θεωρεί πιο επαναστατικό από τις μεγάλες επιστημονικές και τεχνικές ανακαλύψεις, ο σοσιαλφασισμός την απευθύνει κυρίως για τα εμβόλια «που κατασκευάζουν οι πολυεθνικές για γρήγορο κέρδος» κρύβοντας από το λαό ότι οι κυβερνήσεις και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές που τα αγοράζουν από αυτές και τα διανέμουν δεν έχουν κανένα λόγο να σκοτώσουν και να αρρωστήσουν τους λαούς που εκμεταλλεύονται, αντίθετα τους θέλουν ζωντανούς, και όσο επιτρέπει η παραγωγική τους εκμετάλλευση, υγείς. Βαθύτερα βέβαια ο σοσιαλφασισμός πατάει στη δίκαιη δυσπιστία των πλατειών μαζών απέναντι στις **κοινωνικές** επιστήμες, που με πρώτη την πολιτική οικονομία, έχουν τόσο λερωθεί και κομπογιαννιτοποιηθεί από την κυρίαρχη τάξη εδώ και δύο αιώνες, ώστε κάθε εφαρμογή τους στην οικονομική διακυβέρνηση των χωρών να είναι εφιαλτική γι' αυτές. Γι' αυτό εκείνες, ιδιαίτερα η φτωχολογία, είναι δύσπιστες όταν οι κυβερνήσεις τους λένε «να ακούτε τι σας λένε οι επιστήμονες». Γιατί αυτές οι μάσκες ξέρουν ότι οι πολιτικοί ηγέτες τους περιλαμβάνουν στους επιστήμονες εκτός από τους εαυτούς τους τους κρατικούς οικονομολόγους, τους κρατικούς ιστορικούς, τους κρατικούς κοινωνιολόγους, κλπ. Ταυτόχρονα οι καθεστωτικοί ειδικοί, γιατροί, βιολόγοι κλπ ακολουθώντας το πνεύμα της πολιτικής ηγεσίας τους δεν μιλάνε ποτέ στις τηλεοράσεις για να ξεσκεπάσουν και να καταγγέλλουν με εκλαϊκευμένο τρόπο ερόνυμα, ακόμα και σε ζωντανές εκπομπές τους ψευτοεπιστήμονες, κάποιους και περιωπής, που ο σοσιαλφασισμός καλύπτει.

Όταν λοιπόν αυτό το 1/3 του λαού έχει δηλητηριαστεί τόσο πολύ ώστε πραγματικά να φοβάται ότι αυτό το εμβόλιο μπορεί να τον αρρωστήσει, ή να τον σκοτώσει, ή να τον τερατοποιήσει, όχι σε 1 χρόνο όπου σήμερα υπάρχει τουλάχιστον η θετική εμπειρία των ως τώρα 7 δις των εμβολιασμών, αλλά σε 3 ή σε 10 χρόνια, όπως του λένε οι απατεώνες επειδή τάχα αυτό το εμβόλιο εγκρίθηκε βεβιασμένα, τότε απαγορεύεται διαροπάλου στο κράτος να πει στον παππού των 700 Ευρώ που τρέμει σύγκορμος ή έστω σοβαρά ανησυχέι: «κάντο τώρα αλλιώς 100 ευρώ το μήνα». Τονίζουμε εδώ, για να διαχωρίσουμε τη θέση μας από θέση αρχής από τους δήθεν υποστηρικτές του εμβολίου τύπου Σύριζα, που όμως δεν θέλουν καμία κοινωνική του υποχρεωτικότητα,

ότι αν δεν υπήρχε η μεγάλη επιρροή της φασιστικής αντιεμβολιαστικής προπαγάνδας το κράτος θα μπορούσε να επιβάλει το εμβόλιο σε όσους δεν το κάνανε από αμέλεια ή ατομικιστική άρνηση.

Μόνο ένας προβοκάτορας που δουλεύει για να παραδώσει τις μάσκες της φτωχολογιάς στο φασισμό θα ανέθετε σε έναν φιλοναζί υπουργό υγείας, γιο του αρχηγού των ελλήνων ναζι, να κληθεί με μια σύριγγα στο χέρι εκατομμύρια τρομοκρατημένων φτωχών, με την απειλή ότι πριν τον ιό θα τους σκοτώσει η εφορία, τη στιγμή που όλη η δημαγωγία του αντιεμβολιαστικού φασισμού είναι ακριβώς πως υποχρεωτικότητα σημαίνει ναζισμός. Μόνο ένας προβοκάτορας θα έκανε επανειλημμένες δηλώσεις κατά της υποχρεωτικότητας το τελευταίο δίμηνο, και θα τη σταματούσε στην πράξη αφήνοντας την πανδημία να φουντώσει, για να κάνει ξαφνικά και χωρίς καμιά εξήγηση στροφή 180 μοιρών και να την εφαρμόσει στην πιο οριζόντια και στην πιο πιεστική για τις μάσκες μορφή της, αυτή του οικονομικού καταναγκασμού.

Οι αληθινοί φιλελεύθεροι που ακολουθούν το Μητσοτάκη, που σε γενικές γραμμές βρίσκονται στο προοδευτικό στρατόπεδο του εμβολιασμού, περιφρονούν τη φτωχολογία και δείχνουν διατεθειμένοι να ακολουθήσουν τον προβοκάτορα ως το θάνατο, επειδή ούτε φαντάζονταν πριν από αυτόν ότι θα έπαιρναν κάποτε ένα μικρό κομμάτι εξουσίας σ' αυτή τη χώρα της απόλυτης ηγεμονίας των φαιο-«κόκκινων» πλατειών. Είναι χαρούμενοι επειδή τώρα οι περισσότεροι από τους ανεμβολιαστούς θα εμβολιαστούν. Δεν νοιάζονται ότι ο φόβος τους, που για πολλούς θα δυναμώσει μετά τον εμβολιασμό, και πιο πολύ ο θυμός τους επειδή εκβιάστηκαν, θα τους πάει στο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ αυτούς που φοβούνται πιο πολύ επειδή έχουν μεγαλύτερη πολιτική ή πολιτιστική καθυστέρηση ή επειδή είναι από πεποίθηση αντιεμβολιαστές, οπότε προτιμούν το θάνατο από την εφορία παρά το θάνατο από το εμβόλιο ή βλέπουν τον εμβολιασμό τους σαν ιδεολογική προδοσία, θα τους πάει στους ναζι και στον Βελόπουλο. Εκείνο βέβαια που λένε πολλοί έντιμοι και δημοκρατικοί άνθρωποι, που κατά τη γνώμη μας λαθεμένα υποστηρίζουν αυτού του είδους την υποχρεωτικότητα, είναι ότι πολλοί που δεν κάνανε το εμβόλιο και ταλαντεύονταν θέλαν ένα μικρό σπρώξιμο σαν πρόσχημα στον εαυτό τους για να κάνουν το εμβόλιο. Αυτό ισχύει για κάποιους ανθρώπους που έκαναν το εμβόλιο και δεν μετάνιωσαν, όπως κάποιος που το καλοκαιρί διατάζει να πέσει στη θάλασσα και θέλει έναν δικό του να τον σπρώξει για να το κάνει και μετά να ευχαριστηθεί. Η διαφορά εδώ είναι ότι δεν είναι φίλοι που σπρώχνουν το φίλο

τους, αλλά χωροφύλακες που σηκώνουν εκατοντάδες χιλιάδες από το σπίτι τους για να τους ρίξουν όλους μαζί σε μια θάλασσα που βλέπουν κρύα και φουρτουνιασμένη στην οποία σουλατσάρουν ντυμένοι ναυαγιστές και με το στόμα ανοιχτό οι πολιτικοί καρχαρίες του συριζοκνιτισμού και του ναζιφασισμού.

Γι' αυτό το λόγο εμείς σαν ΟΑΚΚΕ δεν είδαμε ποτέ την υποχρεωτικότητα για τα εμβόλια να μπαίνει με τον ίδιο τρόπο που μπαίνει για τις μάσκες, τις αποστάσεις, και τα λοκντάουν, δηλαδή όταν παραβιάζονται αυτοί οι περιορισμοί στις κοινωνικές επαφές να μπαίνουν πρόστιμα στον πολίτη. Υποχρεωτικότητα στο εμβόλιο είναι το να περιορίζεται ο πολίτης που δεν είναι εμβολιασμένος στις κοινωνικές επαφές του ανάλογα με τον κίνδυνο να μεταδώσει τον ιό, επειδή είναι πολύ πιο πιθανός φορέας του από έναν ανεμβολιαστο. Αυτός είναι ήδη ένας σημαντικός πρακτικός περιορισμός που επιβάλλεται στον ανεμβολιαστο από τη φύση της πανδημίας, από τους ειδικούς κινδύνους της μετάδοσης, αλλά και από τις ζωτικές κοινωνικές ανάγκες που πρέπει να καλύψει. Αρκεί το κράτος, σαν εκπρόσωπος της κοινωνίας στην πάλη με τη φύση, όσο δεν υπάρχει επαναστατική δυαδική εξουσία, να επιτηρεί πραγματικά αυτόν τον περιορισμό όπως και τους υπόλοιπους. Αυτός ο περιορισμός δεν είναι μια διοικητική ποινή, μια απειλή για να υποχρεωθεί να εμβολιαστεί. Πιο απόλυτος είναι ο περιορισμός που του επιβάλλεται για να μπει σαν ασθενής ή επισκέπτης, ή ακόμα περισσότερο σαν εργαζόμενος, σε νοσοκομεία και γι' αυτό το λόγο ανεμβολιαστοί υγειονομικοί δεν επιτρέπεται να δουλεύουν εκεί, όποιες και αν είναι οι εναλλακτικές που τους δίνει ένα δημοκρατικό κράτος. Μάλιστα σήμερα στα νοσοκομεία που έχουν τη μεγαλύτερη φροντίδα για τους ασθενείς τους επιβάλλεται πέρα από τον εμβολιασμό και το ράπιντ τεστ. Απόλυτη αλλά και δημοκρατική είναι αυτή τη στιγμή η υποχρεωτικότητα να υπάρχει εμβολιασμός για χώρους με πυκνό και πολύωρο ή έντονο συγχρωτισμό όπου όμως η παρουσία ενός πολίτη δεν είναι ζωτική κοινωνική του ανάγκη μέσα στην κορύφωση μιας πανδημίας. Τέτοιοι χώροι είναι αυτοί του θεάματος, της εκγύμνασης κλπ. Ίσως πρέπει να λογαριαστούν σ' αυτούς με γεμάτες τις ΜΕΘ και οι κλειστοί χώροι διασκέδασης.

Από την άλλη δεν μπορεί να είναι απόλυτη απαίτηση ο εμβολιασμός για χώρους αρκετά στενού αλλά κοινωνικά υποχρεωτικού συγχρωτισμού, όπως είναι τα καταστήματα τροφίμων και εστίασης και οι συγκοινωνίες. Ο εμβολιασμός εδώ πρέπει να είναι υποχρεωτικός (πράγμα που δεν έχουν κάνει οι Μητσοτάκης-Πλεύρης για

ΜΜΜ και σουπερμάρκετ), αλλά **δημοκρατικά υποχρεωτικός** που σημαίνει να δίνεται σαν διέξοδος στους ανεμβολιαστούς, ακριβώς για να μην γίνει αφόρητος ο περιορισμός τους και τον δουν σαν εκβιασμό, να είναι εφοδιασμένοι με αρνητικό ράπιντ τεστ δύο ημερών. Αλλά για να μην είναι τιμωρητικός αυτός ο περιορισμός για τους πολίτες με χαμηλά εισοδήματα, και για να μην δυναμώνει το φαιο-«κόκκινο» κίνημα και να μην διασπείνεται ο λαός, πρέπει να είναι γι' αυτούς δωρεάν τα υποχρεωτικά ράπιντ τεστ*. Αυτή είναι η μορφή που παίρνει η δημοκρατική υποχρεωτικότητα σε αυτήν την περίπτωση.

Προσπερνάμε λοιπόν με αυτόν τον τρόπο το επιχείρημα ότι αυτοί για τους οποίους τα ράπιντ τεστ κοστίζουν από 60 ως 40 Ευρώ το μήνα και δυσκολεύονται να τα πληρώσουν σήμερα αναγκάζονται να εμβολιάζονται. Πέρα από το ότι όπως είπαμε ο εμβολιασμός γίνεται έμμεση τιμωρία και μάλιστα ταξική τιμωρία (όπως και τα 100 ευρώ που δεν τρομάζουν τους πιο εύπορους), η αντικειμενική υποχρέωση ενός εργαζόμενου που κινείται με τα ΜΜΜ να στήνεται κουρασμένος δυο φορές τη βδομάδα σε ένα φαρμακείο για μια εξέταση αποτελεί μια έμπρακτη απόδειξη για το πόσο πολύ δεν θέλει να εμβολιαστεί. Αλλά αυτή η πίεση δεν θα είναι διοικητικά τιμωρητική. Είναι μια πίεση που βγαίνει σαν αναγκαία συνέπεια της λογικής της μεγάλης πλειοψηφίας για την αναγκαιότητα και την ασφάλεια της προφύλαξης όλων σε ένα λεωφορείο ή σε ένα σουπερμάρκετ. Αυτό οι περισσότεροι που δεν θέλουν να κάνουν το εμβόλιο μπορούν να το καταλάβουν και θα αναγκαστούν να το δεχτούν, γιατί με αυτό το μέτρο έχουμε αποδείξει ότι σκοπός δεν είναι να εμβολιαστούν αλλά να προστατευτούμε από την πανδημία.

Η βαθύτερη διαφορά μας με τους φιλελεύθερους που ακολουθούν το Μητσοτάκη, που από αυτή πηγάει και η αντίθετη προσέγγισή μας στο συγκεκριμένο μέτρο, είναι το πού εντοπίζει ο καθένας μας την πηγή της αντιεμβολιαστικής αντίδρασης. Για τους φιλελεύθερους αυτή η κοιτίδα είναι η αμορφωσιά και αξεσιά του λαού, γι' αυτό και δεν έχει κανένα πρόβλημα να ασκήσει οικονομική βία ακόμα και πάνω σε μεγάλες μάσκες του. Μιλάμε για 3 εκατομμύρια ανθρώπους. Εμείς σαν μαρξιστές, και ιδιαίτερα σαν λενινιστές και μαοϊστές, αλλά και από την πολύχρονη εμπειρία μας στην πάλη ενάντια στο φασισμό και ιδιαίτερα στο σοσιαλφασισμό, έχουμε μάθει να είμαστε πολύ επιμελείς στο να κάνουμε διάκριση των αντιθέσεων μέσα στις τάξεις του λαού, από τις αντιθέσεις του λαού με τους εχθρούς του, κυρίως για να μην χαρίσουμε ούτε μία σπιθαμή γης σε αυτούς, ούτε έναν δικό μας ή

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΩΡΙΟΥ ΣΥΡΟΥ ΠΑΛΕΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 4

αυτό δείχνουν επίπεδα μόλυνσης υψηλά από βαρέα μέταλλα τα οποία δεν χρησιμοποιούνται κυρίως και μόνο από ναυπηγεία αλλά αφορούν αντίστοιχες μολύνσεις από μπαταρίες αυτοκινήτων ή μηχανοκίνητων μέσων, θερμοκηπίων, παράκτιων αστικών ρυπογόνων δραστηριοτήτων που και η ίδια η οργάνωση στον καθαρισμό που έκανε στο ίδιο σημείο ανέσυρε εκατοντάδες τέτοια αντικείμενα που βρισκόταν για χρόνια στο βυθό στο συγκεκριμένο σημείο. Επιπλέον, προχώρησα και ένα βήμα παρακάτω να μελετήσω εκθέσεις του ΕΜΠ σε σχέση με τα υλικά που χρησιμοποιεί ένα ναυπηγείο και εκεί δεν βρήκα στοιχεία που να παραπέμπουν σε βαρέα μέταλλα αφού στο σύνολο της η ναυτιλία και τα ναυπηγεία χρησιμοποιούν υλικά πιστοποιημένα και ελεγμένα για να πάρουν και τις κατάλληλες αδειοδοτήσεις για να λειτουργήσουν από τις κρατικές αρχές. Ηρθα σε επικοινωνία με πλειάδα από καθηγητές πανεπιστημίων και δημόσιων οργανισμών οι οποίοι μου επιβεβαίωσαν κατηγορηματικά τη δυσκολία, το κόστος αλλά και την επίσημη διαδικασία που οφείλει να ακολουθείται πριν την ανακοίνωση τέτοιων αποτελεσμάτων ώστε να μην δημιουργούνται λάθος συμπεράσματα και να στοχοποιούνται άνθρωποι και εταιρείες».

Το ζήτημα της επιβίωσης του Νεωρίου, όπως και ολοκληρης της εναπομείνουσας βιομηχανίας την οποία δολοφονεί καθημερινά το διακομματικό καθεστώς, δεν αφορά κύρια τους ιδιοκτήτες. Είναι ιδιαίτερα κρίσιμο για το μέλλον όλης της χώρας αλλά

και ένα ζήτημα ζωής και θανάτου για τους ίδιους τους μεταλλεργάτες που δουλεύουν στα ναυπηγεία. Καταπέλτης υπήρξε η επιστολή που έστειλε το Εργοστασιακό Σωματείο Ναυπηγείων Σύρου στο βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Συρμαλένιο με αφορμή την ερώτησή τους στη βουλή. Σ' αυτή το σωματείο τον κατηγορεί ότι στηρίζει ένα σύλλογο που αντιτίθεται στην ίδια τη ζωή, την ανάπτυξη, τη δημιουργία. «Επειτα από δεκαετίες, έγινε διάσωση μεγάλης βιομηχανίας στην πατρίδα μας και συγκεκριμένα στη Σύρο, με απόλυτη επιτυχία. Είχαν φροντίσει οι ίδιοι οι ελάχιστοι επιτήδειοι σε κάθε τόπο, σε κάθε μέρος της χώρας, να κλείσουν τα πάντα, να έρθει η αδράνεια, η δυστυχία, ο πόνος, η οικονομική καταστροφή για όλους μας. Έτσι λοιπόν και εδώ, στόχος είναι το Νεώριο. Ο μόνος και μεγάλος αληθινός οικονομικός πνεύμονας της Σύρου και των Κυκλάδων, που δίνει οικονομικές ανάσες σε 700 οικογένειες που εργάζονται άμεσα και σε άλλες 700 που εργάζονται έμμεσα, δηλαδή 5 χιλιάδες ανθρώπους. (...)

Εσύ, τι ψέματα είπες για να σε ακολουθήσουν 25 υγιώς σκεπτόμενοι συνάδελφοί σου στην επερώτηση – επιστολή; Ερωτούμε...

Τους είπες ότι αυτή η βιομηχανία είναι η ιστορικότερη στη Μεσόγειο; Τους είπες ότι αυτή η βιομηχανία βρίσκεται εκεί 200 χρόνια; Τους είπες ότι ο μισός πληθυσμός της Σύρου συνταξιοδοτείται από το Νεώριο; Τους είπες ότι αυτή η βιομηχανία λειτουργεί βελτιωμένη σε σχέση με το παρελθόν κατά 90%; Τους είπες ότι τα υλικά που χρησιμοποιούνται έχουν τα απαραίτητα

πιστοποιητικά; Τους είπες ότι σε αυτό το λιμάνι μέχρι πριν λίγο καιρό κατέληγαν όλα τα απορρίμματα της Σύρου, αποχετεύσεις, λήμματα Νοσοκομείου, λήμματα Βυρσοδεψείων κ.α.; Τους είπες ότι οι καρκινικοί δείκτες της Σύρου δεν έχουν καμία διαφορά από τα υπόλοιπα νησιά, ενώ και ευρύτερα την πατρίδα μας είναι αρκετά κάτω από τον μέσο όρο; (...)

Γιατί κύριε σε ενοχλεί η εργασία; Γιατί σε ενοχλεί η πρόοδος και η ευημερία; Γιατί σε ενοχλεί η δημιουργία και ανάπτυξη; Γιατί σε ενοχλεί να βλέπεις χαρούμενους ανθρώπους εργαζόμενους; Γιατί δεν βλέπεις πώς λειτουργούν τα χιλιάδες ναυπηγεία σε όλα τα κράτη του πλανήτη; Γιατί δεν βλέπεις ότι το μόνο κράτος που είχε καταφέρει να τα κλείσει όλα ήταν το δικό μας, όπως και δεκάδες χιλιάδες βιομηχανίες; (...)

Θα σε πληροφορήσουμε ότι όλα τα ναυπηγεία του πλανήτη λειτουργούν κάτω από τις ίδιες βελτιωμένες συνθήκες λειτουργίας. (...) Έτσι ακριβώς λειτουργούμε κι εμείς!

Επίσης όφειλες να γνωρίζεις Αμαθε, ότι το 80% των ναυπηγείων του πλανήτη, βρίσκεται μέσα σε πυκνοκατοικημένες πόλεις. Και όπου δεν ήταν πυκνοκατοικημένες, έγιναν, από την ανάπτυξη που έφερε αυτή η δραστηριότητα. Αλλά που να ξέρεις εσύ από Ανάπτυξη και Δραστηριότητα....!

Το απόλυτο που ζητάς εσείς και οι όμοιοί σου, δεν υπάρχει πουθενά στον πλανήτη, όπως δεν υπάρχει πουθενά σε όλα τα πράγματα και τις καταστάσεις. Όμως είναι μια έξυπνη δικαιολογία που εξυπηρετεί το σκοπό σας, ώστε να

καταστρέψετε τα πάντα...!»

Στις 10 Δεκέμβρη ξεκίνησε η εκδίκαση από το πρωτοδικείο Σύρου της αγωγής της εταιρείας στο Παρατηρητήριο για συκοφαντική δυσφήμιση, διαφυγόντα κέρδη και ηθική βλάβη και μεγάλος αριθμός εργαζομένων κατέβηκε στην πλατεία Μιαούλη της Ερμούπολης για να διαδηλώσει την αντίθεσή του στις μεθοδεύσεις των σαμποταριστών. Προηγούμενα, τέλη Σεπτεμβρη, οι εργαζόμενοι είχαν κατέβει στα δικαστήρια για να υποβάλλουν ψήφισμα διαμαρτυρίας. Τώρα, φωνάζοντας «Κάτω τα χέρια από το ναυπηγείο», οι εργάτες του Νεωρίου έδωσαν μια αποστομωτική απάντηση στα γλοιώδη και αποπροσανατολιστικά συνθήματα των καθεστωτικών αποσπασμάτων που είχαν παραταχθεί απέναντι και είχαν την ανοιχτή στήριξη των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ κτλ.

Αλλά και τα υπόλοιπα κόμματα είναι εκπληκτικό το πώς άφησαν τα τάγματα του σαμποτάζ να αλωνίζουν και να επιβάλλουν τη θέλησή τους με τη βία και το ψέμα χωρίς να απαντούν κεντρικά πολιτικά στα επιχειρήματά τους σε ένα τόσο σοβαρό πολιτικό ζήτημα όπως είναι η επιβίωση του μόνου μεγάλου ναυπηγείου που λειτουργεί προς το παρόν για επισκευή. Είναι εκπληκτικό το ότι ξεκίνησαν τώρα την εκστρατεία τους οι «οικολόγοι» όταν το ναυπηγείο έχει περιβαλλοντικά αναβαθμιστεί και όχι προηγούμενα που τόνοι αμμοβολής συσσωρεύονταν στο λιμάνι. Το ότι ενορχηστρώθηκε όλη η εκστρατεία ακριβώς τη στιγμή που οι Τσίπρας-Μητσοτάκης πρόσφεραν για λόγους

στρατηγικού ελιγμού τα ναυπηγεία στο αμερικανικό μονοπώλιο δεν είναι καθόλου συμπτωματικό. Όπως είπαμε παραπάνω οι ρωσόδουλοι προσέφεραν προσωρινά στις ΗΠΑ μερικές θέσεις για να διασφαλιστεί η ολοκληρωμένη προσέγγιση της Άγκυρας με τη Μόσχα. Γι' αυτό το λόγο φροντίζουν ώστε οι θέσεις αυτές όχι τυχαία να είναι σε νησί μακριά από την πρωτεύουσα για να μην μολυνθεί αυτή από το μικρόβιο της ανάπτυξης της βιομηχανίας και του ανεπτυγμένου προλεταριάτου. Από την άλλη με το ένα χέρι δίνουν πόντους στην Ουάσινγκτον γι' αυτό και εμφανίζονται ακόμα θέσεις σαν εκείνες του Γάκη μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, και από το άλλο εξαπολύουν τα πιο «σκληρά ταξικά», δηλαδή πιο ανοιχτά ρωσόφιλα τάγματα εφόδου για να τους αναιρέσουν για λογαριασμό των πραγματικών ανατολικών χιτλερικών αφεντικών, οπότε κρέμεται ο κίνδυνος του κλεισίματος για τα ναυπηγεία και της πλήρους υποβάθμισης ή και του κλεισίματος του Σκαραμαγκά.

Στο βάθος το καθεστώς χτυπά με λύσσα τη βιομηχανική παραγωγή γιατί φοβάται την εργατική τάξη, τη μόνη ικανή να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλη την κοινωνία από τη μισθωτή σκλαβιά. Όσο όμως τη χτυπά τόσο αυτή θα αντιστέκεται. Είναι ακριβώς η αντίστασή της στους δολοφόνους-σαμποτέρ που δημιουργεί τους όρους για την ανατολή μιας νέας εποχής στην ιστορία της χώρας μας και του βασανισμένου και προδομένου -από την αστική τάξη παλιού και νέου τύπου- λαού της.

ταλαντευόμενο άνθρωπο. Η πλειοψηφία των ανεμβολίαστων δεν είναι εχθροί του λαού, αντίθετα είναι άνθρωποι του λαού, μάλιστα συχνά της πιο παραμελημένης και καταπιεσμένης πλευράς του, που είναι τα πρώτα θύματα της αντιεμβολιαστικής δημαγωγίας. Με αυτό δεν εννοούμε ότι πρέπει να χαϊδέσουμε τις αντιεμβολιαστικές τους αυταπάτες. Ίσα ίσα πρέπει να τους σώσουμε από αυτές. Γι' αυτό άλλωστε η ΟΑΚΚΕ είναι από την πρώτη στιγμή η πιο επίμονη και συνεπής πολιτική δύναμη στο ιδεολογικό και πολιτικό χτύπημα του αντιεμβολιαστικού μεσαίωνα, φαινού και ψευτοκόκκινου. Αντίθετα, η ηγεσία του αντιεμβολιαστικού κινήματος, είναι συντριπτικά συνειδητοί ψεύτες, απατεώνες, φασίστες και ναζιστές που ξέρουν πολύ καλά τι κάνουν, και είναι απολύτως δίκαιο, και πρέπει -το προτείνουμε- να ασκηθεί πάνω τους κρατική βία με διοικητικά και ποινικά μέτρα, αλλά αφού αυτοί πρώτα θα έχουν αποκαλυφθεί και θα έχουν γελοιοποιηθεί μεθοδικά μέσα από τις εκλαϊκευμένες επιστημονικές

και πολιτικές αντιπαραθέσεις μαζί τους. Αυτοί οι τελευταίοι είναι βέβαια απλά τα πιο χαμηλόβαθμα βαποράκια μιας διεθνούς δολοφονικής ναζιστικής γραμμής, που η υλική δύναμη πίσω της είναι μια πλευρά της μονοπωλιακής αστικής τάξης, που αφού κατήγγησε κάθε δημοκρατία στο εσωτερικό των χωρών της τώρα εφορμάει για να εξαπλώσει αυτή την απολυταρχική της κυριαρχία και στον υπόλοιπο πλανήτη. Μιλάμε φυσικά για τη ρώσικη και την κινέζικη αστική τάξη. Πίσω τους σέρνουν ένα ετερόκλητο μέταπο από κάθε λογής αντιδραστικά στοιχεία, από κατεστραμμένους μικροαστούς μέχρι δυτικούς μονοπωλιστές που συμμαχούν τακτικά μαζί τους τσεπώνοντας τα κατάλληλα οικονομικά ή πολιτικά ανταλλάγματα. Οι φιλελεύθεροι αστοί έχουν βοηθήσει πολύ αυτά τα τέρατα να γιγανθθούν, συμμαχώντας με τη Ρωσία ενάντια σε κάθε ανεξαρτησιακή τάση στον τρίτο κόσμο και μεταφέροντας τα βιομηχανικά τους κεφάλαια στην Κίνα καταχαρούμενοι για την υπεραξία που

οι Κινέζοι ναζί τους πρόσφεραν για ξεζούμισμα από το ασύλληπτα καταπιεσμένο κινέζικο προλεταριάτο. Στο βάθος αυτή η ομαλή εξαγωγή υπεραξίας τους ενδιαφέρει και τώρα, γι' αυτό βλέπουν την καθυστέρηση των μαζών, για την οποία οι ίδιοι έχουν μερίδιο ευθύνης, σαν μια ενοχλητική παραφωνία που πρέπει να πατάξουν.

Νομίζουμε ότι με όλα τα παραπάνω γίνεται αρκετά σαφές στους αναγνώστες μας η διαφορά ανάμεσα στον υποχρεωτικό δημοκρατικό εμβολιασμό και στον υποχρεωτικό προβοκατόρικο εμβολιασμό με στόχο τον εκφασισμό των μαζών. Εννοείται ότι ταυτόχρονα και με γεμάτες τις εντατικές πρέπει να δυναμώσουν τα υποχρεωτικά μέτρα με μάσκες, αποστάσεις, ακόμα και με επιμέρους ή τοπικά λοκντάουν όπου χρειαστεί και με αυστηρή κρατική επιτήρηση.

Αυτή η πολιτική, που σε χοντρές γραμμές περιγράψαμε, έχει σαν στόχο της να αντιπαλαίψει τη δολοφονική πανδημία, και να εμποδίζει νέα πλατεία λοκντάουν, κα-

ταστροφικά για μια υπερχρεωμένη οικονομία. Από την άλλη αυτή η πολιτική εναντιώνεται σε φασιστικά μέτρα, σαν αυτό του φιλοσυριζαίου, φιλοκνίτη και φιλοναζί προβοκάτορα πρωθυπουργού, που μπορούν να έχουν ακόμα πιο καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα. Αυτά τα μέτρα μπορεί να χαροποιούν τους φιλελεύθερους όμως εμάς τους πραγματικούς κομμουνιστές και τους δημοκράτες αντιφασίστες μας απασχολεί πολύ ο φασιστικός κίνδυνος, και μάλιστα σ αυτήν εδώ τη χώρα μας ανησυχεί πολύ περισσότερο από όσο μας ανησυχεί η πανδημία. Η πανδημία, αν συνεχιστεί να αντιμετωπίζεται άθλια από την αντίδραση που διοικεί τη χώρα, θα μας κοστίζει πιθανά χιλιάδες νεκρούς. Από την άλλη, ένα φούντωμα της πανδημίας που λέγεται φασισμός την ώρα που ο πούτινισμός επιτίθεται στην Ευρώπη, θα κοστίζει στη χώρα μας εκατοντάδες χιλιάδες, ίσως και εκατομμύρια νεκρούς. Γιατί νίκη του φασισμού στη χώρα μας θα σημάνει ένθερμη συμμετοχή της στο πλευρό των ρωσοκινέζων

ναζί στον παγκόσμιο πόλεμο που αυτοί πυρετώδεια πια ετοιμάζουν. Ας μην απειλούν λοιπόν κανένα δημοκράτη που διαφωνεί με το 100ρικό τους με άλλους νεκρούς αυτοί που τους φούντωσαν στη χώρα μας με τη χαλάρωση των μέτρων, και που ετοιμάζουν απείρως περισσότερους με την πολεμική ατμόσφαιρα που φτιάχνουν.

*Στο φύλλο αρ. 558 της Νέας Ανατολής διατυπώσαμε τη θέση ότι δεν θα έπρεπε τα συχνά δικά τους αναγκαία τεστ να τα αναλάβει όλη η κοινωνία αλλά οι ανεμβολίαστοι. Αυτή η άποψη ήταν σωστή σε ότι αφορά αυτούς που είχαν τη δυνατότητα να τα κάνουν, αλλά ήταν λαθεμένη για την πλειοψηφία του πληθυσμού που ζει εισοδηματικά στα όρια όπου αυτά τα ποσά μετράνε αποφασιστικά. Εκεί μετράνε σαν τιμωρία, πράγμα που κάποιοι ειδικοί και κυβερνητικοί παράγοντες δεν έκρυβαν. Δηλαδή κρίνεται σ' αυτό το σημείο το δυνάμωμα του φασισμού, πράγμα που τώρα φανερόνεται με τα 100 Ευρώ, όπου γίνεται ωμός ο εκβιασμός στους ανεμβολίαστους.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ Μ.Ε. ΚΑΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Οι φετινές εκλογές στις ΕΛΜΕ της χώρας, πραγματοποιήθηκαν μέσα σε ένα κλίμα διάλυσης αλλά και εγκατάλειψης από τους καθηγητές, του αντιδημοκρατικού (με την ουσιαστική σημασία της δημοκρατίας) συνδικαλισμού, του αποκομμένου από τη μεγάλη πλειοψηφία των συναδέλφων, από τους γονείς των μαθητών μας και από την κοινωνία. Το κλίμα αυτό επέβαλαν σιγά σιγά και από πολλά χρόνια στο κίνημα των καθηγητών της μέσης εκπαίδευσης όλες οι παρατάξεις που συγκροτούν το ΔΣ της ΟΛΜΕ μα πιο πολύ οι σοσιαλφασιστικές παρατάξεις του ΠΑΜΕ και των Παραρτήσεων (που τις συγκροτούν κυρίως ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜΑΚΚΕ).

Η διάλυση εκφράστηκε με τον πιο ηχηρό τρόπο και μέσα στην ΟΛΜΕ από αυτές τις τελευταίες παρατάξεις, γιατί όλες μαζί δοκίμασαν μια μεγάλη συνδικαλιστική ήττα πάνω στο ως τώρα ισχυρό τους σημείο που ήταν η αξιολόγηση και στο οποίο ουσιαστικά αυτή τη φορά απομονώθηκαν ακριβώς τη στιγμή που άρχισε για πρώτη φορά φέτος, έστω και εξωτερικά, να εφαρμόζεται. Η ΟΛΜΕ είχε αναγκαστεί να οπισθοχωρήσει στην ουσία όχι γιατί το δικαστήριο, στο οποίο προσέφυγε η Κεραμέως, την κήρυξε παράνομη και καταχρηστική, αλλά επειδή πριν την κήρυξη της ως παράνομης είχαν συμμετάσχει σε αυτήν περίπου 6600 σύλλογοι καθηγητών, περίπου το 40% του συνόλου και οι υπόλοιποι στην πλειοψηφία τους δεν είχαν την πραγματική διάθεση να ακολουθήσουν την ηγεσία της ΟΛΜΕ επειδή αυτή τους έφερνε σε σύγκρουση με όλη την κοινωνία και την ίδια τη συνείδηση τους.

Στην πραγματικότητα η ηγεσία της ΟΛΜΕ, όπως το κάνει συχνά εδώ και χρόνια γενικά ο σοσιαλφασιστικός συνδικαλισμός, έδωσε τη δυνατότητα στα δικαστήρια να επεμβαίνουν και να κουρελιάζουν αποφάσεις των συνδικάτων ακριβώς επειδή αυτά όταν περνάνε στα χέρια του σοσιαλφασισμού έρχονται σε βαθιά σύγκρουση με τις διαθέσεις και τα συμφέροντα των μαζών. Αυτή η πολλαπλά αντιλαϊκή και αντικαθηγητική στάση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ είχε φέτος δύο άμεσα αποτελέσματα. Το ένα ήταν η πολύ μεγάλη αποχή (που φτάνει σχεδόν στο 75% του συνολικού αριθμού των συναδέλφων που εργάζονται στα σχολεία) από τις εκλογαοπολογιστικές συνελεύσεις και το άλλο η αποχή από τις ίδιες τις εκλογές των ΕΛΜΕ.

Η μεγαλύτερη από κάθε άλλη χρονιά αυτή αποχή μαζί με το αρνητικό που έχει μέσα της και που είναι η συντριπτική πλέον άλωση ενός συνδικάτου από μια βαθιά αντιλαϊκή αστική ηγεσία, έχει μέσα της και το θετικό γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία του κλάδου της έχει γυρίσει την

πλάτη. Αυτό το θετικό θα κυριαρχήσει όταν μια νέα δημοκρατική γραμμή διεξόδου, που ήδη υπάρχει σήμερα στον πυρήνα της στην «Κίνηση Παιδείας για δημοκρατία και ανάπτυξη», θα συσπειρώσει την πλειοψηφία των καθηγητών για μια άλλη πορεία στην εκπαίδευση στο σχολείο. Αυτή η Κίνηση, που την πρωτοβουλία της συγκρότησης της πάνω σε πλατιά δημοκρατική και αντιφασιστική βάση την έχει πάρει η ΟΑΚΚΕ, κατέβηκε για άλλη μια χρονιά στις εκλογές στην Β' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής και παρά την αποχή έστω και λίγο ανέβασε τους ψήφους της.

Η έμφαση μας στην πάλη ενάντια στη διαμερισματοποίηση της τάξης και τον αποκλεισμό των φτωχών μαθητών

Οι θέσεις με τις οποίες η Κίνηση κατέβηκε στις εκλογές ήταν στη βάση τους τρεις:

1) Όχι στη συντριπτική πλέον διαμερισματοποίηση της τάξης με το ντε φάκτο αποκλεισμό των φτωχών μαθητών από τη μαθησιακή διαδικασία

2) Ναι στην αξιολόγηση

3) Η ολοένα και αυξανόμενη βία στα σχολεία συνδέεται με αυτό το διαχωρισμό. Έχουμε βάλει εδώ και τέσσερα χρόνια στο κέντρο της πολιτικής μας για το δημόσιο σχολείο τη θέση μας για άλλη ενάντια στην συντριπτική διαμερισματοποίηση της τάξης και στο συνακόλουθο ταξικό αποκλεισμό των φτωχών μαθητών. Καλέσαμε τους καθηγητές να αντισταθούν σε αυτή τη διαμερισματοποίηση, που φτάνει μέχρι και τα όρια του κοινωνικού ρατσισμού. Διατυπώσαμε την άποψη ότι μια πραγματική αριστερά το πρώτο πράγμα που θα πάλευε στη δημόσια εκπαίδευση θα ήταν να μάθουν γράμματα τα παιδιά της «πίσω τάξης», δηλαδή τα παιδιά της εργατιάς.

Θυμίζαμε όλο και περισσότερο στις ζυμώσεις μας τις σχετικές θέσεις του Μαρξ:

«Εργασία των παιδιών και των εφήβων (και των δύο φύλων)

Θεωρούμε την τάση της σύγ-

χρονης βιομηχανίας να προσελκύει παιδιά και εφήβους και των δύο φύλων να συμμετέχουν στη μεγάλη υπόθεση της κοινωνικής παραγωγής ως μια προοδευτική, υγιή και θεμιτή τάση, αν και στο καπιταλιστικό σύστημα πήρε άσχημες μορφές. Σε ένα λογικό κοινωνικό σύστημα, κάθε παιδί από την ηλικία των 9 ετών πρέπει να γίνει παραγωγικός εργάτης, όπως κάθε ικανός για εργασία ενήλικας πρέπει να υπακούει στον γενικό νόμο της φύσης, και συγκεκριμένα: για να τρώει, είναι υποχρεωμένος να εργάζεται και να εργάζεται όχι μόνο με το κεφάλι του, αλλά και με τα χέρια του. Προς το παρόν, ωστόσο, καθήκον μας είναι να φροντίζουμε μόνο τα παιδιά και τους εφήβους της εργατικής τάξης».

(«Κ. Μαρξ. Οδηγίες προς τους αντιπροσώπους του Προσωρινού Κεντρικού Συμβουλίου για ορισμένα θέματα»- Γράφτηκαν από το Μαρξ σε σχέση με το επικείμενο Συνέδριο της Διεθνούς στη Γενεύη το 1866, τόμος 16, Εκλογή έργων Μαρξ-Ενγκελς, σελ.198).

Αλλά και στην «Κριτική του προγράμματος Γκότα» διαβάζουμε ότι «η σύνδεση της διδασκαλίας των μαθημάτων με την παραγωγή είναι μια σημαντική μέθοδος για την ανατροπή της σημερινής κοινωνίας».

Το εκλογικό αποτέλεσμα για την «Κίνηση Παιδείας» στη Β' ΕΛΜΕ Δ. Αττικής και το γενικότερο αποτέλεσμα

Στη Β' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, όπου η παράταξή μας κατεβαίνει τα τελευταία χρόνια, βλέπουμε ζωντανά ότι η γραμμή αυτή έχει απήχηση. Θεωρούμε ότι ακόμα και η αύξηση κατά δύο ψήφους (από το 4,5% στο 6%), δηλαδή μια σταθεροποίηση προς τα πάνω σημαίνει πολλά αν κανείς δει ότι η γραμμή μας είναι απόλυτα αντίθετη με όλες τις παρατάξεις και τη ΔΑΚΕ της

ΕΚΛΟΓΕΣ για ΔΣ ΕΛΜΕ	2021(έγκυρα 328)	2019(έγκυρα 393)
ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»	20-6%	18-4,5%
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	157-47,9%	155-38,5%
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	14-4,3%	70-17,3%
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (Εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά)	90-27,5%	87-21,5%
ΠΑΜΕ (ψευτοΚΚΕ)	47-14,3%	63-15,6%

Εκλογές για Δ.Σ ΕΛΜΕ (Εκλογές Νοέμβρη - Δεκέμβρη 2021 συγκριτικά με τις προηγούμενες εκλογές)						
	Εκλογικό Ποσοστό			ΕΔΡΕΣ ΔΣ (σε 50 ΕΛΜΕ)		
	2019-20	2021-22	Διαφορά	2019-20	2021-22	Διαφορά
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	24,1%	28,9%	4,8%	84	104	20
ΣΥΝΕΚ	20,1%	22,2%	2,0%	70	76	6
ΠΑΜΕ	18,1%	20,0%	1,9%	70	78	8
ΔΑΚΕ	23,1%	14,7%	-8,4%	76	52	-24
ΠΕΚ	6,4%	7,0%	0,6%	22	21	-1
ΛΟΙΠΑ	8,2%	7,3%	-0,9%	39	31	-8

ΝΔ και της ψευτοαριστεράς.

Μέχρι τις 23 Δεκέμβρη 2021 υπήρχαν αποτελέσματα για 50 ΕΛΜΕ οι οποίες είχαν ψηφίσει, ενώ εκκρεμούσαν ακόμη 36, αλλά δεν νομίζουμε ότι η γενική τάση θα αλλάξει. Όπως φαίνεται και από τους πίνακες που δημοσιεύουμε εδώ υπάρχει μια αύξηση του ποσοστού των Παραρτήσεων και γενικότερα της τάχα «επαναστατικής» ή «ριζοσπαστικής» ψευτοαριστεράς, ενώ είναι μεγάλη η πτώση της ΔΑΚΕ.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ

Πρέπει να εξηγηθεί τι σημαίνει αυτή η αύξηση την ώρα που το κίνημα των καθηγητών εδώ και πολλά χρόνια ουσιαστικά έχει διαλυθεί, σαν αποτέλεσμα της κυριαρχίας σε αυτό της βαθιάς αντιδραστικής γραμμής του «12χρονου σχολείου γενικής παιδείας»-θέση που εκτόνισε το ψευτοΚΚΕ ταυτόχρονα με τη θέση για τη διάλυση των πολυκλαδικών λυκείων και αποτέλεσε θέση όλης της ψευτοαριστεράς - και της επίσης αντιδραστικής θέσης ενάντια στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών από τον εργοδότη τους που είναι το κράτος. Στη βάση του 12χρονου η ψευτοαριστερά ουδόλως ενδιαφέρθηκε για την καταστροφή των μαθημάτων των φυσικών επιστημών παρά μόνο «φώναζε» για τις δήθεν πολλές εξετάσεις στο σχολείο οι οποίες «βάζουν ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση των φτωχών» και καθόλου δεν ενδιαφέρθηκε για την καταστροφή της τεχνικής εκπαίδευσης.

Με την έλλειψη οποιουδήποτε ελέγχου της διδασκαλίας των εκπαιδευτικών, σιγά σιγά μέσα στο

σχολείο κυριάρχησε ένα παρασιτικό γραφειοκρατικό πνεύμα και η μαθησιακή διαδικασία διαλυόταν, με αποτέλεσμα οι μαθητές να έχουν τεράστια μαθησιακά ελλείμματα, τα οποία για να τα αναπληρώσουν πρέπει να αγοράζουν γνώση στο φροντιστήριο. Οπότε αυτοί που στην πλειοψηφία τους μένουν αγράμματοι είναι τα παιδιά της εργατικής τάξης και γενικά της φτωχολογιάς. Η πιο εγκληματική μορφή αυτής της κατάστασης εμφανίζεται στα ΕΠΑΛ (που η πρώτη τάξη της είναι μόνο γενικής παιδείας), δηλαδή στην τεχνική εκπαίδευση, που ουσιαστικά είναι διαλυμένη. Αυτή είναι και η βασική αιτία που οι εκπαιδευτικοί έχουν χάσει κάθε κοινωνική υπόληψη στη δουλειά τους και κάθε κοινωνική υποστήριξη.

Έτσι σιγά σιγά οι γενικές συνελεύσεις του κλάδου απομαζικοποιήθηκαν, η δημοκρατία ουσιαστικά καταργήθηκε και η συμμετοχή στις απεργίες που καλεί κατά καιρούς η ΟΛΜΕ, εξυπηρετώντας πάντα τα πολιτικά σχέδια της ψευτοαριστεράς, μετριέται στα δάκτυλα του ενός χεριού σε ποσοστό.

Η ψευτοαριστερά εξηγεί τη διάλυση του σχολείου και την αμορφωσιά λέγοντας ότι αυτό είναι επιταγή του ΟΟΣΑ, της ΕΕ και γενικά της αστικής τάξης (ενοώντας τη δυτικόφιλη αστική τάξη που εκφράζει το πιο παραγωγικό κομμάτι της αστικής τάξης στην χώρα) που θέλουν αμόρφωτα τα παιδιά του λαού, αλλά την ίδια στιγμή δεν κάνει τίποτα για να αλλάξει αυτή την κατάσταση της διάλυσης της εκπαίδευσης. Επειδή όμως η εκπαίδευση αντιστοιχεί στην οικονομική βάση της κοινωνίας, η διαλυμένη εκπαίδευση από τη μια εξυπηρετεί την παραγωγική καταστροφή της χώρας και από την άλλη βοηθιέται από αυτήν. Στην πραγματικότητα την καταστροφή και της εκπαίδευσης και της παραγωγής την προκαλεί κυρίως το πολιτικό εποικοδόμημα στη χώρα μας και βασικά τα ρωσόδουλα τμήματα της αστικής τάξης που έχουν επικεφαλής τους το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ και τα φιλικά τους ηγετικά τμή-

ματα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Μια κατεστραμμένη εκπαίδευση και μια κατεστραμμένη παραγωγή είναι απαραίτητες για την αποικιακού τύπου εξάρτηση της χώρας από το ρωσοκινεζικό ιμπεριαλιστικό άξονα και τους φίλους του, γιατί μια αναπτυγμένη οικονομικά χώρα δεν μπορούν να την εξαρτούν αποικιακά και να τη σέρνουν στα πολεμικά σχέδιά τους. Επίσης μια σύγχρονη ανεπτυγμένη αστοδημοκρατική εκπαίδευση δεν διευκολύνει μια αποικιακή εξάρτηση. Έτσι η γραμμή της ψευτοαριστεράς για τη διάλυση της εκπαίδευσης υπηρετεί αυτά τα σχέδια.

Στο κέντρο αυτής της γραμμής για την κατάσταση στην εκπαίδευση είναι το ΠΑΜΕ του ψευτοΚΚΕ και πιο πίσω έρχεται ο πιο κυβερνητικός και πιο ελισσόμενος σε σχέση με το κάπως παραγωγικό κεφάλαιο ΣΥΡΙΖΑ. Όμως οι πιο φανατικοί οπαδοί της διάλυσης του δημόσιου σχολείου, δηλαδή οι πιο φανατικοί εχθροί της μόρφωσης των μαθητών, ιδιαίτερα εκείνων της φτωχολογίας είναι αντικειμενικά με τη στάση και με τις θέσεις τους οι «Παρεμβάσεις».

Η ταξική φύση των «Παρεμβάσεων» και γιατί πρωτοστατούν στο αντικαπιταλιστικό σαμποτάζ

Οι «Παρεμβάσεις» συγκεκριμένα σε ένα κοινό πολιτικό μέτωπο όλα τα επί μέρους ρεύματα ενός οργανωτικού διασπασμένου, αλλά από ιδεολογικοπολιτική άποψη αρκετά συμπαγούς πολιτικού χώρου της εξωκοινοβουλευτικής λεγόμενης αριστεράς. Αυτές οι οργανώσεις στο χώρο των καθηγητών έχουν επικεφαλής τους σε επίπεδο γραμμής κυρίως την ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ και το ΜΑΚΚΕ. Η βασική συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το ΝΑΡ είναι μια διάσπαση του ψευτοΚΚΕ που δίνει τα βίαια χτυπήματα που εκείνο σαν κρατικό κόμμα που μάλιστα συνεργάζεται με την κλασική δεξιά σε αυτή τη φάση δεν μπορεί να δώσει, ενώ το ΜΑΚΚΕ είναι ένα απόσπασμα αποστατών του μαοϊσμού που δουλεύει κυρίως στη Μέση εκπαίδευση, σαν προωθημένο απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ, όπου κατακτάει κάποιες κρατικές θεσούλες μέσω της συνδιοίκησης. Αυτά τα κόμματα και γενικά οι Παρεμβάσεις έχουν στη βάση τους και ανθρώπους με αριστερές ριζοσπαστικές διαθέσεις που μπερδεύουν τον αντικαπιταλισμό κρατικού φασιστικού τύπου ενάντια στην καπιταλιστική συγκέντρωση της παραγωγής από το ιδιωτικό μη κρατικό κεφάλαιο, με το προλεταριακό επαναστατικό σοσιαλισμό. Έτσι δεν αντιδρούν όταν οι αρχηγοί τους σηκώνουν κάθε

λογής «επαναστατικές μαρξιστικές» σημαίες ενώνοντας μέσα σε ένα όργιο ομορτισμού τον Στάλιν με τον Τρότσκι ακριβώς επειδή ανήκουν σε μια χωρίς χαρακτηριστή τάξη όπως είναι η μικροαστική. Παρακολουθώντας μάλιστα την πορεία τους διαπιστώνουμε ότι οι Παρεμβάσεις εκπροσωπούν στην πράξη τα ταξικά συμφέροντα ενός από τα πιο αντιδραστικά και επικίνδυνα τμήματα της μικροαστικής τάξης που είναι η παρασιτική πτέρυγα της κρατικής υπαλληλίας. Αυτή η τελευταία αποτελεί ένα σημαντικό πολιτικό στρατό μέσα στο κράτος που εμποδίζει κάθε πλευρά της λειτουργίας του κράτους που είναι ταξικά ουδέτερη και κοινωνικά αναγκαία για την παραγωγή και ιδιαίτερα για τις υπηρεσίες που υποχρεώνεται η αστική τάξη μέσω του κράτους να προσφέρει στις μάζες ιδιαίτερα τις φτωχότερες. Αυτές τις μάζες της φτωχολογίας συντρίβουν οι Παρεμβάσεις όταν με τον πόλεμο τους στην αξιολόγηση που κάνει η αστική τάξη στους κρατικούς υπαλλήλους της αφήνουν τους μαθητές αποκλειστικά της φτωχολογίας στο έλεος του πιο αδιάφορου, του πιο ανίκανου, του πιο τεμπέλικου, κοντολογίς του πιο παρασιτικού τμήματος του εκπαιδευτικού προσωπικού.

Το εκπαιδευτικό σαμποτάζ των «Παρεμβάσεων»

Η στομφώδης και κούφια αντίθεση τους αποκλειστικά στην ιδιωτική αστική τάξη είναι η κάλυψη τους για την αντίθεσή τους στο σχετικά πιο σύγχρονο και πιο παραγωγικό κομμάτι του καπιταλισμού, εκείνο που είναι δεμένο με την ελεύθερη αγορά και το οποίο από τη φύση του απαιτεί στο εποικοδόμημα και ένα μίνιμουμ αστικής δημοκρατίας, αλλά και σχετικής πολιτικής ανεξαρτησίας από τον ιμπεριαλισμό. Ο «αντικαπιταλισμός» τους έγκειται στο ότι λατρεύουν ένα από το πιο αντιδραστικά κομμάτια του ελληνικού καπιταλισμού, τον κρατικό γραφειοκρατικό επειδή μόνο από αυτόν μπορούν να περιμένουν μια ξεκούραστη ισόβια θέση σε κάποιο γρανάκι μιας απέραντης κρατικής παρασιτικής και εξόχως καταπιεστικής για το λαό μηχανής. Για να το πετύχουν αυτό τρέχουν πίσω από τα κόμματα του ανερχόμενου στον κόσμο και στη χώρα μας ρωσοκινεζικού ιμπεριαλισμού και της αντίστοιχης νέας κρατικής ολιγαρχίας που θέλουν να ελέγξουν με φασιστικό, και όσο γίνεται πιο πραξικοπηματικό τρόπο, το κράτος και να εξουδετερώσουν σε αυτό τα πολιτικά ερείσματα του ντόπιου ή του δυτικόφιλου κεφαλαίου. Τα κατ'εξοχήν τέτοια κόμματα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ

που συμμαχούν εδώ και χρόνια με την πιο παρασιτική κρατική υπαλληλία και μάλιστα τη διευκολύνουν στο να διαφθαρεί εντελώς για να γίνει υπηρέτης των ξένων αφεντικών τους και έτσι να συντρίψουν κάθε παραγωγική ή και ταξικά ουδέτερη λειτουργία του αστικού κράτους. Ανεξάρτητα από τις πραγματικές προθέσεις των ριζοσπαστικών μικροαστικών ρευμάτων της που ακολουθούν το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ, στην πράξη κάνουν με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα από όσο εκείνα τη χώρα αποικία του μονοπωλιακού ανατολικού κεφαλαίου της Ρωσίας και της συμμάχου της Κίνας, δηλαδή των Σαββίδιδων και της ΚΟΣΚΟ καθώς και των ντόπιων κομπραδόρων τους Κοκκάληδων, Γερμανών, Μπομπόληδων, Κοπελούζων, Μαρινάκηδων κλπ.

Όμως τα ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, που στην ηγεσία τους είναι όργανα των νεοχιτλερικών ιμπεριαλιστών της Ρωσίας, δεν σκοπεύουν να δώσουν την εξουσία στο παρασιτικό κομμάτι της δημόσιας υπαλληλίας, αλλά ούτε και τους εξωκοινοβουλευτικούς μικροαστούς πολιτικούς εκπροσώπους των τελευταίων πολυεμπιστευονται. Απλά συμμαχούν με όλους αυτούς και τους χρησιμοποιούν για την αυριανή δικτατορία των ξένων αφεντικών τους. Μάλιστα δεν διστάζουν για τις ανάγκες της διείσδυσης τους μέσα στο κράτος να συνεργάζονται τακτικά ταυτόχρονα με τα πιο υφεσιακά ή φιλικά προς τους ρωσοκινεζούς ιμπεριαλιστές τμήματα της κλασικής ιδιωτικής αστικής τάξης αλλά και με τους ίδιους τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, που έχουν κύριο εκφραστή τους τη ΝΔ. Αυτή η στάση, που ιδιαίτερα χαρακτηρίζει το ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή τη ρωσοδόουλη ψευτοαριστερά που εκ του ρόλου της υποχρεώνεται να κυβερνήσει, απογοητεύει και μάλιστα εξοργίζει τους μικροαστούς της εξωκοινοβουλευτικής «αριστεράς». Γιαντό το λόγο αυτοί, κάθε τόσο κατηγορούν το ΣΥΡΙΖΑ για προδοσία (όπως τώρα που σταμάτησε τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση) ενώ το ψευτοΚΚΕ το κατηγορούν, για ασυνέπεια. Όμως ποτέ δεν θυμούνται μαζί τους αληθινά γιατί αυτά τα κόμματα εκτός από το ότι τους απονέμουν τον τίτλο της αριστεράς τους μοιράζουν κάθε τόσο κάποια ξεροκόμματα κρατικής εξουσίας στα συνδικάτα, στους δήμους, αλλά και σε ορισμένα σημεία του κρατικού μηχανισμού (πχ αρχαιολογία, θέσεις επιλογής διευθυντών στα σχολεία). Κυρίως όμως τους αναθέτουν το καθήκον να κάνουν στο όνομα του «επαναστατικού» αντικαπιταλισμού τους το πιο ακραίο σαμποτάζ στην πιο ανεπτυγμένη παραγωγή αλλά

και στην κρατική εκπαίδευση, που τα ίδια τα ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλουν ανοιχτά να το κάνουν, ώστε να καθησυχάζουν τους δυτικούς και ντόπιους δυτικόφιλους αστούς αντιπάλους τους ώσπου να τους αρπάξουν ολόκληρη την κρατική εξουσία.

Στην πραγματικότητα αυτή η «αριστερά» ακόμα και όταν φαίνεται ότι αντιδρά στον ΣΥΡΙΖΑ και στο ψευτοΚΚΕ (που το αγαπάει πιο πολύ σαν τάχα πιο «αντικαπιταλιστικό»), το κάνει για να εκφράσει τη βαθύτερη γραμμή τους. Όταν για παράδειγμα το ψευτοΚΚΕ, παρόλο που μισεί την ΕΕ δεν θέλει να βγάλει την Ελλάδα τώρα από αυτήν επειδή σε αυτή τη φάση η Ρωσία και η Κίνα την θέλουν μέσα στην ΕΕ για να διεισδύουν σε αυτήν, τότε οι εξωκοινοβουλευτικοί φωνάζουν: «έξω τώρα από την ΕΕ της ιμπεριαλιστικής κατοχής της χώρας», δηλαδή ετοιμάζουν από τώρα τις μάζες για την έξοδο αυξάνοντας το μίσος σε αυτήν.

Μετά από αυτήν την ανάλυση καταλαβαίνει κανείς γιατί όταν το κίνημα της παρασιτικής εκπαιδευτικής υπαλληλίας χάνει τη μάχη για την αξιολόγηση σε αυτή τη φάση, κυριαρχούν οι πιο φανατικοί εκφραστές του εκπαιδευτικού σαμποτάζ που είναι οι Παρεμβάσεις. Έτσι, και μέσα στις συνθήκες της μεγάλης αποχής που αναλύσαμε πιο πάνω, εξηγούμε την πρώτη θέση στις εκλογές των Παρεμβάσεων, και τη δεύτερη από το ΠΑΜΕ, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ που συμβιβάστηκε με την αξιολόγηση για να μην χάσει τις εκλογές, ήρθε τελικά τρίτος.

Νέο διακομματικό έγκλημα ενάντια στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Συνέχεια από τη σελ. 5

εργάτες να νεκρώνουν, και μαζί να νεκρώνει το μέλλον τους, για να θάβεις τα πιο ακριβά ναυπηγεία της χώρας στο όνομα της πρόσβασης των πολιτών στην παραλία του Σκαραμαγκά !!! Λες και ο Σκαραμαγκάς είναι μία μοναδική τοπική λίμνη και αν χαθεί η πρόσβαση για τους πολίτες στα νερά της, θα είναι μία καταστροφική απώλεια. Λες και οι κάτοικοι δεν θα μπορούν να έχουν πρόσβαση στην άπειρη θάλασσα μετά το χώρο των ναυπηγείων σε μόλις μισή ώρα απόσταση. Είναι πραγματικά περίεργο που θύμωσε μετά από μισό αιώνα το Χαϊδάρι που απέχει πέντε χιλιόμετρα από τη θάλασσα γιατί του κρύβουν θέα και πρόσβαση σε ένα περιορισμένο σημείο της παραλίας του, αλλά όχι το Κερασί, και το Πέραμα που είναι δίπλα στη θάλασσα και του έκοψε μόλις προχθές, όλη τη θέα η ΚΟΣΚΟ, οι πανύψηλοι πυκνοί γερανοί της και τα πανύψηλα της τείχη από κοντίνερ. Αλλά εκεί δεν υπήρξε καμία ευαισθησία. Γιατί εκεί μέτρησε το μόνο «δημόσιο» συμφέρον που μετράει για το καθεστώς, το συμφέρον

Για τους ίδιους όμως λόγους που μειώθηκε η δύναμη των μεσοβέζων του σαμποτάζ και αυξήθηκε η δύναμη των συνεπών του σαμποτάζ μέσα στην αποχή, που ήταν ήττα όλων τους, στον αντίποδα αυξήθηκε σχετικά και η δύναμη της ακόμα αριθμητικά μειοψηφικής αντισαμποταριστικής παράταξης, εκείνη της «Κίνησης Παιδείας για την Δημοκρατία και την Ανάπτυξη».

Η ΔΑΚΕ, που προφανώς ελέγχεται από τη μητσοτακική ομάδα, στο μεγάλο ζήτημα της αξιολόγησης ήταν σε συμμαχία με τις υπόλοιπες παρατάξεις της ψευτοαριστεράς στην ΟΛΜΕ, ενάντια στο νομοσχέδιο ενός υπουργού του κόμματός της, με τη θέση «Ναι στην αυτοαξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου-Όχι στην αποθέωση της γραφειοκρατίας και την εργασιακή εξουθένωση των εκπαιδευτικών». Αλλά ενάντια στην αξιολόγηση υπάρχει η ψευτοαριστερά που και πιο καλά τα λέει και πιο καλά τα καταφέρνει από τη ΔΑΚΕ. Έτσι οι ψηφοφόροι της ΝΔ της γύρισαν την πλάτη μαζί και αυτή έπαθε μια εκλογική πανωλεθρία.

Για τους ίδιους όμως λόγους που μειώθηκε η δύναμη των μεσοβέζων του σαμποτάζ και αυξήθηκε η δύναμη των συνεπών του σαμποτάζ μέσα στην αποχή, που ήταν ήττα όλων τους, αυξήθηκε σχετικά και η δύναμη της ακόμα αριθμητικά μειοψηφικής αντισαμποταριστικής παράταξης, εκείνη της «Κίνησης Παιδείας για την Δημοκρατία και την Ανάπτυξη».

του ρωσοκινεζικού νεοαυτοκρατορικού αποικιακού άξονα.

Μέχρι να τελειώσει η διαδικασία στο ΣΤΕ τα ναυπηγεία θα έχουν απαξιωθεί κι άλλο, οι 800 εργαζόμενοι που έχουν απομείνει θα βρίσκονται ένα βήμα πιο κοντά στο μαύρο σκοτάδι της ανεργίας μίας χρεωκοπημένης χώρας, οι υποδομές της χώρας και η οικονομία της θα έχουν υποστεί ένα βαθύτερο τραύμα που τελικά θα το πληρώσει με ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια και ανέχεια ο λαός.

Αυτά τα εγκλήματα μπορούν να τα σταματήσουν μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι διεκδικώντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην πορεία της χώρας και τουλάχιστον μια σημαντική παρέμβαση στους κρατικούς σχεδιασμούς για την αξιοποίηση τέτοιων στρατηγικών υποδομών, για να διασφαλίσουν και την ανάπτυξη της παραγωγής και τα εργασιακά τους δικαιώματα, γυρίζοντας την πλάτη σε κάθε ψευτοπροσάτη που κάθε φορά τους χειραγωγεί για να επιβάλει την πολιτική της υποδοούλωσης στα νέα ξένα αφεντικά των ιδίων και της χώρας.

Σχετικά με την πολιτική φυσιογνωμία του Ανδρουλάκη

(δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 21/12/2021)

Το άρθρο μας που αναρτήσαμε στην ιστοσελίδα μας στις 24 του Νοέμβρη για τις εσωκομματικές εκλογές του ΠΑΣΟΚ είχε τον εξής τίτλο: «Εκλογές ΠΑΣΟΚ: Το ελεγχόμενο λαλιωτικό δίπολο Παπανδρέου-Λοβέρδου και πως ΣΥΡΙΖΑ-Μητσοτάκης θέλουν τον Ανδρουλάκη εκτός Β΄ γύρου»***. Οι εξελίξεις δεν διαψεύδουν την εκτίμησή μας ότι αυτό το δίπολο ελεγχόταν από το χειρότερο ΠΑΣΟΚ, εκείνο του Λαλιώτη, όμως καθόλου δεν επαληθεύουν το ότι ο στόχος του δίπολου ήταν να πετάξει έξω από τον Β΄ γύρο τον Ανδρουλάκη. Αντίθετα ο ανταγωνισμός Παπανδρέου-Λοβέρδου διευκόλυνε τον Ανδρουλάκη να ανέβει θριαμβευτικά στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ καθώς του επέτρεψε να φανεί σαν ένα νέο, αγνό και πάνω από όλα ενωτικό κέντρο του κόμματος. Γιατί αυτό που έκανε ο Παπανδρέου ήταν να σύρει πίσω του και να εκθέσει σαν χρεωκοπημένες παλαιοκομματικές εκείνες ακριβώς τις τάσεις που αντιστέκονταν στον πιο σκληρό, στον κνίτικο σοσιαλφασισμό (βασικά οι συνδικαλιστικές δυνάμεις οι κυρίαρχες στη σημερινή ΓΣΕΕ) ενώ ο δευτερος πρόβαλε σαν εξάρτημα της πιο δεξιάς-σοβινιστικής μερίδας της Νέας Δημοκρατίας ακριβώς τις πιο ανοιχτά αντισυριζέικες και σε μεγάλο βαθμό δημοκρατικές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ.

Η άνοδος του Ανδρουλάκη στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ με άνετη πλειοψηφία και μάλιστα με την ανοιχτή υποστήριξη του Λοβέρδου, ο εξαιρετικά ευνοϊκός τρόπος με τον οποίο όλα τα ΜΜΕ και μάλιστα πιο πολύ αυτά της ΝΔ και μάλιστα ο ίδιος ο Μητσοτάκης υποδέχτηκαν τη νίκη του Ανδρουλάκη, τα πολύ θετικά σχόλια από μια σειρά σχολιαστές του ΣΥΡΙΖΑ ακόμα και πριν την πρώτη Κυριακή (πχ Ακρίτα, Λακόπουλος) και τέλος η θερμή υποδοχή του από τη θεσμική εκπρόσωπο όλου του πολιτικού καθεστώτος, την Πρόεδρο της Δημοκρατίας Σακελλαροπούλου, βάζουν σε άμεση και ισχυρή αμφισβήτηση τη βασική πολιτική εκτίμηση αυτού του άρθρου ότι το ρωσόδουλο διακομματικό καθεστώς, και ειδικά ο σοσιαλφασισμός επεδίωξε την ήττα του Ανδρουλάκη. Αυτή μας την εκτίμηση τη στηρίζαμε από τη μια στο διαπιστωμένο υπεραντιδραστικό και στην ουσία φιλο-σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα των πολύ γνωστών στην πολιτική τους πορεία Παπανδρέου και Λοβέρδου και από την άλλη- και μάλιστα πιο πολύ- στο ότι ο Ανδρουλάκης ήταν κιάλας από τις εσωκομματικές εκλογές του 2017 ο μόνος ουσιαστικός αντίπαλος της Γεννηματά, δηλαδή, σύμφωνα με όλη της τη στάση, της πιο ανοιχτά και πιο έντονα φιλοσυριζαίας αρχηγού του ΠΑΣΟΚ στην ιστορία του. Αυτή τη θετική εικόνα για τον Ανδρουλάκη την ενίσχυε το γεγονός ότι σαν πιο στενός του σύμμαχος και εκπρόσωπος στην κοινοβουλευτική ομάδα πρόβαλε από τότε ο Οδυσσεύς Κωνσταντινόπουλος, ένας από τους ελάχιστους υπερασπιστές της παραγωγικής ανάπτυξης μέσα στο ΠΑΣΟΚ και όχι τυχαία κόκκινο πανί για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι γεγονός ότι η θετικότερη εικόνα που είχαμε για τον Ανδρουλάκη από εκείνη για τους δυο βασικούς ανταγωνιστές του μετά το θάνατο της Γεννηματά δεν κράτησε πέρα από την πρώτη Κυριακή των εσωκομματικών εκλογών, όταν προφανώς μαζί με τη μεγάλη διαφορά του σε ποσοστά εκδήλωσε και τα βασικά στοιχεία της γραμμής του ενώ εκδηλώθηκαν και οι πραγματικοί εσωκομματικοί σύμμαχοί του. Έτσι ενώ πριν την πρώ-

τη Κυριακή εμφανιζόταν να κρατάει σχολαστικά ίσες αποστάσεις ανάμεσα στη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ αμέσως μετά κατηγορήσε τον ΣΥΡΙΖΑ ότι δεν ήταν αυτός ο πραγματικός και αποτελεσματικός κύριος εχθρός της ΝΔ, αλλά ο ίδιος και το νέο δικό του ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ. Αυτή τη στάση του την αποκάλυψε όταν απαντώντας στον ΓΑΠ, που τον κατηγορήσε ότι με αυτόν αρχηγό ο Μητσοτάκης θα κάνει πάρτυ, δήλωσε ότι η ΝΔ κάνει πάρτυ επειδή είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και όχι ο ίδιος στην αξιωματική αντιπολίτευση, όταν δηλαδή έβαλε και αυτός μπροστά την παλιά καλή γραμμή του αντιΝΔ μετώπου με το οποίο ο παπανδρείσμος έλεγχε πάντα το ΠΑΣΟΚ. Είναι ακόμα πιο ανησυχητικό ότι αμέσως μετά την πρώτη Κυριακή ο Ανδρουλάκης πρόβαλε σαν «εθνική γραμμή» αυτή του «Νέου Ελσίνκι». Αυτή από τη μια τον κάνει στην πράξη σύμμαχο των Λοβέρδου-Δένδια-Μητσοτάκη, καθώς σημαίνει στην πράξη έκλεισμα στην ΕΕ να στραφεί ενάντια στην Τουρκία ώστε να ρίξει οριστικά την τελευταία στην αγκαλιά της Ρωσίας, ενώ στη μορφή της είναι ατόφια η στρατηγική που εγκαινίασε ο ΣΥΡΙΖΑ το Μάη του 21 ώστε να προωθήσει η Ελλάδα στην ΕΕ ένα «Ελσίνκι με νέους όρους» που θα υπόσχεται στην Τουρκία την τελωνειακή συμφωνία με την ΕΕ αρκεί αυτή να συνυπογράψει με την Ελλάδα το γνωστό ανδρεοπαπανδρείκό συνυποσχετικό για τη Χάγη αποκλειστικά για την υφαλοκρηπίδα που ποτέ η Τουρκία δεν έχει δεχτεί, ούτε θα δεχτεί όσο η Ελλάδα δεν αναγνωρίζει άλλες διαφορές. Το «νέο Ελσίνκι» των Τσίπρα-Ανδρουλάκη διευκολύνει αντικειμενικά τη ρωσόφιλη ελληνική εξωτερική πολιτική να στρέφει την ΕΕ ενάντια στην Τουρκία χωρίς να εκτίθεται στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ ότι κρατάει μια αδιάλλακτη και διασπαστική στάση και από την άλλη είναι και αυτός ένας τρόπος να επικρατεί μια επίφαση καλών σχέσεων Ελλάδας-Τουρκίας ώστε να μην έρχεται και η Ρωσία στη δύσκολη θέση να συνεργάζεται όλο και πιο στενά με την Τουρκία ενώ θα παριστάνει το φίλο της αδελφής «ορθόδοξης» Ελλάδας. Πρέπει πάντως να επισημάνουμε εδώ

ότι αυτή η ερμηνεία που δίνουμε για την αντιτουρκική γραμμή του Ανδρουλάκη έρχεται σε κάποια σύγκρουση με μια θέση που εκφράσε αυτός δυο τρεις φορές στην προεκλογική περίοδο αναφερόμενος αρνητικά στη Ρωσία σαν πραγματικά αντίπαλο των βόρειων χωρών της ΕΕ και επίσης σαν συνυπεύθυνη στον γεωπολιτικό της ανταγωνισμό με κάποιες «τρίτες χώρες», που δεν κατονόμασε, για την αύξηση των τιμών της ενέργειας στην ΕΕ (στην ομιλία του Πειραιά). Σαν πιο πιθανή ερμηνεία που δίνουμε σε αυτή τη στάση είναι ότι η νέα ηγεσία θέλει να καθησυχάσει κυρίως τις ΗΠΑ και εν μέρει την ΕΕ ως προς τη φιλοδυτική της συνέπεια.

Αυτή η νέας μορφής αντιτουρκική γραμμή του ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ, ανεξάρτητα από το ποιες είναι τελικά οι προθέσεις του ίδιου του Ανδρουλάκη, ανοίγει το δρόμο στην ανοιχτή συνεργασία του με τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και με το ηγετικό δίδυμο Δένδια-Μητσοτάκη. Και για να γίνουν τα πράγματα ακόμα πιο ανησυχητικά για το που το πάει αυτός ο ξαφνικά ομόθυμα αγαπητός ηγέτης του ως χθες περιφρονημένου ΠΑΣΟΚ απατώντας στην εύλογη κριτική ότι δεν είχε σαφείς θέσεις έκανε πιο συγκεκριμένο το τι εννοούσε όταν μιλούσε για ανάπτυξη. Εδώ την έμφαση του την έριξε συντριπτικά, όπως το χειρότερο παπανδρείκο ΠΑΣΟΚ και ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ, στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις που τα κεφάλαια τους πρότείνε, ακριβώς όπως και ο Τσίπρας, να τα αντλήσουν από το ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάκαμψης. Όμως παντού στο σύγχρονο καπιταλισμό όρος για την επιβίωση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων είναι η διαδικασία της παραγωγικής τους ενοποίησης μεταξύ τους με κρατική βοήθεια και επίσης η σύνδεση τους με τις μεγάλες παραγωγικές μονάδες. Μάλιστα ακόμα και σ αυτή την τάχα αυθύπακτη μικρομεσαία οικονομία τη μεγαλύτερη έμφαση την έδωσε στην παραγωγή ενέργειας από μικρομεσαίες ΑΠΕ και από φωτοβολταϊκά στέγης των καταναλωτών! (Δες ομιλία του στον Πειραιά στις 8 Νοέμβρη αναμεσα στο 15ο και 18ο λεπτό). Γενικά ό,τι ακούστηκε από τον Ανδρουλάκη για την ανάπτυξη ήταν η επανάληψη της γνωστή δημαγωγίας της ψευτοαριστεράς για την πάλη του μικρού κεφάλαιου ενάντια στις ελίτ, χωρίς να ειπωθεί από μεριάς του ούτε μια κουβέντα για τα άπειρα διοικητικά, δικαστικά, περιβαλλοντικά, αντικειμενικά κλπ τερτίπια με τα οποία οι φαιο-«κόκκινοι» στο όνομα του αγοραίου μικροαστικού αντικαπιταλισμού σκοτώσανε και συνεχίζουν να σκοτώνουν τη σύγχρονη μεγάλη κλίμακας βιομηχανική και αγροτική παραγωγή, και μαζί με αυτές την εφαρμοσμένη έρευνα και τη μαζική τεχνική εκπαίδευση, αλλά τελικά και αναγκαία εξοντώνουν με τον πιο σκληρό τρόπο τη μικρή παραγωγή μαζί με τους τάχα «αγαπημένους» τους

μικρομεσαίους.

Αυτές οι πολύ στενές επαφές των θέσεων του Ανδρουλάκη με εκείνες του Τσίπρα αλλά και των Δένδια - Μητσοτάκη στην εξωτερική πολιτική και στην παραγωγή μπορούν να εξηγήσουν τη μεγάλη και σχεδόν ομόφωνη συμπάθεια που έδειξε ο πολιτικός κόσμος και τα κανάλια στον νέο αρχηγό με αποτέλεσμα ξαφνικά τα δημοσκοπικά ποσοστά του να εκτοξευτούν μέχρι του σημείου να αλλάζουν οι πολιτικοί συσχετισμοί σε βάρος κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και της ΝΔ χωρίς κανέναν από τους δύο αρχηγούς να τον κατηγορήσει, ούτε στο ελάχιστο. Επίσης μπορούν να εξηγήσουν γιατί κόντρα σε όλες τις αρχικές εκτιμήσεις παραμερίστηκε από αυτόν χωρίς καμιά εξήγηση ο Κωνσταντινόπουλος σαν ο προεξοφλούμενος «αντ-αυτού» κοινοβουλευτικός αρχηγός του ΚΙΝΑΛ και μίληκε στη θέση του ο φιλοσυριζαίος άνθρωπος του Λαλιώτη Κατρίνης και δίπλα του σαν κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος ο επίσης παλιός σύμμαχος του Λαλιώτη Σκανδαλίδης. Το ότι και οι δύο αυτοί είχαν τοποθετηθεί από την ίδια τη Γεννηματά σαν κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι ΚΙΝΑΛ μετά την καθαίρεση από εκείνη του ως τότε κοινοβουλευτικού εκπροσώπου Λοβέρδου δείχνει πόσο κυριαρχικές θέσεις είχε ήδη ο Λαλιώτης στο γεννηματικό στρατόπεδο, πράγμα που σε όλες τις αναλύσεις μας εδώ και χρόνια τονίζαμε. Αυτή όμως ήταν και η αιτία για την οποία δεν υπολογίζαμε ότι υπήρχε κάτι δεξιότερο, δηλαδή κάτι πιο φιλοσυριζέικο και πιο λαλιωτικό από τη Γεννηματά μέσα στο ΚΙΝΑΛ, και πάντως δεν υπολογίζαμε ότι αν υπήρχε αυτό θα ήταν ο Ανδρουλάκης ο οποίος της εναντιώθηκε στις εκλογές του 2017, και ο οποίος μετά το θάνατο της βρέθηκε απέναντι στον πιο ανοιχτό φιλοσυριζαίο από τους τρεις υποψηφίους που ήταν ο ΓΑΠ.

Φαίνεται όμως σήμερα ότι η άκρη του φιλοσυριζαισμού, και γενικότερα της πιο δεξιάς τάσης ΠΑΣΟΚ δεν ήταν η Γεννηματά. Τώρα δηλαδή μετά την άνοδο του Ανδρουλάκη στην ηγεσία ήρθαν στην επιφάνεια όλες οι φράζιες που στήριζαν τον ΓΑΠ σε αυτήν την εκλογή. Έτσι διαπιστώσαμε αυτό που αναφέραμε στην αρχή, ότι δηλαδή ανάμεσα τους βρίσκονταν σε περίοπτη θέση και τα στελέχη της ΠΑΣΚΕ που είχαν πιο άγρια καταδιωχτεί από το κέντρο του σοσιαλφασισμού, το ψευτοΚΚΕ και τα τάγματα εφόδου του και είχαν αντισταθεί σε αυτά το 2018 κρατώντας τις θέσεις τους στις Ομοσπονδίες και στην ίδια τη ΓΣΕΕ, πράγμα που βοηθούσε τουλάχιστον να τηρούνται κάποιοι στοιχειωδώς όροι συνδικαλισμού απέναντι στη βαρβαρότητα του ΠΑΜΕ και των φασιστικών κλαδικών που ελέγχει. Στη συνέχεια το 2019 αυτές οι δυνάμεις είχαν δοκιμάσει επίθεση από τον φιλοκνίτη Μητσοτάκη παρά τη στήριξη που είχαν από ένα κομμάτι της ΔΑΚΕ και από

τον υπουργό εργασίας Βρούτση που στη συνέχεια ο Μητσοτάκης για αυτό το λόγο αποκεφάλισε. Έτσι απομονωμένο αυτό το κομμάτι της ΠΑΣΚΕ είχαν καταφύγει με επικεφαλής τους Πολυζωγόπουλο και Παναγόπουλο στο στρατόπεδο της Γεννηματά. Στην πραγματικότητα είχε καταφύγει εκεί επειδή ήδη στη ΓΣΕΕ είχε αναγκαστεί να στηριχθεί συνδικαλιστικά στο ΣΥΡΙΖΑ που κρατούσε μια δήθεν ενδιάμεση στάση ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και στο ΠΑΜΕ, ενώ αυτή ήταν στην ουσία μια στάση υπέρ του ΠΑΜΕ. Με το θάνατο της Γεννηματά αυτοί οι συνδικαλιστές μαζί με ένα κατάλοιπο του παλιού προεδρικού αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ μίηκαν μαζί του σε μια βάρκα με αρχηγό τον ΓΑΠ και αυτός τους άδειασε μισοπέλαγα πραγματοποιώντας την πιο γελοία προεκλογική μάχη που μπορούσε ποτέ να υπάρξει, εκθέτοντας τους άσχημα σαν διασπαστές στον β΄ γύρο απέναντι στο στρατόπεδο Ανδρουλάκη.

Ανάλογα με τη στάση που θα κρατήσει η νέα ηγεσία απέναντι στη ΓΣΕΕ και το ψευτοΚΚΕ δεν θα αργήσουμε να καταλάβουμε την αληθινή φύση της νέας ηγεσίας οπότε και αν υπάρχει μέσα στο ΚΙΝΑΛ κάτι δεξιότερο από τον ΣΥΡΙΖΑ και τις ηγεσίες Γεννηματά και ΓΑΠ. Σε κάθε περίπτωση είναι ανησυχητικό το ότι ο Ανδρουλάκης επαναλάμβανε με έμφαση στην συγκέντρωση του Πειραιά της 8 του Δεκεμβρη ότι το νέο του ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ θα συγκροτηθεί από τα κάτω και θα στηριχθεί, όπως επέμενε, στα Επιμελητήρια (δηλαδή τη μικρή και μεσαία αστική τάξη), στην Τοπική Αυτοδιοίκηση (που του έδωσε και στην πανελλαδική οργάνωση) και στην κοινωνία των πολιτών, χωρίς πουθενά να αναφέρει τα συνδικάτα και την ΠΑΣΚΕ. Στην καλύτερη περίπτωση αυτή είναι μια σύγκρουση με μια εσωκομματική τάση του ΠΑΣΟΚ που εμποδίζει την ηγεσία να πάρει ολοκληρωμένα την εξουσία. Στη χειρότερη όμως περίπτωση θα πρόκειται για την παράδοση των εργατικών συνδικάτων στον πιο κτηνώδη φασισμό. Θα δούμε. Σε κάθε περίπτωση τίποτα δεν πεθαίνει χωρίς μάχη, ιδίως απέναντι σε έναν εχθρό που η εργατική τάξη έχει από πείρα μισήσει ακόμα και αν δεν μπορεί ακόμα να τον κατανοήσει.

Αν σε μια τέτοια κατεύθυνση βρίσκονται οι σχεδιασμοί της ηγετικής ομάδας που ήρθε στην εξουσία στο ΠΑΣΟΚ ο δρόμος της δεν θα είναι καθόλου εύκολος. Συνθήματα σαν κι αυτό το γεμάτο κούφια και ατάρεσκη έπαρση που ακούστηκε στην πρώτη Κυριακή από τους οπαδούς προς το νέο αρχηγό: «Στα χέρια σου κρατάς το μέλλον μιας γενιάς» συνήθως οδηγούν σε ντροπιαστικές πανωλεθρίες.

***Σημ: Στην επόμενη σελίδα δημοσιεύουμε δύο αποσπάσματα του άρθρου της 24/11/2021 σχετικά με τον πολιτικό χαρακτήρα Λοβέρδου - Παπανδρέου

Αποσπάσματα από άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ την 24/11/2021 σχετικά με τον πολιτικό χαρακτήρα Λοβέρδου-Παπανδρέου

1° απόσπασμα

Ο εντελώς ύποπτος Λοβέρδος

Τα δημοσκοπικά δεδομένα δίνουν προβάδισμα στον - σύμφωνα με τις διακηρύξεις του - «φανατικό αντισυριζαίο» Λοβέρδο. Αυτό έρχεται σε συμφωνία με τις έντονες αντισυριζαίες τάσεις που καταγράφουν οι ψηφοφόροι του ΚΙΝΑΛ - ΠΑΣΟΚ σε όλες τις μετρήσεις τάσεων της κοινής γνώμης - και που είναι πιο έντονες ακόμη και από εκείνες των ψηφοφόρων της Νέας Δημοκρατίας. Και είναι φυσικό γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να έχει ρίξει μια φορά τη ΝΔ από την εξουσία, αλλά το ΠΑΣΟΚ το ληλάτησε με ψέματα και με τραμπουκισμούς και σχεδόν το διέλυσε. Ο συγκεκριμένος, μάλιστα, χτυπάει τη χορδή της κατάργησης της ονομασίας «Κίνημα Αλλαγής» και της επιστροφής στα παραδοσιακά σύμβολα του ΠΑΣΟΚ. Τα λόγια του, ωστόσο, κι ακόμη περισσότερο ο πόλεμος τον οποίο σκανδαλωδώς αποφεύγει να του κάνει ο μηχανισμός του «αιώνιου» κρυφού αρχηγού του ΠΑΣΟΚ, Λαλιώτη, πρέπει να βάζουν σε σκέψεις κάθε δημοκρατικό άνθρωπο.

Ο αντισυριζαϊσμός (που για να είναι αληθινός και όχι κούφιος πρέπει να είναι σε όλη του τη γραμμή αντισοσιαλφασισμός) του Λοβέρδου είναι τουλάχιστον επιδειρμικός και μονόμπατος: χτυπάει σωστά τον ΣΥΡΙΖΑ για τις αντιδημοκρατικές πρακτικές του και τα σημεία παραδικαστικά παιχνίδια του, του τύπου των ναζιστικών διώξεων πολιτικών αντιπάλων στην υπόθεση Novartis, αλλά δε λέει κουβέντα για το παραγωγικό σμπατάξ της κυβέρνησης Τσίπρα και τα γλοιώδη φλερτ της με τις δύο μεγάλες

δυνάμεις που (σήμερα πια φαίνεται ξεκάθαρα ότι) χτυπούν την Ευρώπη θέλοντας να τη διαλύσουν ή καλύτερα να την παραλύσουν και να τη σύρουν στο άρμα τους, βασικά τη Ρωσία και την Κίνα.

Έχει στο πλευρό του τον άνθρωπο του Θεσσαλονικάρχη και πλέον πανεθνικού (λιμάνι Θεσσαλονίκης, Πόρτο Καράς, Μακεδονία Παλλάς, ΠΑΟΚ, Ορεν, Έθνος-Ημερησία) Ρώσου ολιγάρχη Σαββίδη στο ΠΑΣΟΚ, την Καϊλή, αλλά και τον πιστό υπάλληλο του Μαρινάκη και στενό πολιτικό και προσωπικό φίλο της Γεννηματά, δήμαρχο Πειραιά Μώραλη. Εκπρόσωπο τύπου του έχει τον Καρανικόλα, στέλεχος της φιλοΣΥΡΙΖΑ Κοινωνικής Συμφωνίας των Καστανίδη - Κατσέλη το 2012 κι έπειτα (2015) του ΚΙΔΗΣΟ του Γ. Παπανδρέου, ο οποίος εκτινάχθηκε ξαφνικά στα ηγετικά κλιμάκια του ΠΑΣΟΚ - ΚΙΝΑΛ από τη Γεννηματά και ως «διά μαγείας» μετατράπηκε σε φανατικό ζηλωτή της αντισυριζαίας γραμμής.

Στο ζήτημα των ελληνοτουρκικών, το οποίο ο ίδιος μάλιστα προτάσσει με ιδιαίτερη έμφαση στην πλατφόρμα του, έχει την πλέον πολεμοκάπηλη σωβινιστική (στη μορφή) γραμμή, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος παρουσιάζει τον εαυτό του - από γενική ιδεολογική κατατομή - ως οπαδό της γραμμής των σοσιαλδημοκρατών εκσυγχρονιστών (δηλαδή των ευρωπαϊστών που ακολουθούσαν τον ρωσόδουλο ψευτοευρωπαϊό Σημίτη). Αυτοί οι τελευταίοι, όμως, είχαν πάντα γραμμή ειρηνικής επίλυσης των διαφορών της Ελλάδας με την Τουρκία. Ο Λοβέρδος, όπως

η Θεσσαλονικάρχησα του, Καϊλή, μάλιστα, καλούν τους ανθυποψηφίους του να τοποθετηθούν για το εάν θα επιτρέψουν στη Βόρεια Μακεδονία (όπως βάφτισαν με το ζόρι τη Δημοκρατία της Μακεδονίας) να εισέλθει στην ΕΕ και εάν επιθυμούν «μοντέλο Πρεσπών» για τα ελληνοτουρκικά (<https://dailypost.gr/politiki/loverdos-karoiioi-synhyropshfiioi-htan-yperths-symfwnias-twn-prespwn-protyro-kai-sta-ellhnotourkika/>). Πρόκειται ακριβώς για τη γραμμή που στέλνει τη Βόρεια Μακεδονία στη Ρωσία, αφού δεν υπάρχει μεγαλύτερη ταπείνωση από το να σε έχουν αναγκάσει με τη βία να απαρνηθείς το εθνικό σου όνομα σε αντάλλαγμα για ένα όνειρο εισόδου σε ένα μπλοκ πλούσιων και προοδευμένων δημοκρατικών χωρών και τελικά οι ίδιοι οι εκβιαστές σου να σου στερούν ακριβώς αυτό το όνειρο.

Η γραμμή αυτή θυμίζει (προς το χειρότερο) τη γραμμή του ψευτοευρωπαϊού Μητσοτάκη, που κι αυτός αυτοπαρουσιάζονταν ήδη από τη δεκαετία του '90, όταν ακόμα δεν είχε μπει στην πολιτική, ως ανπιεθιστής και ειρηνόφιλος, αλλά από την ώρα που ανέλαβε πρωθυπουργός στήνει μαζί με τον ρωσοκαρμανλικό και αγαπημένο του ΣΥΡΙΖΑ Δένδια τα πιο πλατιά αντιπούρικα μέτωπα. Κι αυτό το κάνει μάλιστα ως ακραιφνής «δυτικός», δηλαδή ως ταυτόχρονα «Αμερικάνος» και «Γαλλοευρωπαίος»!

Ο Λοβέρδος έφτασε να κάνει κριτική στη ΝΔ ότι κάνει γαργάρα την παλιά κριτική της στις Πρέσπες, παίρνοντας υπό την αιγίδα

του (έμμεσα) το φασιστικό σκυλόλοϊ των συλλαλητηρίων, στα οποία φιγούραρε πρώτη-πρώτη η Καϊλή, μολοντί το ΠΑΣΟΚ είχε γραμμή μη συμμετοχής σε αυτά!!!

Εμφανίζεται ακόμη ως εκφραστής ενός αντιμεταναστευτικού ρεύματος, που στην ουσία το δημιούργησε, κυρίως στα νησιά το προβοκατόρικο άνοιγμα των συνόρων από τον ΣΥΡΙΖΑ το 2015, αλλά και του δόγματος «νόμος και τάξη», παίζοντας βρώμικα σε ένα φασιστικό πλασματικό δίπολο με τη φιλολούμπεν «αντιαυταρχική» γραμμή του Τσίπρα, ενώ σε ανύποπτο χρόνο έχει εκφραστεί, στην αρχή της πολιτικής του καριέρας στο ΠΑΣΟΚ, το 1997, ως υπέρμαχος της επαναφοράς της θανατικής ποινής (!) (<https://www.tanea.gr/1997/11/21/greece/tritiparopsi-i-esxati-twn-poinwn/>). Το χειρότερο, είχε χαρακτηρίσει αυθεντικό λαϊκό κίνημα και «ακτιβιστές» τους ναζιάδες της «Χρυσής Αυγής» το 2013, δηλώνοντας ότι αυτή έκανε πολιτική πάνω σε πραγματικά προβλήματα και παρήγαγε εμπιστοσύνη μέσα από τη δράση της (!!!) (<https://www.tovima.gr/2013/02/14/politics/andreas-loberdos-i-xrysiaygi-einai-aythentiko-kinima/>).

Η επίθεση κατά Λοβέρδου από τον ΣΥΡΙΖΑ μέσω της φασιστικής δίωξης Novartis δεν αποτελεί απαραίτητα εχέγγυο δημοκρατισμού. Δεν πρέπει να ξεχνά κανείς ότι μέσα στη μαρμίτα των πραξικοπηματικών διώξεων που είχαν στήσει τότε οι Τσίπρας - Παπαγγελόπουλος (άνθρωπος του Καραμανλή του Β') βρέθηκε μεταξύ άλλων και ο ορθοδοξοφασίστας Σαμαράς, με τη γνωστή τακτική του σοσιαλφασισμού να πετά στην κρύα θάλασσα

σα, μαζί με τους πολιτικούς του αντιπάλους, και μερικούς κρυφούς φίλους του, για κάλυψη. Οι κρυφοί φίλοι, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Σαμαράς, έχουν μπουκάλες οξυγόνου και σώζονται, βγαίνοντας στην επιφάνεια, ενώ οι πραγματικοί εχθροί βυθίζονται και πεθαίνουν μέσα στην απομόνωση.

Το ίδιο άλλωστε είχε κάνει ο ΣΥΝ - ΣΥΡΙΖΑ και το '89, με τη δίωξη του κρυφού του φίλου, Α. Παπανδρέου, μαζί με τον ηγέτη της αυτοδυναμικής τάσης του ΠΑΣΟΚ (της τάσης δηλαδή που, μολοντί ήταν σκληρά «αντιδεξιά», δεν ήθελε κυβερνητική συνεργασία με το ψευτοΚΚΕ) Κουτσόγιωργα. Ο τελευταίος πέθανε σαν το σκυλί μέσα στο δικαστήριο, απαξιωμένος ως απατεώνας, ενώ ο Παπανδρέου επειδή είχε πεσει στα βρωμόνερα της κάθαρσης με τις μπουκάλες που του είχαν εξασφαλίσει από την αρχή όλες οι φράξιες του ΠΑΣΟΚ, ξαναγίνονταν το 1993 πρωθυπουργός, με τις «αντιδεξιές - αντιμητσοτακικές» ευλογίες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνά κανείς ότι το σκάνδαλο Κοσκωτά ξεκίνησε αρχικά με δηλώσεις - «καταγγελίες» που είχε κάνει ο φιλοκνίτης (κι αργότερα φιλοσυριζαϊός) Γ. Παπανδρέου, τότε υπουργός Παιδείας, στον Τύπο στα τέλη του 1988.

(...)

Μια γεύση του «ευρωπαϊσμού» και του «αντισοσιαλφασισμού» του Λοβέρδου είχαμε πάρει άλλωστε το μακρινό πια 2008, όταν οι Ρώσοι πουτινικοί νεοναζί είχαν εισβάλει στη Γεωργία, αποκόβοντάς της τις δύο αυτόνομες από την εποχή της ΕΣΣΔ επαρχίες της, Νότια

2° απόσπασμα

Ο αιώνια κνιτοσυριζαϊός ΓΑΠ

(...)

Πώς εξηγείται όμως ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και ο μηχανισμός του, καθώς και οι φίλοι του στη δημοσιογραφική ακροδεξιά (Φιλιππάκης - «Δημοκρατία») στρέφουν τα κύρια πυρά τους κατά του Λοβέρδου και στηρίζουν έμμεσα, ενίοτε και άμεσα τον ΓΑΠ, έναν ΓΑΠ μάλιστα που οι ίδιοι για μια διετία (2009-2012) και για τις ανάγκες της άλωσης του ΠΑΣΟΚ από τον ΣΥΡΙΖΑ παρουσίαζαν ως μαριονέτα της Δύσης, ως Πινοσέτ, ακόμη και ως «εβραιομασώνο μπρόκερ» που έβγαζε χρήματα από τη χρεοκοπία του 2010;

Το πραγματικό ερώτημα εδώ δεν είναι πώς κλασικοί φασίστες και πατενταρισμένοι σοσιαλφασίστες τύπου ΣΥΡΙΖΑ λένε κάποια πράγματα χθες και τα εντελώς αντίθετά τους σήμερα, μέσα από οβιδιακές μεταμορφώσεις. Η ηθική, η συνέπεια και η αυτοκριτική είναι λέξεις άγνωστες σε αυτά τα χωρίς αρχές υποκείμενα, όπως και στα ρώσικα αφεντικά τους. Το αληθινό ερώτημα που πρέπει να προβληματίσει τους δημοκρατικούς ανθρώπους είναι τι σόι πολιτική φυσιολογία αποτελεί ένας άνθρωπος ο οποίος ικετεύει επί

της ουσίας πολιτική συνεργασία με εκείνους που του διέλυσαν το κόμμα και τον οδήγησαν και προσωπικά στην πολιτική απαξίωση (πέρα από τις ίδιες του τις εγκληματικές χρεοκοπικές πράξεις). Και παραπέρα, το ερώτημα είναι γιατί αυτός ο άνθρωπος δεν βρήκε ποτέ μία κουβέντα καταδίκης για στέλεχη που ο ίδιος πραξικοπηματικά και εκτός κομματικών διαδικασιών ανέδειξε (π.χ. Ραγκούσης) και τα οποία εγκατέλειψαν στη συνέχεια το χώρο του ΠΑΣΟΚ για να μεταπηδήσουν στον ΣΥΡΙΖΑ. Την απάντηση την έχει δώσει εδώ και δεκαετίες η ΟΑΚΚΕ, μα τότε λίγοι την είχαν προσέξει ή ζυγίσει όσο έπρεπε: Α. Παπανδρέου, Λαλιώτης, Γ. Παπανδρέου δεν είναι ΠΑΣΟΚ, αλλά είναι το ψευτοΚΚΕ (και ο ΣΥΝ - ΣΥΡΙΖΑ ως σάρκα από τη σάρκα του Περισού) μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Γ' αυτό και κανένας από τους τρεις τους δεν ήταν ποτέ ξεκάθαρα ούτε με την τάση των τριτοκοσμικών εθνικιστών - κρατιστών, ούτε με εκείνη των φιλοευρωπαϊκών σοσιαλδημοκρατών, δηλαδή με κάποια από τις δύο βασικές τάσεις η διαλεκτική των οποίων όρισε τη σχεδόν 50χρονη πια πορεία του

κόμματος αυτού. Απλούστατα, συμμαχούσαν με τη μία ενάντια στην άλλη, εκκαθαρίζοντας όσους αναπτυσσιακούς, μη ρωσόδουλους - μη σαμποταριστές στις τάξεις του ΠΑΣΟΚ γεννούσε αυθόρμητα η ζωή, μέσα από τις νομοτελείες της. Οι Κουτσόγιωργας - Τσοχατζόπουλος ήταν κλασικοί εκφραστές της πρώτης τάσης, ενώ οι Παπαντωνίου, Βερελής κ.ά. της δεύτερης, παρ' όλα αυτά πέθαναν πολιτικά (ή και βιολογικά οι πρώτοι) με τον ίδιο περίπου τρόπο. Μάλιστα οι εθνικιστές, επειδή ήταν και σχετικά πιο διεφθαρμένοι λόγω του ότι έγιναν αστοί κύρια μέσω της νομής του κράτους, επειδή είχαν πιο μεγάλη επιρροή στο στρατό και επειδή δεν είχαν τις επαφές των ευρωπαϊόφιλων με τον δυτικό ιμπεριαλισμό και επειδή ο θάνατός τους προκάλυψε λιγότερες αντιδράσεις, δέχθηκαν και τα πιο σκληρά χτυπήματα. Ήταν άλλωστε και οι πιο βιομηχανιστές μεταξύ των δύο τάσεων, μολοντί κάποιοι από αυτούς ήταν ελάχιστα ως καθόλουδημοκράτες.

Πιο ειδικά για τον ΓΑΠ, έχουμε μιλήσει εξαντλητικά στο παρελθόν, και όταν ανέλαβε με το δαχτυλίδι Σημίτη - Λαλιώτη την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ το 2004 (**Η πραξικοπημα-**

τική άνοδος του Γ. Παπανδρέου και οι εκκαθαρίσεις https://www.oakke.gr/neweast/2004/389/scrn/nes389_06.htm), και την περίοδο 2004-2009, όταν ασκούσε αντιπολίτευση από τα δεξιά και όχι από τα αριστερά στον χρεοκόπο Καραμανλή Β'. Ακόμη πιο εξονυχιστικά τον είχαμε αναλύσει και κατά τη διάρκεια της προβοκατόρικης, αντιευρωπαϊκής και ανοιχτά χρεοκοπικής πρωθυπουργίας του, το 2009-2011 (**ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ με τη βοήθεια του διακομματικού συντονιστικού κορυφής καταστρέφει συνειδητά τη χώρα του και διασπάει την ΕΕ** - <https://www.oakke.gr/na455/provok455.htm>). Πρόκειται για έναν ξετσίπωτο φίλο του ρωσοκινέζικου Άξονα, που εμφανίζεται με τη λεοντή του δόθεν κοσμοπολίτη σοσιαλδημοκράτη, αλλά ποτέ δεν χτυπάει τον Πούτιν και τους δικτάτορες φίλους του τελευταίου ανά τον κόσμο, ενώ ξερογλείφεται ανοιχτά μέσω Σοσιαλιστικής Διεθνούς με τους Κινέζους φασίστες ηγέτες, όπως έκανε σε συνέντευξή του τον Αύγουστο του 2021 στο κινέζικο κρατικό πρακτορείο Xinhua (http://www.xinhuanet.com/english/europe/2021-08/10/c_1310118781.htm **To ΚΚΚ και η Κίνα παίζουν κομβικό ρόλο στην ενίσχυση του πολυ-**

πολισμού, λέει Έλληνας πρώην πρωθυπουργός).

Είναι όμως την ίδια στιγμή, παρά τις κούφιες ρητορείες του για τα «διεθνή προβλήματα και την τεχνολογία» ο πλέον στυγνός βυζαντινός και βαλκάνιος κομματάρχης, πραξικοπηματίας και οπαδός της ενός ανδρός αρχής. Κυβέρνησε τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και τη χώρα με τη στενή προσωπική καμαρίλα του, διέλυσε ό,τι είχε απομείνει από τον οργανωμένο κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ και τα κομματικά όργανα, σε βαθμό μάλιστα που ποτέ δεν κατάφερε ο πολύ πιο λαοπλάνος και ταλαντούχος πράκτορας πατέρας του, ενώ μαχαίρωσε πισώπλατα το κόμμα του υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη του 2015, με τη δημιουργία του ΚΙΔΗΣΟ, με κύρια αιχμή την ανάγκη «πτώσης της Δεξιάς» (δηλαδή την ανάγκη έλευσης του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία). Ήδη από το 2017 ο Παπανδρέου επισκοπεί τον Τσίπρα, συνομιλώντας μαζί του πίσω από κλειστές πόρτες και δίνοντας το στίγμα μελλοντικής «προοδευτικής» συνεργασίας, ενώ άνοιγε πάντα πόρτες για τον ΣΥΡΙΖΑ στα φόρα της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας.

ΟΙ ΑΡΧΙΣΑΜΠΟΤΕΡ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ-ΣΚΡΕΚΑΣ ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΙΓΝΙΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΡΩΣΙΚΟ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟ

Οσσετία και Αμπχαζία. Τότε η δειλά ευρωπαϊόφιλη Μπακογιάννη, ως ΥΠΕΞ του Καραμανλή του Β', είχε τολμήσει να φελλίσει δυο λόγια στον ΟΑΣΕ κατά της Ρωσίας και υπέρ της μικρής Γεωργίας. Ίδου πώς, σύμφωνα με άρθρο της Ν. Ανατολής εκείνης της εποχής, είχε απαντήσει σε αυτά ο Λοβέρδος, ως στέλεχος τότε του ΠΑΣΟΚ υπό τον Γ. Παπανδρέου:

“Γιο βρώμικο και ρωσόδουλο ήταν το ΠΑΣΟΚ, μέσω του λαλιωτικού «συνταγματολόγου» Α. Λοβέρδου, ο οποίος καταδίκασε «απερίφραστα την εισβολή στη Ν. Οσσετία, (εννοώντας την «εισβολή» της Γεωργίας πράγμα που ξεκαθάρισε στους ραδιοφωνικούς σταθμούς και στο μπλόγκ του) που προκάλεσε μάχες και εκατοντάδες νεκρούς. Ενώνει τις δυνάμεις του με όλους εκείνους - διεθνείς Οργανισμούς, κράτη, κόμματα - που ζητούν την άμεση κατάπαυση του πυρός και την άμεση παύση των εχθροπραξιών», δηλαδή ζητά και αυτός να γίνουν σεβαστά τα τελεσμένα της ρωσικής κατοχής στη Γεωργία. Σε δεύτερη δήλωσή του στις 11/8 ο εκπρόσωπος του κόμματος γίνεται λίγο πιο σαφής: «Από την πρώτη στιγμή» είπε «καταγγέλλουμε τα παιχνίδια που παίζουν στην περιοχή, ορισμένοι τρίτοι αλλά ισχυροί. (σ.σ. η Ρωσία και η Γεωργία είναι της περιοχής άρα ο τρίτος και ισχυρός είναι οι ΗΠΑ). Οι ευθύνες για τα αιματηρά γεγονότα στη Ν. Οσσετία (Γεωργία), συγκεκριμενοποιούνται και αποδίδονται σε αυτούς που έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς του πολέμου (δηλαδή τους Γεωργιανούς). Ενθαρρυσμένοι από προηγούμενες υιοθετήσεις των τελεσμένων που παρήγαγαν μονομερείς βίαιες ενέργειες -π.χ. στο Κόσοβο- κατά παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου, επιχείρησαν ανήμερα της έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων -παραβιάζοντας και την Ολυμπιακή Εκεχειρία- να δημιουργήσουν διά του πολέμου νέα τελεσμένα στην περιοχή του Καυκάσου. Κι ακόμη, όλα αυτά συντελέστηκαν με επιθέσεις εναντίον της συμφωνημένης από το 1994-95 ειρηνευτικής δύναμης”. Ο ασύλληπτα ρωσόδουλος Λοβέρδος εννοεί την «ειρηνευτική» δύναμη που έφτιαξε μόνη της η Ρωσία το 95 χωρίς καμιά έγκριση του ΟΗΕ, μαζί με τους εγκαθήμες της στη Νότια Οσσετία, τους εγκαθήμες της στη δικιά της Βόρεια Οσσετία και τη Γεωργία του Σεβερντάτζε). Την ίδια στιγμή τα ΜΜΕ γενικά έχουν ζαλίσει την ελληνική κοινή γνώμη με το «θράσος του Σαακασβίλι να παραβιάσει την ολυμπιακή εκεχειρία» και με την επίθεση της Γεωργίας σε ρώσους στρατιώτες της «ειρηνευτικής» δύναμης. Έτσι παρόλο που δεν το λέει ανοιχτά γίνεται σαφές με ποια πλευρά συντάσσεται η Χαριλάου Τρικούπη. Πόσο μεγάλη γελοιοότητα και υποκρισία χρειάζεται να επιδεικνύει κανείς για να υπερασπίζει το λύκο και να λέει ότι φυλάει τα πρόβατα! Ο Λοβέρδος κάλεσε την κυβέρνηση να σπάσει τη σιωπή της μέσα στο συμβούλιο της ΕΕ, δηλαδή να υποστηρίξει ανοιχτά το νέο αφεντικό μέσα στα ευρωπαϊκά όργανα (Η Ελλάδα στο πλευρό του νεοναζι ερισβολέα https://www.oakke.gr/na437/stoplevro436_7.htm).

Ηβίαη, εγκληματικού χαρακτήρα απολιγνιτοποίηση αναθεωρήθηκε τελευταία εν μέρει από την κυβέρνηση, στις 27/12/21, για να αντιμετωπίσει την κατάρρευση του ηλεκτρικού συστήματος και το χάος που θα δημιουργείτο από τις αναγκαστικές προγραμματισμένες διακοπές ρεύματος και το οποίο θα φώτιζε το σαμποτάζ που έκανε όχι μόνο αυτή αλλά μαζί της όλη η αντιπολίτευση στην ενεργειακή ανεξαρτησία της χώρας.

Έτσι στην ανάρτηση της «Διαύγειας» με ημερομηνία 27/12/2021 δημοσιεύτηκε η αναγκαστική επιστροφή στην παραγωγή των λιγνιτικών που είχε κλείσει ή που υπολειπορούσε η κυβέρνηση. Και αυτό, όπως λέει και η απόφαση, για να μην καταρρεύσει το ηλεκτρικό σύστημα, όπως και το διασυνδεδεμένο σύστημα, το ηπειρωτικό ακόμα, όπως και το διασυνδεδεμένο σύστημα της Κρήτης με την Πελοπόννησο.

Σύμφωνα με την απόφαση η λειτουργία της λιγνιτικής μονάδας της Μελίτης παρατείνεται για 11.000 ώρες συνολικά από 1/8/2021 έως και 31/12/2023 όταν αυτή θα έκλεινε το 2023. Η μονάδα της Μεγαλόπολης IV που θα έκλεινε, σύμφωνα με το ακυρωμένο πρόγραμμα το 2023, θα δουλέψει 35.600 ώρες συνολικά από 1/8/2021 έως και την 31/12/2025. Οι μονάδες Αγ. Δημητρίου I και II που πρακτικά δεν δούλευαν και θα έκλειναν σύμφωνα με το πρόγραμμα των σαμποταριστών το 2022 θα δουλεύουν 1.500 ώρες το χρόνο από 1/7/2020 έως 30/6/2025. Οι μονάδες Αγ. Δημητρίου III και IV ου δούλευαν ενώ θα έκλειναν το 2022 θα δουλέψουν τώρα 13.600 ώρες συνολικά κάθε μία από 1/8/2021 έως 31/12/2023. Η μονάδα V του Αγ. Δημητρίου ενώ θα έκλεινε το 2023 παίρνει τώρα παράταση κατά 35.600 ώρες από 1/8/2021 έως 31/12/2025. Οι πετρελαϊκές μονάδες I και II του ΑΗΣ Αθρινόλακκου στην Κρήτη θα δουλέψουν η καθεμιά κατά 18.600 ώρες συνολικά από 1/8/2021 έως 31/12/2024 αφού το 2024 υποτίθεται ότι θα λειτουργήσει η μεγάλη διασύνδεση Κρήτη-Αττική.

Η σχετική σταθεροποίηση της Κρήτης και του νότιου ηλεκτρικού συστήματος με την επιστροφή των λιγνιτικών στην παραγωγή

Ο λόγος που θα συνεχίζουν να δουλεύουν οι πετρελαϊκές μονάδες στην Κρήτη και να βρίσκονται ταυτόχρονα σε εφεδρεία, παρά το ότι αυτή τροφοδοτείται σήμερα και από την Πελοπόννησο με τη γραμμή των 150 KV, είναι για να μην καταρρεύσει μέχρι το 2024 το σύστημα της Κρήτης, τότε που υποτίθεται ότι θα λειτουργήσει η νέα διασύνδεση Κρήτη - Αττική. Μια τέτοια κατάρρευση μπορεί να μεταδοθεί εκεί από το μόνιμα ασταθές σύστημα της νότιας χώρας, Αττική - Πελοπόννησος και ειδικότερα μέσω της Πελοποννήσου. Στην παράγραφο 41 της κυβερνητικής απόφασης της 27/12 επιβεβαιώνεται: «Το γεγονός ότι η λειτουργία (έως τη οριστική παύση) ή/και η δυνατότητα λειτουργίας (εφόσον τεθούν σε εφεδρεία ή σε περιορισμένο χρόνο λειτουργίας) των Μονάδων των εδαφίων 34, 35 (Μονάδες Αθε-

ρινόλακκου), 36, 37 της παρούσας, είναι απαραίτητη για την ευστάθεια του Συστήματος ηλεκτροπαραγωγής της χώρας και κατά συνέπεια την απρόσκοπτη και αδιάλειπτη παραγωγή ενέργειας, ιδίως κατά τις χρονικές περιόδους επικράτησης ακραίων καιρικών φαινομένων συνεπεία της κλιματικής αλλαγής.»

Εδώ πρόκειται για καθαρή αναγνώριση από την κυβέρνηση του γεγονότος ότι έχει αφήσει εντελώς απροστάτευτο το ηλεκτρικό σύστημα της χώρας. Για την εγκληματική κυβερνητική ομάδα Μητσotάκης-Σκρέκα η ασφάλεια του ηλεκτρικού συστήματος, λόγω πτώσης της εγκατεστημένης ισχύος από την απόσυρση των λιγνιτικών, δεν αποτελούσε ως τώρα πρόβλημα και όρο της λειτουργίας του. Όπως ακριβώς δεν απασχολούσε όλες τις προηγούμενες ηγετικές ομάδες των σαμποταριστών η ασφάλεια του συστήματος λόγω της πολύ μεγάλης εξάρτησής του από την προμήθεια καυσίμων από το εξωτερικό, κυρίως λόγω της εξάρτησής του από το φυσικό αέριο που είναι σήμερα εργαλείο εκβιασμού αλλά και οικονομικής αφαιμάξης της χώρας μας από τη Ρωσία. Πρόκειται για μια εξάρτηση από τις μεγαλύτερες στην ΕΕ, ενώ το πλήγμα στην ηλεκτροπαραγωγή και στη βιομηχανία είναι το μεγαλύτερο. Η κυβέρνηση και όλα τα ελληνικά πολιτικά κόμματα πλην της ΟΑΚΚΕ λειτουργούν στις στενές ηγετικές τους ομάδες σαν μια ορδή που καταστρέφει κάθε σύγχρονη παραγωγή και πολιτισμό προκειμένου να κυριαρχούν στην υπόδουλη Ελλάδα αποκλειστικά οι υποδομές και τα συγκοινωνιακά δίκτυα τα απαραίτητα στο ρωσοκινεζικό οικονομικό στρατιωτικό μονοπώλιο.

Σε ότι αφορά το σύστημα της Πελοποννήσου βλέπουμε ότι η Μεγαλόπολη IV που θα έκλεινε το 2023, θα δουλέψει με το νέο πρόγραμμα πολλές ώρες, 35.600 ώρες συνολικά από 1/8/2021 έως και την 31/12/2025. Αυτό το εργοστάσιο θα στηρίζει σε ένα μικρό βαθμό το σύστημα της Πελοποννήσου και της διασυνδεδεμένης με αυτό Κρήτης. Στο σύστημα της Πελοποννήσου συμπυκνώνεται σαμποτάζ δεκαετιών του ηλεκτρικού συστήματος. Αυτό λειτουργεί ακόμα με γραμμές μεταφοράς των 150 KV ενώ έπρεπε να λειτουργεί με γραμμές των 400 KV. Έτσι ο λόγος της αστάθειας του νότιου συστήματος είναι ότι δεν υπάρχει Κέντρο Υπερυψηλής Τάσης στην Αργυρούπολη στην Αττική και έτσι το βάρος πέφτει στο γνωστό ΚΥΤ Κουμουνδούρου, στο κέντρο των γνωστών ζημιών και των εκρήξεων που τροφοδοτεί σε ένα βαθμό την Πελοπόννησο. Ακόμα λείπει και ένα ΚΥΤ στην Κόρινθο και η γραμμή των 400 KV Κορίνθου- Μεγαλόπολης όπως και η

απόλυτα αναγκαία γραμμή των 400 KV Μεγαλόπολης-Πάτρας αφού την έχουν ακυρώσει οι γνωστές πέντε καλόγριες των Καλαβρύτων (!) με τις νικηφόρες προσφυγές τους στα Δικαστήρια και την υποστήριξη της κυβέρνησης και όλου του πολιτικού συστήματος. (Βλ Ν. Ανατολή « Οι θαυματοργές καλόγριες των Καλαβρύτων και το σαμποτάζ στην ηλεκτροδότηση της Πελοποννήσου -Και ερχόμαστε εδώ στο σαμποτάζ με τις υπερφυσικών δυνατοτήτων καλόγριες...» 1/1/2021»)

Η έλλειψη της γραμμής Μεγαλόπολη - Πάτρα δεν επιτρέπει την ταυτόχρονη λειτουργία της μονάδας αερίου Μεγαλόπολη V των 811 MW και των λιγνιτικών Μεγαλόπολη III 255 MW και Μεγαλόπολη IV 256 MW. Η υπάρχουσα γραμμή δεν σηκώνει αυτή την ισχύ ταυτόχρονα. Τώρα που η γραμμή χρειάζεται δύο τελευταία χιλιόμετρα για να ολοκληρωθεί, οι καλόγριες εμποδίζουν την ολοκλήρωση και επομένως τη σταθεροποίηση του ηλεκτρικού συστήματος της Πελοποννήσου και της Κρήτης. Οι σαμποταριστές έφτιαξαν εργοστάσια χωρίς γραμμές μεταφοράς, εργοστάσια που δεν μπορούν να δουλέψουν ταυτόχρονα!

Επειδή η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ήθελε να πουλήσει τα δύο λιγνιτικά της Μεγαλόπολης νομοθέτησε μέγιστη ισχύ λειτουργίας του Μεγαλόπολη V τα 500 MW για να μπορούσαν να δουλέψουν με αυτό ταυτόχρονα και τα δύο λιγνιτικά Μεγαλόπολη III και IV συνολικά με συνολική δηλαδή ισχύ 500 + 255 + 256 = 1011MW. Με αυτή τη συνολική ισχύ όμως δεν δούλεψε ποτέ η Μεγαλόπολη συνολικά. Η υπάρχουσα γραμμή μεταφοράς δεν σηκώνει ούτε αυτή την ισχύ. Η σημερινή κυβέρνηση “έλυσε” το ζήτημα παροπλίζοντας το λιγνιτικό Μεγαλόπολη III με τη δικαιολογία ότι ο λέβητας είναι τρύπιος και ότι κοστίζει πολύ για να φτιαχτεί. Έτσι αποσύρανε από την παραγωγή το Μεγαλόπολη III και έμειναν για να λειτουργήσουν μόνο τα λιγνιτικά Μεγαλόπολη IV και V. Το 2020 ύστερα από πιέσεις της κυβέρνησης ο ΑΔΜΗΕ έδωσε βεβαίωση λειτουργίας του Μεγαλόπολη V να δουλεύει με την πλήρη ισχύ των 811 MW. Η γραμμή όμως, όπως είπαμε πριν, δεν σηκώνει με πλήρες φορτίο τα δύο αυτά εργοστάσια οπότε το Μεγαλόπολη V δουλεύει με μικρότερη ισχύ! Όταν η ζήτηση είναι μεγάλη το Μεγαλόπολη V ανεβάζει με κίνδυνο ζημιών την ισχύ του. Στη σελίδα 15 της εργασίας «Μελέτη επάρκειας ισχύος για την περίοδο 2020-2030» του ΑΔΜΗΕ έτος 2019 διαβάζουμε στην υποσημείωση 3 ότι: «Η μονάδα (Η Μεγαλόπολη V) εντάσσεται σε ειδικό καθεστώς. Αναφέρεται η Καθαρή ισχύς (500 MW) με την οποία έχει εγγραφεί στο Μητρώο Μονάδων του ΑΔΜΗΕ, σε εφαρμογή της πρόβλεψης (Παράγραφος 10, Άρθρο 3) του Νόμου 4533/2018» Η παράγραφος 10, Άρθρο 3 του νόμου είναι η εξής : «10.Από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της παραγράφου 2 και μέχρι την ολοκλήρωση

του έργου επέκτασης του Εθνικού Συστήματος Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΕΣΜΗΕ) 400 kV προς την Πελοπόννησο και ιδίως προς τη Μεγαλόπολη σύμφωνα με το Δεκαετές Πρόγραμμα Ανάπτυξης Συστήματος Μεταφοράς (ΔΠΑ) του ΕΣΜΗΕ της ΑΔΜΗΕ Α.Ε., η αποδιδόμενη ισχύς της μονάδας ηλεκτροπαραγωγής υπ' αριθμ. 5 του ΑΗΣ Β' Μεγαλόπολης (Μεγαλόπολη 5) της ΔΕΗ Α.Ε. δεν δύναται να υπερβεί τα 500 MW ανεξαρτήτως της εγκατεστημένης ισχύος αυτού, εφόσον κατά την τεκμηριωμένη κρίση της ΑΔΜΗΕ Α.Ε., ως Διαχειριστή του ΕΣΜΗΕ, εγείρονται ζητήματα ευστάθειας, περιλαμβανομένων ζητημάτων συμφόρησης και ασφάλειας του ΕΣΜΗΕ στην Πελοπόννησο.»

Κανένα κόμμα δεν θα αποκαλύψει την καταστροφή του ηλεκτρικού συστήματος που έχουν διαμορφώσει όλες οι κυβερνήσεις με το από κοινού σαμποτάρισμα δεκαετιών της ηλεκτροπαραγωγής, κανένα κόμμα δεν θα ασκήσει κριτική στη ΔΕΗ στον ΑΔΜΗΕ και στην κυβέρνηση.

Η καταστροφή με τη βαρβαρότητα μιας ορδής της στέπας

Η τοποθέτηση του υπουργού περιβάλλοντος και ενέργειας ΥΠΕΝ Σκρέκα στο Olympia Forum στις 21 /10/ 2021 αντανάκλα το ανομολόγητο, το τρελό πάθος της ομάδας Μητσotάκης-Σκρέκα για παραγωγικό σαμποτάζ και πλήρη παραγωγική εξάρτηση της χώρας από το ρωσικό φυσικό αέριο με το οποίο αντικαθιστούν το λιγνίτη. Όταν τον Οκτώβριο η διαφορά των χαμηλότερων τιμών των λιγνιτικών από τις τιμές των εργοστασίων φυσικού αερίου είχε μεγαλώσει, ο Σκρέκας αρνήθηκε την αυξημένη χρήση των φτηνότερων λιγνιτικών λέγοντας στο ακροατήριό του στο Olympia Forum ότι «σήμερα» η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από λιγνίτη θα κόστιζε έως τέσσερις φορές περισσότερο από ό,τι του φυσικού αερίου. Τι απίστευτοι γκαιμπελίσκοι που εδώ και μήνες κρύβουν τη δυνατότητα της χώρας για φτηνότερη ηλεκτροπαραγωγή με τα λιγνιτικά, που έχουν τόσο πιο χωρίς από όλη την υπόλοιπη Ευρώπη ακόμα και την πιο πλούσια, κλείσει και έχουν ταυτόχρονα φροντίσει να καταστρέψουν τη λειτουργική ικανότητα των λιγνιτικών εργοστασίων στερώντας τους ταυτόχρονα και το ίδιο το καύσιμο, το λιγνίτη με το κλείσιμο αλλά και την εσκεμμένη εγκατάλειψη ακόμα και την κατάρρευση των ίδιων των λιγνιτωρυχείων και των ταινοδρόμων τους σαν εφεδρείων της ηλεκτροπαραγωγής.

Το σαμποτάρισμα της λειτουργικής ικανότητας των παροπλισμένων λιγνιτικών και των ορυχείων ώστε να μην μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως παραγωγική εφεδρεία

Στην ομιλία του στο Olympia forum, που αναφέραμε προηγουμένως, ο υπουργός ΥΠΕΝ Σκρέκας δικαιολόγησε το άμεσο κλείσιμο

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ 8ΧΡΟΝΗΣ ΟΛΓΑΣ ΚΑΙ Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ ΦΟΝΙΑΔΩΝ

Μια ακήρυχτη κοινοβουλευτική δικτατορία σκεπάζει τη χώρα

(δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 30/11/2021)

Είναι εξοργιστικό το πώς οι υπεύθυνοι του εργοστασίου Κυλινδρόμυλοι Κ. Σαραντόπουλος στο Κερατσίνι άφησαν τόση ώρα την 8χρονη ρομά Όλγα εγκλωβισμένη μέσα στη βαριά μεταλλική πόρτα να πεθαίνει επί 70 ολόκληρα λεπτά από ασφυξία, το πώς αδιαφόρησαν για την κατάσταση της ξανακλείνοντας την πόρτα και εγκλωβίζοντάς την εκ νέου και το πώς την άφησαν μισοπεθαμένη και αβοήθητη να μένει σωριασμένη στο έδαφος ώσπου να ξεψυχήσει.

Και αν δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι τόση πολλή κτηνωδία είναι μαζεμένη σε έναν τόσο μικρό καθημερινό χώρο και δοθεί σε όλους αυτούς το ελαφρυντικό ότι δεν φαντάστηκαν ότι η μικρή ρομά είχε εγκλωβιστεί και με συνθλιβόμενα τα πνευμόνια της δεν μπορούσε να πάρει ανάσα και να ζητήσει βοήθεια, πως θα δικαιολογήσουμε ότι κά-

ποιος από αυτούς την πλησίασε και την κλώτσησε για να δει αν ζει λες και ήταν ένα ζώο και στη συνέχεια απομακρύνθηκε μιλώντας στο κινητό του; Ενώ όσοι είδαν το κτήνος και την ίδια πεσμένη καταγής ακίνητη όχι μόνο δεν ξεσηκώθηκαν, αλλά άφησαν το σωματάκι καταγής τόσο πολλά κρίσιμα λεπτά, ώσπου τελικά κάποιος ειδοποίησε ένα ασθενο-

φόρο που ήρθε να διαπιστώσει το θάνατο, το μαρτυρικό θάνατο, αυτού του οκτάχρονου κοριτσιού;

Ότι υπήρξε μια τέτοια σκηνή κάπου στη σημερινή Ελλάδα είναι από μόνο του αποτρόπαιο. Αλλά δεν είναι αυτό το χειρότερο. Το χειρότερο είναι ότι αυτή τη σκηνή του μαρτυρικού θανάτου την είδε όλη η Ελλάδα γιατί το βίντεο το έδωσε ο δικηγόρος της οικογένειας στην τηλεόραση και η τηλεόραση αποφάσισε να κρατήσει αυτό το συλλογικό, φρικτό έγκλημα «χαμηλά» και όχι να το «σηκώσει» όπως λένε στη δημοσιογραφική γλώσσα, δηλαδή να μην το υψώσει πιο ψηλά από κάθε άλλο νέο και κάθε άλλη

δολοφονία των τελευταίων χρόνων. Δηλαδή φρόντισαν τα κανάλια να μην σκεφτεί όλη η χώρα τι θα κάνει με τους βασανιστές και ρατσιστές αυτούς, και πάνω απ' όλα τι θα κάνει με μια επιχείρηση που οι υπάλληλοι της επέτρεψαν το έγκλημα και συνέργησαν σε αυτό, και που η ίδια έχει την ευθύνη που η πόρτα δεν είχε αισθητήρα για να μην συνθλιβεί έναν άνθρωπο. Το αληθινά πιο αποτρόπαιο και τερατώδες είναι ότι κανένα κανάλι δεν λέει το όνομα αυτής της επιχείρησης το οποίο έγινε γνωστό μόνο και μόνο επειδή λειτουργούν ακόμα ελεύθερα στη χώρα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Δηλαδή τα ΜΜΕ, τα οποία σε άλλες περιπτώσεις και για λιγότερο σημαντικά περιστατικά θα είχαν κολλήσει στον τοίχο τους ιδιοκτήτες της επιχείρησης κρατώντας το όνομά τους στην επιφάνεια επί μέρες αν όχι βδομάδες, σ' αυτή την περίπτωση φρόντισαν να κρύψουν το όνομα της που είναι Κ. Σαραντόπουλος- Μύλοι Αλλατίνη. Αλλά ξέρουμε πως λειτουργούν στη χώρα αυτή τα ΜΜΕ. Για να κρύψουν τα ΜΜΕ μια είδηση στη χώρα μας πρέπει να υπάρχει διακομματική συμφωνία, κυρίως συμφωνία των τριών βασικών

Συνέχεια στη σελ. 21

ΟΙ ΑΡΧΙΣΑΜΠΟΤΕΡ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ-ΣΚΡΕΚΑΣ ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΙΓΝΙΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΡΕΥΣΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΡΩΣΙΚΟ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 13

των λιγνιτικών λέγοντας ότι όλα τα λιγνιτικά, που έκλεισαν είχαν συμπληρώσει τις ώρες λειτουργίας των ή είχαν λήξει οι περιβαλλοντικές τους άδειες. Δεν μπορούσαμε να πληρώσουμε, όπως είπε, ένα και δύο δις για να λειτουργήσουν τα λιγνιτικά, αυτά που όπως είπαμε στην αρχή αναγκαστικά επανέφερε στην παραγωγή, χωρίς καθόλου έξοδα, εξασφαλίζοντας σε μεγάλο βαθμό την ασφάλεια του συστήματος! Αυτά τα έλεγε ο υπουργός στις 21/1/2021 όταν πριν λίγες ημέρες στις 5/1/2021 η τιμή του αερίου στο ολλανδικό χρηματιστήριο TTF είχε εκτιναχτεί για πρώτη φορά στα 116,36 ευρώ/MWh από τα περίπου 18 ευρώ/MWh τον Ιανουάριο του 2021. Όταν δηλαδή όλοι, ακόμα και οι ελάχιστοι ασχολούμενοι με την ηλεκτρική ενέργεια, γνώριζαν ότι οι τιμές παραγωγής του αερίου έχουν ξεπεράσει κατά πολύ το φτηνότερο λιγνίτη. Κάθε κουβέντα που λένε είναι και ένα ψέμα αφού μπορούν και μπορούν καθώς όλο το πολιτικό σύστημα ως ρωσόδουλο σε επίπεδο ηγεσιών τους καλύπτει απόλυτα στην καταστροφή της ηλεκτροπαραγωγής της χώρας. Έλεγε η κυβέρνηση ότι οι μονάδες Αγ Δημήτριος Ι και ΙΙ χρειάζονταν απαραίτητα, σύμφωνα με την νομοθεσία, ακριβές μονάδες αποθείωσης και ότι γι' αυτό τις είχε παροπλίσει. Οι μονάδες όμως αυτές μπήκαν στην παραγωγή χωρίς μονάδες αποθείωσης ενώ και η ίδια η ΕΕ το επιτρέπει αυτό σε έκτακτη ανάγκη «κατά παρέκκλιση». Στις 22 Δεκέμβρη η κυβέρνηση είχε βάλλει όλα τα λιγνιτικά να δουλεύουν ενώ και αυτά τα «παράνομα», όπως τα ονόμαζε, νομοθέτησε σε πέντε ημέρες

μετά, στις 27 Δεκέμβρη, να συμμετέχουν στην παραγωγή, όπως τον Αγ Δημήτριο Ι και ΙΙ. Και καλά έκανε. «Παράνομα» είναι τα εργοστάσια για την κτηνώδη συμμορία Μητσοτάκη-Σκρέκα του ενεργειακού σαμποτάζ των υποτακτικών του ψευτοΚΚΕ το οποίο όταν απαιτεί από αυτούς να ακυρώσουν τις ανεμογεννήτριες στα βουνά εκείνοι πάραυτα τις ακυρώνουν. Παράνομα λοιπόν αφού τους χαλούσαν το πρόγραμμα του σαμποταρίσματος. Στις 22/12/21 δούλευαν τυπικά παράνομα αλλά στην ουσία εντελώς σωστά και απαραίτητα όλες οι μονάδες, νόμιμες και «παράνομες», ο Αγ. Δημήτριος 1, 2, 3 και 4, η Μελίτη και η Μεγαλόπολη IV, μια συνολική ενεργός ισχύς περίπου 1137 MW, που προγραμματίζονταν να δώσει σύμφωνα με τον ΑΔΜΗΕ εκείνη την ημέρα 9371 MWh.

Φοβούνται πάντως τον κόσμο που καταλαβαίνει πια σε μεγάλο βαθμό ότι τα λιγνιτικά έκλεισαν στη χώρα μας με πρωτοφανώς απότομο τρόπο, αντί δηλαδή να κλείσουν σταδιακά και να μένουν επίσης σε εφεδρεία για την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας. Ήδη ο περασμένος χειμώνας καθώς και το πυρακτωμένο περασμένο καλοκαίρι απέδειξαν τη χρησιμότητά των λιγνιτικών, γεγονός που αμφισβητεί η κυβέρνηση η οποία με επιμονή και θράσος συνέχιζε να εκδίδει καθημερινό δελτίο ζημιών από τα λιγνιτικά ακόμα και όταν έσωζαν την ηλεκτροπαραγωγή. Το μίσος τους στα λιγνιτικά κατέληξε σε πάθος και υστερία καθώς είχαν πάντα δίπλα τους όλες τις άλλες κοινοβουλευτικές ηγεσίες, ενώ το αναπτυξιακό κομμάτι της ΝΔ τρέμει να κάνει κριτική στο Μητσοτάκη μήπως έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο Μητσοτάκης στο ενεργειακό και γενικότερα στο βιομηχανικό σαμποτάζ δεν πιάνεται ακριβώς γιατί κανένα πολιτικό στέλεχος στην ΝΔ δεν έχει το ανάστημα να τον καταγγείλει, παράδειγμα το σαμποτάζ του στην εξόρυξη των υδρογονανθράκων και στην ναυπηγική βιομηχανία). Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα τολμούσε τέτοια

όργια γιατί θα είχε απέναντι όλη τη ΝΔ.

Εκτός από τον παροπλισμό των ίδιων των λιγνιτικών εργοστασίων η κυβέρνηση τους στέρησε όπως είπαμε παραπάνω σε μεγάλο βαθμό και το φτηνό λιγνίτη γιατί έκλεισε πολλά λιγνιτωρυχεία τα άφησε να καταρρεύσουν και ταυτόχρονα σε όσα δούλευαν μείωσε και την παραγωγή. Σύμφωνα με τα οικονομικά αποτελέσματα της ΔΕΗ οι επενδύσεις στα ορυχεία το 2020, με την απολιγνιτοποίηση, ήταν μόνο 21,9 εκατ ευρώ, όταν το 2019 ήταν 85,9 εκατ, το 2018 67,8 εκατ και το 2017 83,8 εκατομμύρια!!! Μέσα στο περασμένο καλοκαίρι δούλευαν τα λιγνιτικά που απέμειναν στο φουλ για να αντιμετωπιστεί η ζέστη. Ο λιγνίτης αυτός καταναλώθηκε όμως μέσα στο καλοκαίρι. Η αύξηση της εξόρυξης λιγνίτη και πετρελαίου τον περασμένο Αύγουστο ήταν 466,5% (ΕΛΣΤΑΤ). Τα λιγνιτωρυχεία της Πτολεμαΐδας και της Μαυροπηγής, τα μόνα που γλίτωσαν από το κλείσιμο, δίνουν τώρα μάχη να εξορύξουν λιγνίτη για να χρησιμοποιηθεί μέχρι και την άνοιξη. Και επειδή ο λιγνίτης αυτός δεν φτάνει η κυβέρνηση νομοθέτησε ένα νέο λιγνιτικό πεδίο στην Αχλάδα που θα τροφοδοτήσει από την αρχή του χρόνου τη Μελίτη, το καλύτερο λιγνιτικό. (Άρθρο «Ανοίγει νέα περιοχή για εξόρυξη λιγνίτη στη Φλώρινα» 20/12/21 euro2day.gr.)

Οι ρώσικοι εκβιασμοί τσακίζουν την οικονομία και οι σαμποταριστές αρνούνται να λειτουργήσουν τα φτηνότερα λιγνιτικά

Με την εκτίναξη των τιμών του φυσικού αερίου η χονδρική τιμή του ρεύματος που παράγεται από τα εργοστάσια αερίου είναι εδώ και μερικούς μήνες υψηλότερη από την τιμή της λιγνιτικής παραγωγής. Η σημερινή ψηλή τιμή του ηλεκτρικού που βγαίνει από το λιγνίτη οφείλεται ως γνωστό στη διοικητική ποινή, στο πρόστιμο που παίρνει ο άνθρωπος από την ΕΕ λόγω κλιματικής αλλαγής, και

αυτό επειδή η Ελλάδα δεν ζήτησε εξαίρεση από την ΕΕ για να μην πληρώνει αυτό το πρόστιμο όπως έκανε η Πολωνία. Ο καθηγητής του ΕΜΠ Παντελής Κάπρος, πρόεδρος της κρατικής επιτροπής για το υδρογόνο, έδωσε τον Οκτώβριο για το περασμένο δίμηνο Αυγούστου - Σεπτεμβρίου χονδρική τιμή της λιγνιτικής ηλεκτροπαραγωγής 115 ευρώ/MWh και του φυσικού αερίου 134 ευρώ/MWh. <https://energypress.gr/news/renewable-storage-forum-0> Τον Οκτώβριο το μέσο κόστος της μεγαβάρων του αερίου ήταν μεγαλύτερο από του Σεπτεμβρίου και του Αυγούστου οπότε η διαφορά των δύο χονδρικών τιμών μεγάλωσε λόγω του Πούτιν που έκλεισε τη στρόφιγγα του φυσικού αερίου κατά 33%. Από το βασικό ευρωπαϊκό χρηματιστήριο αερίου, το TTF, βλέπουμε ότι τον Αύγουστο οι τιμές αυξήθηκαν συνεχώς από 41,73 ευρώ/MWh σε 50,597 ευρώ/MWh όταν το Φεβρουάριο του 2021 ήταν περίπου 18 ευρώ/MWh. Το Σεπτέμβριο αυξήθηκαν επίσης από τα 50,457 ευρώ/MWh στα 98,136 ευρώ/MWh. Έξι ημέρες πριν τις 27 Δεκέμβρη που δημοσίευσαν οι σαμποταριστές την επαναφορά της λειτουργίας των λιγνιτικών, δηλαδή στις 21/12/21, με την κορύφωση των ρώσικων εκβιασμών, η τιμή του αερίου στο TTF έφτασε στο ποσό των 179,887 ευρώ/MWh, 10 φορές μεγαλύτερη από το Φεβρουάριο του 2021 και τρομοκρατημένοι οι σαμποταριστές από το κόστος έβαλαν στην «παράνομη» λειτουργία, που είπαμε προηγουμένα, όλα τα λιγνιτικά.

Η κυβέρνηση όμως αρνείται ότι αύξησε τη λειτουργία των λιγνιτικών για να ρίξει τις τιμές του ρεύματος που είναι οι μεγαλύτερες στην ΕΕ μαζί με της Ιταλίας και λέει ότι το κάνει αποκλειστικά για την ευστάθεια του συστήματος. Υποστηρίζει ότι οι αυξήσεις των τιμών του φυσικού αερίου και του ρεύματος είναι ένα παροδικό φαινόμενο και ότι οφείλεται στο άνοιγμα της παγκόσμιας οικονομίας μετά το λοκντάουν και εννοείται ότι δεν λέει ποτέ ούτε μια

λέξη για τη μείωση της ροής του ρώσικου αερίου προς την Ευρώπη, <https://www.patrisnews.com/olympia-forum-kostas-skrekas-i-paroysa-energeiaki-krisi-einai-proskairi/>, όπως δεν λένε κουβέντα και οι άλλες, ακόμα πιο ανοιχτά ρωσόδουλες κομματικές ηγεσίες. Το ενεργειακό τηλεσίγραφο του Πούτιν στην ΕΕ να λειτουργήσει με τους όρους της Ρωσίας και όχι με τους κανονισμούς της ΕΕ τον αγωγό Nord II για να πάρει φυσικό αέριο δεν υπάρχει στον κόσμο των ντάπιων λακέδων της Ρωσίας, όπως δεν υπάρχουν ούτε τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια που έφερε στα ταμεία των νέων τσάρων ο ενεργειακός στραγγαλισμός που αυτοί επιβάλλανε στην ΕΕ, ούτε οι τοποθετήσεις των περισσότερων ειδικών της ενεργειακής αγοράς.

Το κόστος για τη χώρα μας των εκβιασμών της Ρωσίας στην ηλεκτρική ενέργεια

Η μέση χονδρική τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας για ολόκληρο το 2021, μετρημένη με τις μεσοσταθμικές τιμές που δίνει ο ΑΔΜΗΕ, ήταν 132,075 ευρώ/MWh με συνολική κατανάλωση του έτους 50,938 TWh. Το 2020 η μέση τιμή ήταν 58,099 ευρώ/MWh με συνολική κατανάλωση 48,978 TWh.

Το κόστος της χονδρικής το 2021, ήταν 8746,11 εκατ και το 2020 4865, 61 εκατ. Οι αυξήσεις της χονδρικής τιμής μόνο το 2021 σε σχέση με το 2020 ήταν 3880,5 εκατ ευρώ χωρίς τις αντίστοιχες επιπλέον επιδοτήσεις των ΑΠΕ, τον επιπλέον ΦΠΑ και το κέρδος. Ποσοστό αύξησης της χονδρικής 79,75%. Η αύξηση αυτή είναι η μεγαλύτερη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και οφείλεται σε ένα μεγάλο ποσοστό στην απότομη εγκατάλειψη του λιγνίτη και στην άμεση αντικατάστασή του από το ρώσικο φυσικό αέριο που τη ληστρική του τιμή τη διαμορφώνει το ρώσικο φασιστικό καθεστώς με τους εκβιασμούς του.

Δημοσιεύουμε παρακάτω σε πιο επιμελημένη μορφή το φετινό κείμενο της ΟΑΚΚΕ για την 48η επέτειο από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, το οποίο αναρτήσαμε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 17 του Νοέμβρη 2021. Αυτό έχει τη μορφή μιας εισαγωγής σε ένα άλλο επετειακό κείμενο, της ΟΑΚΚΕ του 2006 στο οποίο αναλύσαμε και φέρναμε στο φως την προσπάθεια του ψευτοΚΚΕ να εμποδίσει την κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1973 γιατί η Ρωσία υποστήριζε τη διαδικασία φιλελευθεροποίησης του Μαρκεζίνη, αλλά δεν το κατάφερε οπότε τελικά σύρθηκε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Στο φετινό επετειακό κείμενο μας προβάλλουμε για πρώτη φορά με τόση σαφήνεια τη θέση ότι η χώρα μας βαδίζει προς μια νέα δικτατορία που έχει σαν ηγετικό της πολιτικό και ιδεολογικό πυρήνα το ψευτοΚΚΕ, που παρά το μικρό του όγκο από ιδεολογική και πολιτική

άποψη εκφράζει όσο κανένα άλλο κόμμα τα συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Για τη δικτατορία που ετοιμάζεται η εποχή που διανύουμε δίνει ήδη πολύ ανησυχητικά δείγματα. Τέτοια είναι : α) ο ξυλοδαρμός 20χρονου φοιτητή στην ΑΣΟΕΕ από τρεις τραμπούκους («αντιεξουσιαστές») τον Οκτώβρη του 2021, για δηλώσεις του υπέρ της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Ο φοιτητής ανήκε στη δημοκρατική φοιτητική ομάδα «Πανελλήνια Ανεξάρτητη Κίνηση Σπουδαστών» (ΠΑνΚΣ) που έχει καταγγείλει τη βία που ασκείται μέσα στα πανεπιστήμια. β) ο μαζικός ξυλοδαρμός φοιτητών της πανεπιστημιούπολης του ΑΠΘ το Νοέμβρη του 2021, από τριάντα τραμπούκους («αντιεξουσιαστές») που δήλωσαν ότι τους επέλεξαν για να τους δείρουν γιατί «είχαν καιρό να δείρουν». Οι φοιτητές ανήκαν σε ομάδα

ψυχαγωγίας την ομάδα του παλέρμο, ενός παιχνιδιού με κάρτες (!), γ) η κυκλοφορία αφίσας με απειλές κατά της ζωής του πρύτανη του ΑΠΘ, επειδή επέτρεψε την αστυνομική επιχείρηση για εκκένωση της κατάληψης «Στέκι στο Βιολογικό» σε χώρο της Σχολής Θετικών Επιστημών στο ΑΠΘ («επέλεξε να ανοίξει τον τάφο του»), ενώ «η σορός θα βρίσκεται κάτω από τα μπάζα της κατάληψης στο “Στέκι στο Βιολογικό”»).

Μέσα από όλα αυτά τα περιστατικά, φαίνεται πως στήνεται μια νέα εξουσία στηριγμένη στη φασιστική βία που στηρίζεται από τη σιωπή της αντιπολίτευσης, τα μισόλογα της κυβέρνησης, τη σιχαμερή στάση των πανεπιστημιακών αρχών και πάνω απ’ όλα των φοιτητικών παρατάξεων.

Για τη φετινή 48η επέτειο του Πολυτεχνείου σαν εισαγωγή σε ένα σημαντικό κείμενο της ΟΑΚΚΕ για τη μεγάλη εξέγερση

ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΗΜΑΙΑ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

Για την 48η επέτειο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου ενάντια στη χούντα των συνταγματαρχών, αναδημοσιεύουμε παρακάτω ένα πολύ σημαντικό άρθρο του φ. 418 της Νέας Ανατολής τον Οκτώβρη του 2006, που αποκαλύπτει πως το ψευτοΚΚΕ προσπάθησε να εμποδίσει αυτή την ιστορική εξέγερση για να βάλει πλάτες στη δικτατορία για λογαριασμό του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού που τότε επεδίωκε διακαώς τη «φιλελευθεροποίηση» Μαρκεζίνη».

Σήμερα το ψευτοΚΚΕ όχι μόνο έχει καπνελυθεί την ίδια την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αλλά έχει γίνει ο ουσιαστικός ιδιοκτήτης του κτιρίου και του εορτασμού των επετείων της που τις χρησιμοποιεί για να υπηρετήσει μια πολιτική γραμμή που οδηγεί κατευθείαν και συνειδητά σε μια νέα, ακόμα πιο βάρβαρη από την απριλιανή, φασιστική δικτατορία. Το ίδιο το ψευτοΚΚΕ θέλει να κρύβει κάτω από το μικρό ψηφοφορικό του όγκο τον καθοριστικό και ηγετικό του ρόλο στην ελληνική πολιτική ζωή, ακριβώς για να κρύβει την υπερδύναμη που τα συμφέροντα της υπηρετεί και τη δικτατορία που αυτή η υπερδύναμη ετοιμάζει σε βάρος τη χώρα μας. Στην πραγματικότητα όποιο αντιδραστικό κίνημα και όποια βία ασκείται στο όνομα τους στη χώρα μας, έχει στο κέντρο της το ψευτοΚΚΕ σε επίπεδο πολιτικής γραμμής. Είναι αυτό το ψηφοφορικό μικρό και πολύ αντιπαθητικό στις μάζες εξαιτίας του αλαζονικού αυταρχισμού του, αλλά το κόμμα με το μεγαλύτερο οργανωμένο πολιτικό στρατό στη χώρα εκείνο που βρίσκεται σήμερα στο κέντρο της πάλης ενάντια στην αστική δημοκρατία, είτε αυτή δίνεται από τα «αριστερά» τάγματα εφόδου στα Πανεπιστήμια είτε δίνεται από τους φασίστες και κυρίως τους ναζί της ΧΑ την νομιμότητα των οποίων προστατεύει με πάθος το ψευτοΚΚΕ. Είναι αυτό το κατ'εξοχήν καθεστωτικό κόμμα που βρίσκεται στο κέντρο του υστερικού ανπιευρωπαϊσμού και του πολιτιστικού αντιδυτικισμού, στον οποίο ενώνονται πάντα οι φαιοί και οι «κόκκινοι» της κάθε «πάνω και της κάτω πλατείας» ειδικά όταν πρόκειται να είναι κύριοι εχθροί οι δανειστές της χώρας και όχι αυτοί που τη χρεωκοπήσαν τσακίζοντας την παραγωγή και δυναμώνοντας το παρασιτικό κομμάτι της υπαλληλοκρατίας της. Είναι αυτό το κόμμα που βρίσκεται σήμερα στο κέντρο της πάλης υπέρ του κεντρικού αιτήματος των δεξιών και «αριστερών» αντιεμβολιαστών που είναι το «όχι στην υποχρεωτι-

κότητα κάθε μέτρου ενάντια στην πανδημία», όπως ήταν αυτό που βρέθηκε παλιότερα στην πρώτη γραμμή της εθνικής γραμμής υπέρ των νεοναζί σέρβων εθνοεκκαθαριστών της Βοσνίας όπου οι χρυσαυγίτες έσφαζαν τα γυναικόπαιδα στην Σρεμπρένιτσα αντί να μείνουν στο να χειροκροτούν τον αρχηγό της σφαγής Κάρατζιτς στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας όπως έκανε το ψευτοΚΚΕ. Είναι επίσης αυτό το κόμμα που σαν ισοροπημένο ρεαλιστικό κέντρο της πανεθνικής γραμμής επέμενε για την αλλαγή του ονόματος του μακεδονικού λαού στρέφοντας τα κύρια πυρά του στις δημοκρατικές χώρες της Ευρώπης που ήθελαν να το αναγνωρίσουν, όπως επίσης είναι αυτό που ως την άνοδο των ρωσόφιλων στην Τουρκία ξέρναγε αντιδιεθνιστικό δηλητήριο καθισμένο στο πρώτο στασίδι του σοβινιστικού αντιτουρκισμού.

Αλλά η πολιτική ηγεμονία στη χώρα των σφετεριστών ιδιοκτητών του Πολυτεχνείου δεν είναι απλά σε επίπεδο γραμμής. Το ψευτοΚΚΕ βρίσκεται στο κέντρο όλης της κρατικής και παρακρατικής αριστεράς καθώς με την «αριστερή» του (στην ουσία υπερδεξιά) διάσπαση το ΝΑΡ, έχει κάνει μετάσταση στην επαναστατική αριστερά και την έχει διαλύσει ή καταπιεί (πλην της ΟΑΚΚΕ) στέλνοντας την πίσω από τα πανύ του ηρωοποιημένου Κουφοντίνα και κυρίως πίσω από τα κάθε λογής πανεπιστημιακά τάγματα εφόδου, που επιτρέπουν στο ψευτοΚΚΕ να μη λερώνει τα χέρια του με την ωμή φασιστική, ιδιαίτερα την αντικαθηγητική βία. Με τη «δεξιά» του διάσπαση, τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ το ψευτοΚΚΕ έχει κάνει μετάσταση στο δημοκρατικό ρεφορμισμό και έχει καταπιεί το ΚΚΕεσωτερικό και το μεγαλύτερο μέρος του ΠΑΣΟΚ. Μέσω δηλαδή του ΣΥΡΙΖΑ και των πάντα κινιτών Τσίπρα και Πολάκη, που με κάθε τρόπο δείχνουν το σεβασμό τους στο γνήσιο πρακτορείο του σοσιαλμπεριαλισμού, μπορεί ανά πάσα στιγμή να βρεθεί κι αυτό και βρι-

σκεται στην καρδιά του κράτους, δηλαδή της αστυνομίας και του στρατού. Αλλά ακόμα πιο πολύ κοντά στην καρδιά του κράτους μπορεί να βρεθεί το ψευτοΚΚΕ όντας αναγνωρισμένο επίσης σαν ιερό και ανιδιοτελές κόμμα από τη ρωσόδουλη ηγετική τριάδα του κλασικού κόμματος της αστικής τάξης, της ΝΔ που έχει σαν πραγματική ηγεσία τη ρωσόδουλη τριάδα Καραμανλή-Σαμαρά-Μητσοτάκη. Ποτέ άλλωστε αυτό το κόμμα δεν έχει βρεθεί πιο κοντά από όσο τώρα στην αστυνομική καρδιά του κράτους που υποργός της έχει γίνει ο Θεοδωρικάκος, πρώην γραμματέας της ΚΝΕ και μάλιστα της κρίσιμης εποχής των διασπάσεων του, που ποτέ το ψευτοΚΚΕ δεν τον κατήγγειλε για την ευλυγισία του να γίνει αμέσως μετά εξ απορρήτων σύμβουλος του Λαλιώτη, μετά σύμβουλος του Χριστόφια του αδελφικού ΑΚΕΛ, μετά εξ απορρήτων σύμβουλος του Μητσοτάκη.

Το ψευτοΚΚΕ δεν μπαίνει ακόμα επίσημα σε μια κυβέρνηση, όχι τόσο για να μην εκτεθεί στη βάση του, στην οποία πουλάει αντικαπιταλιστική και αντιμπεριαλιστική δήθεν συνέπεια στα λόγια, (όταν υπερασπίζει τη Ρωσία κατηγορώντας τη Δύση ότι την περικυκλώνει ενώ αυτή περικυκλώνει την Ευρώπη), αλλά για να μην ανησυχήσει τη Δύση μέσα στην οποία και όχι έξω από αυτήν η πουτινική Ρωσία θέλει να βρίσκεται η εντελώς υποτακτική στην εξωτερική της πολιτική Ελλάδα. Όμως αδιάκοπα η πουτινική Ρωσία με όλες τις ηγετικές κοινοβουλευτικές ομάδες που έχει κάτω από την επιρροή της και κυρίως μέσω του ψευτοΚΚΕ κινείται για την επιβολή μιας νέας φασιστικής δικτατορίας. Αυτή δεν θα έρθει απότομα με τανκς κάποιων συνομηττών, ξαφνικά κάποιο βράδυ. Θα έρθει μέσα από κινήσεις μαζών όπως κάνει παντού σήμερα η Ρωσία από την Αίγυπτο, ως το Σουδάν και ως την Τунησία. Ειδικά στην Ελλάδα, που οι άνθρωποι της ηγεμονεύουν εδώ και χρόνια σε κόμματα και κομματικές φράξιες, κινούν εδώ και πολλά χρόνια μάζες σε αλληπάλληλα κύματα, που είναι σε τελική ανάλυση κύματα βαθμιαίας άλωσης της κρατικής εξουσίας μέσα από μικρά ή μεγαλύτερα πολιτικά πραξικοπήματα και μέσα από εκκαθαριστικά σκάνδαλα διαφθοράς, συχνά αμφίβολα.

Μέσα σε αυτά τα κινήματα και μικρά πραξικοπήματα ανδρώνεται ο πολιτικός στρατός των ρωσόφιλων, ιδιαίτερα οι στρατοί βίας των ναζί και των σοσιαλφασιστών.

Οι στρατοί βίας των ανοιχτών φασιστών, ιδιαίτερα των πιο αποκρουστικών ναζί της ΧΑ βρίσκουν πάντα πρώτα ιδεολογικά και πολιτικά και μετά οργανωτικά απέναντι τους τις δημοκρατικές μάζες. Το πιο δύσκολο - επειδή είναι ιστορικά άγνωστη στη χώρα μας η κάλπικη δηλαδή η φασιστική «δικτατορία του προλεταριάτου» που τη ζήσανε από μια στιγμή και πέρα οι κάποτε σοσιαλιστικές χώρες - είναι οι δημοκράτες και ειδικά οι αριστεροί να δουν από σφυροδρέπανα και ευγενικές μαρτυρικές μορφές επαναστάσεων που είναι ακόμα ζωντανές στις μνήμες, ή που κρύβεται κάτω από όρκους υπέρ της εργατικής τάξης ή δακρυα για την προδομένη φτωχολογία που πραγματικά κάθε στιγμή πονάει.

Απέναντι σ αυτή τη δυσκολία σε μια ολόκληρη περίοδο που είναι σε υποχώρηση και ανασύνταξη οι επαναστατικές λαϊκές δυνάμεις στον κόσμο και στη χώρα μας, και πολύ πιο ζωντανές και ανερχόμενες είναι οι μορφές του φασισμού, του αυταρχισμού και της βίας κάθε είδους, ένα καλό τεστ αλήθειας είναι να εξετάσει κανείς πρώτο αν αυτά τα σφυροδρέπανα θεωρούν χειρότερους τη ρωσική και την κινεζική τρομοκρατική δικτατορία ή τις ευρωπαϊκές αστικές δημοκρατίες και δεύτερο (που είναι δεμένο με το πρώτο) αν θεωρούν ότι ο κύριος κίνδυνος έρχεται σήμερα για τη χώρα μας από την αστική δημοκρατία ή από το φασισμό, και αν κατά συνέπεια μια πολυτεχνειακή επέτειος έχει σαν πρώτο καθήκον να εμποδίζει ακόμα και με ξύλο το αστικό κοινοβούλιο να καταθέτει στεφάνι στην εξέγερση ή να καταγγέλει αυτούς τους «φύλακες του λαού» που θέλουν σε τέτοιες στιγμές πρώτα απ' όλα να σκοτώσουν την αστική δημοκρατία. Γιατί η αστική δημοκρατία δεν είναι οι γλοιώδεις εκπρόσωποι του φιλο-ψευτοΚΚΕ Μητσοτάκη που είπαν ότι πρέπει να «ακούμε τα παιδιά» που ποδοπάτησαν το στεφάνι που πήγαν να καταθέσουν, αλλά το δικαίωμα του λαού να τους καταγγέλει και αυτούς και ακόμα περισσότερο «τα παιδιά» ,

και να οργανώνεται ελεύθερα και να ζυμώνει ελεύθερα την τακτική και στρατηγική του και να ετοιμάζει ελεύθερα τα αντιφασιστικά του μέτρωπα. Αυτός είναι ο δρόμος για τη σωτηρία του λαού σήμερα αλλά και ο δρόμος για τη λαϊκή επανάσταση αύριο.

Γι αυτό το λόγο ποτέ η αληθινή αριστερά δεν είχε σαν κύριο εχθρό την αστική δημοκρατία όσο ήταν πολύ πιο κοντά από τη λαϊκή επανάσταση η εξουσία του φασισμού. Σε τέτοιες περιόδους, όπως έκανε το παγκόσμιο προλεταριάτο με επικεφαλής την ΕΣΣΔ την παραμονή του Β' παγκόσμιου πολέμου και στη διάρκειά του, η πραγματική αριστερά παρατάσσεται με την αστική δημοκρατία όταν και σε όσο βαθμό αυτή αντιστέκεται στο φασισμό. Κάθε άλλη στάση, ακόμα και η ουδετερότητα, είναι αντικειμενική συμμαχία με το φασισμό. Αυτή είναι η ουσία των αντιφασιστικών μετώπων.

Το Πολυτεχνείο των τελευταίων χρόνων είναι στα χέρια του φασισμού και ειδικά του σοσιαλφασισμού, και οι δημοκράτες πρέπει να το πάρουν από τα χέρια του. Αλλιώς έρχεται μια πολύ άγρια, μια πρωτοφανής δικτατορία και ταυτόχρονα μια ξενική υποδούλωση της χώρας. Σήμερα η ψευτοαριστερά καμνώνεται την αντιφασιστική, αλλά αποδείξαμε ότι είναι μόνο στη μορφή καθώς και στην ουσία της πολιτικής της συμπαρατάσσεται στο πλευρό του νεοναζιστικού Αξονα Ρωσίας και Κίνας και σε κάθε στρατηγικό πολιτικό ζήτημα. Από αυτή την άποψη η ΟΑΚΚΕ είναι επίσης αντίθετη στη θεωρία των δύο άκρων. Μόνο που είναι αντίθετη επειδή θεωρεί ότι υπάρχει ένα μόνο άκρο: η στρατηγική ιδεολογικοπολιτική ενότητα φασισμού και σοσιαλφασισμού, που την ονομάζουμε φαιο-«κόκκινο» μέτωπο.

Γι αυτούς όλους τους λόγους δεν υπάρχει πιο μεγάλη ντροπή, πιο μεγάλη περιφρόνηση για τη μεγάλη εξέγερση από το να αφήνει κανείς τη σημαία του Πολυτεχνείου να την κυλάνε οι σοσιαλφασίστες στις λάσπες. Αυτό είναι στο βάθος ακόμα πιο ανυπόφορο από τα βάσανα που ετοιμάζουν για το λαό μας. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να συνεχίζουν έτσι.

Η ΝΕΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

- ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ οι πολιτικοί καθοδηγητές της, υπεργολάβοι τους οι αναρχικοί και μικροαστικοί αντικαπιταλιστικοί στρατοί, και η ηγεσία της ΝΔ ο γενικός προστάτης όλων τους
- Η πανεπιστημιακή αστυνομία είναι το άλλοθι για τη συγκάλυψη της πολιτικής πηγής της βίας και το όχημα και για την είσοδο του κλασικού φασισμού στις σχολές

Γράψαμε στη φετινή μας ανακοίνωση για το Πολυτεχνείο ότι η χώρα μας απειλείται από μια νέα φασιστική δικτατορία στην οποία πολιτικοί πρωταγωνιστές θα είναι οι σοσιαλφασίστες. Αυτοί ενώ είναι οι στρατηγικοί ηγέτες όχι μόνο των δήθεν «κόκκινων» αλλά και των κλασικών φασιστών της χώρας μας καθώς αυτοί κυρίως οργανώνουν την υποταγή της χώρας στο νεοχιτλερικό Άξονα Ρωσίας-Κίνας, σηκώνουν σαν σημαία τους ό,τι είναι πιο αντίθετο σε αυτή την υποταγή, τη σημαία της μεγάλης εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η νέα δικτατορία σε κανέναν άλλο χώρο δεν προειδοποιεί για τον ερχομό της με τόσο αλαζονικό και θορυβώδη τρόπο όσο μέσα στους χώρους απ όπου ξεκίνησε και κορυφώθηκε αυτή η εξέγερση, που είναι τα Πανεπιστήμια με ιστορικά και συμβολικά πρώτο ανάμεσα τους το Πολυτεχνείο της Αθήνας.

Τώρα αυτή η δικτατορία αρχίζει να αποκτάει ημιεπίσημα κρατικά και μάλιστα καθεστωτικά χαρακτηριστικά αφού για δεκαετίες οι αστοδημοκρατικές φιλελεύθερου τύπου μερίδες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, επιχείρησαν να την περιορίσουν. Αυτό όχι τόσο από φροντίδα για τα κύρια θύματά της, τη μεγάλη μάζα των φοιτητών που τα δημοκρατικά τους δικαιώματα ποδοπατούνταν όλο και περισσότερο επί δεκαετίες, αλλά επειδή οι σοσιαλφασίστες ασκούν όλο και πιο ανοιχτή βία σε ένα κομμάτι της αστικής τάξης, στους καθηγητές των ανώτατων σχολών και μάλιστα κατά προτίμηση εκείνους των πολυτεχνικών σχολών οι οποίες παράγουν ειδικούς δεμένους κυρίως με τη σύγχρονη παραγωγή και τη διοίκηση. Τελευταία οι σοσιαλφασίστες με τάγματα εφόδου που κρύβονται κάτω από την πολιτικά απρόσωπη αναρχική στολή αλλά που έχουν έγκριση σε αυτό ειδικά το έργο τους από όλη την κρατική ψευτοαριστερά ασκούν ανοιχτή βία και σε εκείνα τα φοιτητικά πολιτικά ρεύματα που επιχειρούν να υπερασπίσουν αυτήν την αστοδημοκρατική φιλελεύθερου τύπου γραμμή. Δείγμα αυτής της κλιμάκωσης ήταν η καθεστωτική σιωπή, δηλαδή η διακομματική πολιτική έγκριση του ξυλοδαρμού ενός στελέχους μιας σχετικά νέας φιλελεύθερης φοιτητικής παράταξης, της ΠΑΝΚΣ, στον οποίο θα αναφερθούμε πιο διεξοδικά στο τελευταίο μέρος αυτού του κειμένου.

Ως τώρα όλες οι απόπειρες για τον περιορισμό της σοσιαλφασιστικής βίας έχουν αποτύχει γιατί αυτά τα τμήματα της αστικής τάξης, προσπαθούν να εμποδίσουν τη βία που ασκούν πολιτικοί στρατοί με κρατική ισχύ, με το να χρησιμοποιούν πιο καλυμμένα ή πιο ανοιχτά τη βία πανεπιστημιακών ή εξωπανεπιστημιακών μηχανισμών βίας που σε τελική ανάλυση θα παίρνουν διαταγές από την ίδια κρατική πηγή εξουσίας. Γιατί δεν υπάρχουν κάποιοι αντιεξουσιαστές στα Πανεπιστήμια ή κάποιες αντικαπιταλιστικές φοιτητικές παρατάξεις που μπορούν όποτε θέλουν να διώχνουν έναν καθηγητή από το γραφείο του και να χτίζουν με τούβλα την πόρτα του, ή να διαλύουν μια συνεδρίαση της Συγκλήτου καταλαμβάνοντάς την και κρατώντας ομήρους τα μέλη της, ή να δένουν μια ταμπέλα αποδοχής της ενοχής του στο λαιμό ενός πρύτανη που κρατάνε αιχμάλωτο μέσα στο γραφείο του και αυτές οι παρατάξεις να μένουν εντελώς ανέγγιχτες από την κρατική εξουσία για πάνω από 30 χρόνια αν δεν

έχουν αποφασιστική προστασία από ένα πολιτικά ηγεμονικό κομμάτι της αστικής τάξης.

Πως ο αναρχισμός και ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός παίζουν με ήσυχη «επαναστατική συνείδηση» τον κρατικό τους ρόλο.

Για να παίζουν αυτόν τον καθεστωτικό ρόλο δεν χρειάζεται τα μέλη αυτών των στρατών να είναι στη βάση και εν μέρει στην ηγεσία τους συνειδητά όργανα μιας κρατικής πολιτικής φράξιας. Αντίθετα έχουν λόγους να έχουν την υποκειμενική αίσθηση μιας δήθεν ακραίας ρήξης και με το κράτος και με την αστική τάξη, ακριβώς επειδή ο ιδεολογικός και πολιτικός ηγεμόνας τους, το ψευτοΚΚΕ, τους αφήνει και τους προστατεύει να δίνουν «με επαναστατική συνέπεια» τα επιλεκτικά τρομοκρατικά χτυπήματα που εκείνο δίνει μόνο στα λόγια ενάντια στο κράτος και στην αστική τάξη. Στόχος αυτής της πολιτικής του ψευτοΚΚΕ αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ, είναι να κάνουν εκκαθαρίσεις μέσα στο κράτος και την αστική τάξη χωρίς τα ίδια να εκτεθούν για τους λόγους που θα δούμε παρακάτω.

Έτσι από τους αναρχικούς το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή ο σκληρός κρατικός σοσιαλφασισμός, περιμένουν να χτυπήσουν το κράτος, αλλά όχι την επιθετική εθνική κρατική γραμμή, ούτε τη διεφθαρμένη ή αδιάφορη υπαλληλοκρατία που τόσο μισεί ο εργαζόμενος λαός. Τους παρέχουν δηλαδή προστασία - αλλά σε έκταση, σε χώρους και με όρους που εκείνοι βάζουν ανάλογα με τις γενικές ανάγκες του πολιτικού παιχνιδιού - για να χτυπήσουν εκείνο το κομμάτι του κράτους το οποίο μισεί το λούμπεν και ιδιαίτερα το ποινικό λούμπεν: την αστυνομία. Αλλά τους επιτρέπει να τη χτυπήσουν, και αυτό όσο και όποτε πρέπει, κυρίως σε εκείνη την τυπικά αστοδημοκρατική λειτουργία της που είναι η προστασία της ασφάλειας του προσωπικού και της περιουσίας ή των αντιπροσωπευτικών αστικών σωματίων. Όμως θέλει να την αφήνουν πρακτικά άθικτη στη βαναυσότερη καθεστωτική λειτουργία της σαν προστάτη της φασιστικής και ρατσιστικής βίας. Όταν οι αναρχικοί, κυρίως αυτοί πριν το 2010, που ακόμα εκφράζανε και τα πιο περιθωριοποιημένα κομμάτια της φτωχολογίας, ξεπερνάνε τα όρια αυτά, τότε αναλαμβάνει τη «νουθεσία» τους το ίδιο το ψευτοΚΚΕ και τους δείχνει ποιο είναι το αληθινό αφεντικό της κρατικής και παρακρατικής βίας. Έτσι εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι έχουν γίνει αντιπαθητικοί και απομονωθεί από το λαό και τους ξυλοφορτώνει με το δικό της πιο οργανωμένο στρατό τραμπούκων ή ακόμα και τους παραδίνει μαζικά στην αστυνομία, όπως έκανε το 1998, ή τέλος αφήνει τη φιλική του ΝΔ να τους πετάξει χωρίς καμιά δυσκολία από τα κατελημμένα στέκια τους ή να περιορίσει τον έλεγχο τους στα Εξάρχεια.

Ταυτόχρονα από τη «ριζοσπαστική και επαναστατική αριστερά» η οποία στον ηγετικό και βίαιο πυρήνα της είναι το ΝΑΡ (το απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ που αποσπάστηκε επίσης ομαλά από αυτό στα 1990 και βοήθησε στο να συρθεί πίσω από το ψευτοΚΚΕ, πλην της ΟΑΚΚΕ, η κάποτε επαναστατική και μαοϊκή αριστερά *) περιμένουν την επίθεση του από τα δεξιά στον ιδιώτη καπιταλιστή της ελεύθερης αγοράς, η οποία όπως λέει ο Λένιν στο επίπεδο του εποικοδομήματος αντιστοιχεί στην αστική πολιτική δημοκρατία. Ειδικά

στα ΑΕΙ το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ περιμένουν από αυτό το ρεύμα την επίθεση του κυρίως στον καθηγητή του ΑΕΙ που θέλει συνεργασία με αυτόν τον καπιταλιστή στην εφαρμοσμένη πανεπιστημιακή έρευνα. Η πραγματική προλεταριακή αριστερά ξέρει ότι δεν μπορεί να ξεχωρίσει το κράτος του κεφάλαιου από το ίδιο το κεφάλαιο, οπότε και την κρατική έρευνα από το παραγωγικό κεφάλαιο ιδιωτικό και κρατικό και το μόνο για το οποίο φροντίζει όταν δεν τα παίρνει και τα δυο στα χέρια του ο λαός είναι οι όροι της συνεργασίας τους να μην είναι εχθρικοί στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και στην πολιτική και συνδικαλιστική δημοκρατία μέσα στα Πανεπιστήμια. Αυτήν την επίθεση ειδικά στο πιο σύγχρονο παραγωγικό κεφάλαιο μπορεί αυτό το ρεύμα να την κάνει και αυθόρμητα επειδή εκφράζει σήμερα στην Ελλάδα κυρίως το μικροαστικό αντικαπιταλισμό του πιο παρασιτικού και τεμπέλικου κομματιού της κρατικής υπαλληλίας. Έτσι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ περιμένουν από τους μικροαστούς ριζοσπάστες τη μαχητική δράση τους για τη ματαίωση της αξιολόγησης των κρατικών υπαλλήλων από τον εργοδότη τους, ο οποίος είναι η ευρύτερη αστική τάξη. Ξέρουν δηλαδή ότι η μη αξιολόγηση είναι σήμερα η ντε φάκτο κυριαρχία στο δημόσιο της πιο τεμπέλικης και διεφθαρμένης μερίδας της κρατικο-υπαλληλίας που η καταστροφική και κοστοβόρα λειτουργία της στο κράτος έχει κρίσιμη αξία για το ρωσοκινέζικο άξονα. Αυτός είναι ο λόγος που το πολιτικό καθεστώς, δηλαδή οι ρωσόφιλοι ηγέτες όλων των σημερινών κοινοβουλευτικών κομμάτων επιτρέπει σε αυτό το μαχητικό απόσπασμα της μικροαστικής τάξης να συγκροτεί έναν στρατό βίας που καθόλου τυχαία έχει ειδικό βάρος μέσα στις πολυτεχνικές σχολές. Το αντάλλαγμα που δίνουν οι μικροαστοί ριζοσπάστες στους κρατικούς προστάτες τους είναι να μην εμποδίσουν ποτέ σε αλήθεια τις επενδύσεις των ρωσοκινέζων μονοπωλιστών ή των κρατικοδιαίων ανατολικών ολιγαρχών και να μην καταγγέλλουν τα ληστρικά τους σκάνδαλα. Κανένας Κοπελούζος της Γκάτζπρομ και κανένας Κόκκαλης, Μπόμπολας, Γερμανός, ή Μυτιληναίος, και προπάντων κανένας Σαββίδης και καμιά ΚΟΣΚΟ δεν έχουν βρει ποτέ κανένα ουσιαστικό πρακτικό εμπόδιο στις επενδύσεις τους και στις ληστρικές συμβάσεις τους ούτε από το αναρχικό, ούτε από το αυτοπροσδιορισμένο σαν αντικαπιταλιστικό ρεύμα**.

Ο βασικός λόγος για τον οποίο ο επιλεκτικός «αντικαπιταλισμός» της μικροαστικής λεγόμενης αριστεράς δεν αποκαλύπτει άμεσα είναι ότι ΟΛΕΣ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΑ οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες, οπότε όλα τα ΜΜΕ και όλα τα καθοδηγημένα κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ περιβαλλοντικά κινήματα σωματίζουν σχεδόν ολοκληρωτικά για αυτό το ληστρικό κεφάλαιο. Μόνο όπως είδαμε με την ΚΟΣΚΟ μπορεί αυτού του είδους ο ημιπληγικός αντικαπιταλισμός να συσκοτίζει κάπως τα πράγματα. Με την απόκρυψη αυτής της θεμελιακής αντίφασής του ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός και ο ολοένα και πιο αλωμένος από το σοσιαλφασιστικό λούμπεν αναρχισμός μπορούν να συγκροτούν τους ξεχωριστούς στρατούς τους βίας, οι οποίοι επειδή έχουν διαφορετική ταξική βάση συγκροτούνται και μεταξύ τους. Έτσι μπορούν να συσπειρώνουν ακόμα κομμάτια της αριστερής και αντικαπιταλιστικής στις διαθέσεις της νεολαίας που σταδιακά τη δηλητηριάζουν και τη φέρνουν σε σύγκρουση με το λαό και τον επαναστατικό

μαρξισμό.

Τι κερδίζουν ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ με την υπεργολαβική βία στα Πανεπιστήμια

Να γιατί σήμερα δεν υπάρχουν κυρίως κάποιοι «μπάχαλοι» και λιγότερο κάποια «αριστερίστικη» εξωκοινοβουλευτική αριστερά που ασκούν μια τόσο σημαντική βία στα Πανεπιστήμια. Την όποια βία τους αυτά τα ρεύματα την ασκούν υπεργολαβικά για λογαριασμό του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ έτσι ώστε τα τελευταία να μην εκτεθούν στην ευρύτερη μη ρωσόφιλη αστική τάξη με την οποία συνεργάζονται. Αυτή τη συνεργασία την κάνει φανερά ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος στα πλαίσια του καταμερισμού εργασίας με το ψευτοΚΚΕ έχει αναλάβει τη διοίκηση του αστικού κράτους καθώς και το να κατευνάζει με αντεργατικές εκδουλεύσεις τη δυτικόφιλη μεγαλοαστική τάξη για να μπορεί να διεισδύει σαν απόσπασμα της ρώσικης διπλωματίας μέσα στις αίθουσες συνεδριάσεων της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Πολύ πιο καλυμμένα συνεργάζεται με την κλασική μεγαλοαστική τάξη το ψευτοΚΚΕ που πρέπει να προσποριστεί σήμερα το εργατικό κόμμα α) για να ηγεμονεύει πάνω σε όποια ταξική αριστερά εμφανιστεί, και β) και το κυριότερο, για να ασκήσει αύριο, άφθαρτο και αμόλυπτο από κλασικές αστικές κυβερνητικές λειτουργίες την πιο κτηνώδη φασιστική δικτατορία των αφεντικών του σαν δήθεν δικτατορία του προλεταριάτου. Γι αυτό δεν θέλει να φθιρείται σήμερα διαχειριζόμενο την κρατική μηχανή αφήνοντας αυτή τη δουλειά στο δημιουργήμα του τον ΣΥΡΙΖΑ (που έστησαν οι πιο ταλαντούχοι κνίτες) ενώ το ίδιο παίζοντας κυρίως το πατριωτικό χαρτί χτίζει δεσμούς με το στρατό, την αστυνομία και με την κλασική αστική τάξη σαν σοβαρό κόμμα αξιοποιώντας την ιερότητα που του έχει αναγνωρίσει η ρωσοδόουλη ηγετική «αγία τριάδα» της ΝΔ, των Καραμανλή, Σαμαρά, Μητσότακη που έχει αρχηγό της τον πρώτο από τους τρεις. Άλλωστε το ψευτοΚΚΕ το εμπιστεύεται και ιστορικά η κλασική δεξιά γιατί ξέρει ότι αυτό είναι ο ηθικός συναυτουργός - δίπλα στο Χρυσόσσοφικό ΚΚΣΕ- της εξόντωσης της ηγεσίας Ζαχαριάδη, ο πρωτεργάτης της ανάδυσης της νέας γραμμής της «ειρηνικής συνύπαρξης» δηλαδή της ταξικής συνεργασίας στο κομμουνιστικό κίνημα που εφάρμοσε στην πράξη η ηγεσία Φλωράκη όταν επιτέθηκε με λύσσα στη μαοϊκή αριστερά και στο εργοστασιακό εργατικό κίνημα στη μεταπολίτευση και τα υπονόμωσε και τελικά τα αποπροσανατόλισε και τα έπνιξε και τα δυο, με την ΟΑΚΚΕ μόνο να μένει όρθια από αυτήν τη σφαγή.

Δεν θέλουν λοιπόν το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ, τα ρωσοδόουλα κόμματα της αστικής τάξης νέου τύπου, να φθιρουν το πολύτιμο κεφάλαιο εμπιστοσύνης που έχουν αποσπάσει με τόση πολύχρονη υπομονή από τη δυτικόφιλη κλασική αστική τάξη ασκώντας αυτά τα ίδια ανοιχτή βία σε ένα τμήμα της με κύρος όπως είναι οι καθηγητές των ΑΕΙ (πόσο μάλλον που δίπλα σε αυτούς είναι και οι σχεδόν πάντα ανέγγιχτοι καθηγητές του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ), ή ασκώντας βία στο τμήμα των φοιτητών που ακολουθούν τη βασική παράταξη αυτή της τάξης, τη ΔΑΠ, και συχνά περισσότερο από απέχθεια στις ψευτοαριστερές παρατάξεις και λιγότερο από αστικό καριερισμό.

Η μεγαλύτερη απόδειξη ωστόσο ότι αυτή τη βία των μικροαστικών και λούμπεν

ταγμάτων εφόδου την προστατεύει το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι ότι αυτά κατά κανόνα δεν την καταδικάζουν και όταν το κάνουν - για τις πιο απεχθείς στο λαό περιπτώσεις- δεν το κάνουν ποτέ αληθινό πολιτικό ζήτημα ενώ με την άκρη των χειλιών τους διευκρινίζουν ότι τέτοιες πράξεις βοηθάνε το πολιτικό στρατόπεδο των θυμάτων που με αυτόν τον τρόπο θέλει να επιτεθεί «στο κίνημα» δηλαδή στους ίδιους. Με λίγα λόγια πάλι φταίνε τα θύματα και μάλιστα αυτή τη φορά σαν προβοκάτορες. Αυτό το κάνουν πάντα κυρίως το ψευτοΚΚΕ, το οποίο κατηγορούσε το βασικό ρωσοκίνητο σοσιαλφασιστικό απόσπασμα, τη «17N», ότι τη βία του προκαλούσε την επίθεση της αστικής τάξης και των ΗΠΑ στο ίδιο και στο «εργατικό κίνημα», πράγμα βέβαια που ποτέ δεν έγινε. Οι εργοστασιάρχες πέθαιναν και τα εργοστάσια τους έκλειναν αλλά ο Περισσός έμεινε το μεγαλύτερο κομματικό γραφείο-φρούριο της χώρας με το μεγαλύτερο σεβαστό και πολιτικά ανέγγιχτο από την αστική τάξη πολιτικό και συνδικαλιστικό στρατό. Βεβαίως το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ μπορούν πολύ εύκολα να ξεγλιστράνε από την κατηγορία ότι με τη στάση τους αυτή όχι μόνο καλύπτουν αλλά και υποστηρίζουν την ανοιχτή σοσιαλφασιστική βία επειδή ποτέ η ΝΔ της «αγίας Τριάδας» και ποτέ το όλο και πιο φιλοσυριζέικο υπό την καθοδήγηση του Λαλιώτη ΠΑΣΟΚ δεν έχουν **κάνει κεντρικό πολιτικό ζήτημα τη βία στα Πανεπιστήμια**. Κυρίως δεν έχουν απαιτήσει από τα «καθώς πρέπει» ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ να καταγγείλουν χωρίς όρους και περιστροφές τη βία των ταγμάτων εφόδου σε όλο το λαό σε όλη τη χώρα, μέσα κι έξω από τα Πανεπιστήμια, και μάλιστα έμπρακτα, **δηλαδή δεν τα έχουν καλέσει να υποστηρίξουν ανοιχτά τα θύματα των επιθέσεων αυτών στα τηλεοπτικά ΜΜΕ, να το κάνουν αυτό και μέσα σε γενικές συνελεύσεις των Σχολών και οι συνελεύσεις αυτές να εγγυηθούν, στηριγμένες στη συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών, ότι αυτή η βία δεν θα ξαναεπιτραπεί από τη μαζική φοιτητική περιφρούρηση**. Μια τέτοια μαζική αυτοάμυνα δεν μπορεί να κατηγορηθεί και από τον πιο στενόμυαλο φιλελεύθερο σαν πόλεμος συμμοριών.

Η αστυνομία σαν άλλοθι για να μην παίρνει ουσιαστική θέση για τη βία η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, και πάνω απ' όλα το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ

Αλλά είναι δυνατό η «Αγία Τριάδα» της ΝΔ ή το ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ του Λαλιώτη να απαιτήσει από το ψευτοΚΚΕ την απομόνωση μέσα στους φοιτητές των υπεργολάβων της βίας του νέου μετά 200 χρόνια «ρωσικού κόμματος», και με αυτό τον τρόπο να αποκαλύψει το ίδιο αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ σαν κόμματα της βίας, όταν δεν έχει πει λέξη ενάντια στη βία του ίδιου του ψευτοΚΚΕ, ακόμα και όταν τα δικά του τάγματα εφόδου εφορμούν και διαλύουν τα συνέδρια της ΓΣΕΕ που καμιά εργατική τάξη δεν έχει αποφασίσει να καταργήσει;

Δεν είναι δυνατό να το κάνει. Για αυτό καλεί τη μη φασιστική αστική τάξη, κυρίως το διδακτικό προσωπικό των Πανεπιστημίων καθώς και τους δημοκράτες φοιτητές που αυτό την έλλειψη μιας ισχυρής αριστεράς ακολουθούν αυτά τα τμήματα της αστικής τάξης, να περιμένουν την αστυνομία, για να τα σώσει. Υπόσχεται δηλαδή να λύσει με έναν αστυνομικό, δηλαδή με έναν εξωτερικό τρόπο ένα βαθύ ζήτημα πολιτικής πάλης όχι τόσο στα Πανεπιστήμια όσο στην κοινωνία ολόκληρη. Καμιά αστυνομία δεν μπορεί να εμποδίσει στα Πανεπιστήμια τους στρατούς της βίας, όσο αυτοί αποτελούνται κυρίως από φοιτητές και υποστηρίζονται από φοιτητικές παρατάξεις και κόμματα που εμφανίζονται σαν κόμματα της φτωχολογιάς, ιδιαίτερα της εργατικής τάξης και μάλιστα της αριστεράς. Μόνο ένα μαζικό δημοκρατικό στρατόπεδο μέσα και

έξω από τα Πανεπιστήμια που μάλιστα θα έχει στενούς δεσμούς με τον εργαζόμενο λαό και θα καταγγέλλει τον αντιλαϊκό και αντεργατικό χαρακτήρα αυτής της πανεπιστημιακής «αριστεράς» θα μπορεί σήμερα να σταματήσει τους τραμπούκους της και απολύτως καμιά αστυνομία, πόσο μάλλον μία που στο 50% της ψηφίζει ναζιστές.

Οι φιλελεύθεροι αστοί επικαλούνται τις αστυνομίες που μπορούν να επεμβαίνουν στα δυτικά πανεπιστήμια. Όμως αυτό δεν το κάνουν για να καταστέλλουν τις σπάνιες βίαιες και με ιστορικό βάρος συγκρούσεις μεταξύ αντίθετων μεγάλων φοιτητικών πολιτικών στρατοπέδων αλλά για την ποινικού χαρακτήρα παραβατικότητα. Και εδώ η αστυνομία θα μπορούσε να εξαφανίσει σε χρόνο μηδέν το κραυγαλέο ποινικό λούμπεν που λυμάνεται τα Πανεπιστήμια και σε μια πρώτη φάση να φυλάει γραφεία καθηγητών και συνεδριάσεις συγκλήτων, αλλά δεν μπορεί να επιβάλει οποιαδήποτε απόφασή τους σε κανέναν όταν αυτές οι αποφάσεις καταδικαστούν από φοιτητικές συνελεύσεις και κινήματα που στηρίζονται σε τέτοιες συνελεύσεις. Και όταν αυτές οι συνελεύσεις θα χειραγωγούνται από τους σοσιαλφασιστές - πράγμα που θα είναι ακόμα πιο εύκολο αν η αστυνομία θέλει να επιβάλει με το ζόρι αποφάσεις συγκλήτων - ποιος δημοκράτης θα επιτρέψει στην οποιαδήποτε αστυνομία να μπει σε ένα αμφιθέατρο για να ξεριζώσει εκείνη και όχι οι ίδιοι οι φοιτητές με ένα δικό τους μαζικό κίνημα με παλλαϊκή στήριξη απ' έξω την καρδιά της πανεπιστημιακής βίας που είναι η σοσιαλφασιστική γιούχα ή και η χειροδικία στις άμαζες συνελεύσεις των αμφιθεάτρων.

Γενικά οι ουσιαστικότερες συγκρούσεις στα Πανεπιστήμια είναι πολιτικού χαρακτήρα και ανάμεσα σε φοιτητές και αν η αστυνομία επέμβει ακόμα και υπέρ της πιο δημοκρατικής πλευράς θα την προβοκάρει και θα την εκθέσει σαν άδικη μόνο με την υποστήριξη της. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που η γραμμή υπέρ της επέμβασης της αστυνομίας στα πανεπιστήμια συνδυάζεται με την απαίτηση κάποιων φιλελεύθερων ακόμα και με νόμο να καταργηθούν τα παραταξιακά ψηφοδέλτια στις φοιτητικές εκλογές. Στην καλύτερη περίπτωση πρόκειται για την αφέλη επίκληση καταδικωμένων δημοκρατών να καταργηθεί με νόμο ο φασισμός ενώ στη χειρότερη και πιο συνηθισμένη ιστορικά εκδοχή της πρόκειται για την ακροδεξιά συντεχνιακή γραμμή της κατάργησης των κομμάτων στα συνδικάτα στο όνομα των κοινών συμφερόντων των μελών.

Η αστυνομία σαν καταλύτης για την ελεύθερη οργάνωση των φασιστών και τη δημιουργία ενός φαιο-«κόκκινου» φασιστικού δίπολου

Αν βέβαια εξετάσει κανείς το ζήτημα όχι από άποψη αρχής αλλά ακόμα πιο συγκεκριμένα, αν δηλαδή πάρει υπ όψιν του ότι πρόκειται για μια αστυνομία κάτω από την πολιτική ηγεσία φιλοσυριζαίων σαν τον Χρυσοχοϊδη και τελευταία πρώην γραμματέων της ΚΝΕ σαν τον Θεοδωρικάκο, το μόνο που μπορεί να κάνει με την επέμβαση της είναι να βοηθήσει στην κατασκευή και μέσα στα Πανεπιστήμια του συνηθισμένου φαιο-«κόκκινου» δίπολου που έχει κατασκευάσει το ρωσόφιλο μπλοκ έξω από αυτά και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο. Δηλαδή πίσω από την έτσι κι αλλιώς φιλοφασιστική στη βάση της αστυνομία είναι αναπόφευκτο, αν αυτή επέμβει, να οργανωθεί ανοιχτά στα Πανεπιστήμια αρχικά η σοβινιστική ακροδεξιά, και αργότερα οι καλλωπισμένοι ναζί, επειδή η ΔΑΠ εν μέρει από φιλελευθερισμό και κυρίως από αντικομμουνιστική έχθρα ενάντια στον ιστορικό αντιφασισμό δεν θέλει απαγόρευση τους αρκεί «πολιτισμένα

να διατυπώνουν τις καταδικαστέες ακραίες απόψεις τους». Αν τα παραπάνω συμβούν, αυτόματα πίσω από την ΚΝΕ θα στοιχθούν εκτός από τους υπεργολάβους της βίας της και πολλοί από τους δημοκράτες αντιφασιστές που την απεχθάνονται. Δηλαδή ό,τι προοδευτικό μπορεί σήμερα να οργανωθεί απέναντι στο σοσιαλφασισμό θα αναγκαστεί να συρθεί πίσω του. Και ένα άλλο ενδιάμεσο κομμάτι που δεν είναι σώνει και καλά φασιστικό, θα πάει με τους φασιστές. Αυτό είναι το φαιο-«κόκκινου» δίπολο που συνθλίβει και προβοκάρει τη δημοκρατία όχι μόνο στη χώρα μας αλλά παγκόσμια.

Αν ο Θεοδωρικάκος το εννοεί όταν λέει ότι η πανεπιστημιακή αστυνομία εκπαιδεύεται για να εγκατασταθεί σε 4 μήνες στα ΑΕΙ, και αν αυτό δεν είναι ένα κόλπο για να προλάβουν την εγκατάσταση της κάποιες πρόωρες εκλογές, τότε αυτή η εκπαίδευση δεν μπορεί παρά να αφορά τον τρόπο με τον οποίο αυτή η αστυνομία που αποτελείται από απόφοιτους ΑΕΙ (όπως διαβεβαιώνει ο Θεοδωρικάκος), θα συντονίζεται κατά τη γνώμη μας με τις «λογικές» δυνάμεις των Πανεπιστημίων για να καταστείλει τους «ακραίους». Έχουμε δηλαδή κάθε λόγο να πιστεύουμε πως θα συνεργάζεται ανοιχτά με τη μητσοτακική, δηλαδή φιλοκνίτικη ΔΑΠ και θα ψευτοσυγκρούεται με την ΚΝΕ για να δημιουργηθεί μια κατάσταση μόνιμου φαιο-«κόκκινου» τεχνητού δίπολου που θα οδηγήσει στην κυριαρχία των ρωσοδουλων στις σχολές και θα τελειώσει ό,τι με κόπο και πείσμα επιβιώνει από δημοκρατία πολιτικά ή εκπαιδευτικά από εφαρμοσμένη έρευνα, σύγχρονη τεχνολογική εκπαίδευση και μη σκοταδιστική διδασκαλία στις ανθρωπιστικές σπουδές.

Η διακομματική κάλυψη στην τρομοκρατική επίθεση στη δημοκρατική φοιτητική παράταξη «Project ΠαΝΚΣ» και η ύπουλη στάση του ψευτοΚΚΕ

Το που μπορούν να πάνε η μητσοτακική ΝΔ και το ψευτοΚΚΕ το ελληνικό Πανεπιστήμιο σε σχέση με τον εκφασισμό του από τη μια και την αστυνομική δήθεν «σωτηρία του» από αυτόν από την άλλη αποδείχτηκε με τη στάση τους στον άγριο ξυλοδαρμό μέσα στην ΑΣΟΕΕ μέσα στον κόσμο από αναρχικούς τραμπούκους ενός ηγετικού στελέχους, του Οδυσσέα Βλαχονικολού μιας αρκετά νέας φοιτητικής παράταξης που λέγεται «Project ΠαΝΚΣ» *** Το θύμα της επίθεσης και οι σύντροφοί του ζήτησαν την προστασία της αστυνομίας η οποία δήλωσε ότι δεν της επιτρέπεται να επέμβει, ενώ ο πρύτανης που η παράταξη αυτή τον είχε υποστηρίξει όταν του δέσανε τη φασιστική ταμπέλα στο λαιμό, δήλωσε κι αυτός ουσιαστικά το ίδιο, δείχνοντας πόσο αποτελεσματική ήταν η τρομοκρατία του αλλά αθεράπευτος και στη θεσιλατρεία του. Όμως και τα δυο αυτά θα μπορούσε κανείς να τα περιμένει. Το βασικό ήταν ότι ενώ το θύμα και οι επικεφαλής της παράταξης αφηφώντας την τρομοκρατική βία εναντίον τους βγήκαν με σθένος και κατάγγειλαν όχι μόνο τον ξυλοδαρμό αλλά και το γενικό κλίμα της τρομοκρατίας στις σχολές, μόνο κανά δυο κανάλια (ΕΤ1, ΑΝΤ1) φιλοξένησαν ζωντανά τους ίδιους και την καταγγελία τους, και αμέσως μετά έγινε απόλυτη σιωπή. Έτσι κάνουν πάντα τα κανάλια όταν η διακομματική γραμμή είναι το πνίξιμο ενός γεγονότος, αλλιώς στήνουν παράθυρα, αναλυτές και πολιτικά κόμματα και μιλάνε ώρες. Αποδείχτηκε ότι η διακομματική τακτική συνίστατο στο να βγει το υπουργείο παιδείας -και όχι βέβαια ο κυβερνητικός εκπρόσωπος- να καταδικάσει με ελεεινά μισόλογα τους γνωστούς άγνωστους τραμπούκους, η κυβερνητική ΔΑΠ να μην μιλήσει και ώστε όλη η υπόλοιπη αντιπολίτευση σύσσωμη και απερίσπαστη να αγνοήσει **στη μεγάλη πολιτική σημασία του** το περιστατικό και έτσι έμμεσα πλιν σαφώς να εγκρίνει τον ξυλοδαρμό όσων λένε

ότι μπορεί η αστυνομία να επεμβαίνει στα πανεπιστήμια. Βέβαια ο πολιτικο-ιδεολογικός ηγέτης και της αντιπολίτευσης και στενότερα του σοσιαλφασισμού, το ψευτοΚΚΕ, φρόντισε όπως κάνει πάντα στα σοβαρά ζητήματα να μην εκτεθεί. Ανέθεσε λοιπόν στην ΚΝΕ να καταγγείλει τον τραμποुकισμό αλλά με χίλιες προφυλάξεις δηλαδή χωρίς να αναφέρει το όνομα του θύματος ούτε το όνομα της παράταξης. Ταυτόχρονα ανέφερε το περιστατικό μαζί με έναν άλλο τραμποुकισμό που συμπτωματικά (;) έγινε στο ίδιο σημείο της ΑΣΟΕΕ με διαφορά μόλις 2 ωρών που είχε θύμα έναν κνίτη που κολλούσε κομματικές αφίσες στον οποίο επιτέθηκαν πάλι οι αναρχικοί. Όμως ούτε για κάποιον κνίτη μίλησε συγκεκριμένα η ανακοίνωση της ΚΝΕ. Αυτό το αποκάλυψαν με καμάρι οι ίδιοι οι τραμπούκοι στο Indymedia. Έτσι το ψευτοΚΚΕ μέσω της ΚΝΕ έκλεισε το μάτι στους ΠαΝΚΣ εμφανιζόμενη σαν σύμμαχος τους κατά των αναρχικών αλλά χωρίς αυτή την τάχα φιλική στάση να την κάνει γνωστή στα μέλη του. Βέβαια για να μην έχουν καμιά αμφιβολία οι ΠαΝΚΣ για τις φιλικές διαθέσεις της ΚΝΕ οι αναρχικοί κατηγορούν στην ανακοίνωση αυτή το ψευτοΚΚΕ για τη φιλική του στάση προς αυτούς, ενώ οι ίδιοι χαιρόνται για τον ξυλοδαρμό του Βλαχονικολού!

Αν όμως διαβάσει κανείς προσεκτικά την ανακοίνωση της ΚΝΕ, αυτή στην ουσία της ρίχνει το φταίξιμο στο θύμα με τη συνηθισμένη από την εποχή της «17N» μέθοδο του ψευτοΚΚΕ να καταγγέλλει την κατατρομοκράτηση των εχθρών του σαν προβοκάτσια που τάχα δουλεύει υπέρ τους και εναντίον του. Κατήγγειλε λοιπόν τους τραμπούκους (χωρίς να καταγγείλει την αναρχική πολιτική μορφή με την οποία εμφανίζονται) ότι δούλεψαν με την πράξη τους για την αστυνομία αφού έτσι τη διευκολύνουν να μπει στο πανεπιστήμιο, δηλαδή ότι με τη βία τους επιδιώκουν να δικαιωθεί η γραμμή του θύματος, δηλαδή των ΠαΝΚΣ υπέρ της αστυνομίας. Με λίγα λόγια οι τραμπούκοι πλήττουν το θύμα σωματικά ενώ το ψευτοΚΚΕ το πλήττει πολιτικά και γι αυτό βαθύτερα.

Αν το ψευτοΚΚΕ και τα από οργανωτική άποψη πολλαπλάσια ισχυρά σε σχέση με τους αναρχικούς τάγματα εφόδου του ήθελε πραγματικά να συμπαρασταθεί στο θύμα των τραμπούκων και όχι να το χτυπήσει πολιτικά, και ταυτόχρονα να εξουδετερώσει τους προβοκατόρικούς στόχους των πιο αντιδραστικών τμημάτων των δεύτερων, θα δήλωνε ότι παρά τη λαθεμένη γραμμή του θύματος της επίθεσης στο ζήτημα της αστυνομίας το υπερασπίσει έμπρακτα, με το να μην επιτρέψει να το ασκούν βία οι τραμπούκοι, και κάθε άλλος. Κυρίως όμως ευκολότατα θα είχε εξουδετερώσει μαζί με την εξωκοινοβουλευτική λεγόμενη «αριστερά» και θα είχε προ πολλού πετάξει έξω από τις σχολές εκείνο το κομμάτι του αναρχισμού που έχει καταρακλήσει στην πιο κτηνώδη και πιο λούμπεν βία, και όχι διαρκώς να κλαίγεται ότι αυτός «δεν έχει σχέση με το κίνημα» και ότι βοηθάει τα σχέδια της αντίδρασης. Τα δικά του βοηθάει τα τελευταία χρόνια και κανενός άλλου. Ξέρουμε πόσο εύκολα το κάνει όταν το θέλει και βέβαια το θέλει πάντα για κακό. Ποτέ δεν θυμόμαστε το ψευτοΚΚΕ να έχει χτυπήσει στ αλήθεια τους αναρχικούς από τα αριστερά τους, ακόμα και στη χειρότερη κατάπτωση τους σαν την σημερινή όπως φανερώθηκε πάλι μέσα τη διακομματική ανοχή στο μαζικό σαδιστικό ξυλοδαρμό των φοιτητών της 30 Νοέμβρη στο ΑΠΘ.

Άρα αυτό το ζήτημα για το οποίο προετοιμάζει τις συνειδήσεις το ψευτοΚΚΕ σαν πολιτικο-ιδεολογικός ηγέτης όλης της σημερινής αντιπολίτευσης, και βαθύτερα όλου του ρωσοδούλου καθεστώτος, είτε μπει είτε δεν μπει η επίσημη κρατική αστυνομία στα Πανεπιστήμια είναι ένα πράγμα: Επιτρέπεται να υπάρχει μία και μόνο μία βία στα ΑΕΙ, είτε με αναρχική,

Για τις απανωτές γυναικοκτονίες:

Παρά τη μεγάλη αυθόρμητη αντίσταση των γυναικών το φιλοπουτινικό πολιτικό καθεστώς ετοιμάζει μεγάλη επίθεση στα δικαιώματά τους

Ησυχρότητα των δολοφονιών των γυναικών από τους άντρες τους, χηραινόμενων, μητέρων ή ανύπαντρων που βρίσκονται σε σχέση επειδή τους χωρίζουν, ετοιμάζονται να τους χωρίσουν ή απλά δεν είναι υπάκουες, έρχεται να αποκαλύψει τη βαρβαρότητα που όλο και περισσότερο κερδίζει έδαφος στις σχέσεις των δύο φύλων στη χώρα μας. Στην κύρια πλευρά δεν πρόκειται για την επιστροφή σε μια πατριαρχία φεουδαρχικού τύπου ή τύπου φυσικής οικονομίας με κύριο στοιχείο την κτηνοτροφία που έχει σαν αποτέλεσμα την τόσο ραγδαία απόλεια στοιχειωδών δικαιωμάτων που έχει κατακτήσει η γυναίκα στη σύγχρονη κοινωνία.

Δεν έχει επίσης σχέση με το ότι η γυναίκα χειραφετείται με πιο γοργά βήματα από πριν για πολιτικούς και οικονομικούς λόγους οπότε τα πιο καθυστερημένα στοιχεία του ανδρικού μεταναστευτικού πληθυσμού αντιδρούν ζητώντας να ανακτήσουν το πρόσφατα χαμένο έδαφος. Αυτό μπορεί να συμβαίνει σε κάποιες περιπτώσεις με μετανάστριες από χώρες με ισχυρά πατριαρχικά συνήθεια που παλεύουν να κερδίσουν εκείνες τις καλύτερες θέσεις που κατά μέσο όρο έχουν κατακτήσει οι γυναίκες στη Δύση, οπότε δέχονται τη βία αντρών επίσης μεταναστών που έρχονται από χώρες με ισχυρά τα στοιχεία της πατριαρχικής κυριαρχίας. Αν όμως κοιτάξει κανείς πιο προσεκτικά τις χώρες προέλευσης αυτών των μεταναστών θα διαπιστώσει ότι τον τελευταίο μισό αιώνα έχει σημειωθεί σε αυτές μια πολύ μεγάλη πολιτική και ιδεολογική οπισθοδρόμηση στο γυναικείο ζήτημα που πάει παρέα με τη γενική πολιτικό-ιδεολογική οπισθοδρόμηση ή και τον εκφασισμό αυτών των χωρών που πέρα από τις τοπικές πηγές τους έχουν ένα παγκόσμιο υποστηρικτή και ιδεολογικό πολιτικό ινστρουκτόρα την πουτινική Ρωσία επικεφαλής ενός τριμερούς νεοχιτλερικού Άξονα της Ρωσίας, της Κίνας και των μουλάδων του Ιράν κατά της δημοκρατίας, και γενικά κατά της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ειδικά κατά του άσφαλτου δείκτη της τελευταίας που είναι η αξιοπρέπεια και η ελευθερία της γυναίκας.

Τέτοιου είδους είναι και η βία που αδιόρατα αφήνει να ασκείται όλο και πιο μαζικά ενάντια στις γυναίκες σε αυτήν εδώ τη χώρα το πολιτικό καθεστώς καθώς για χρόνια την αλυσοδένει στο πουτινικό άρμα αφήνοντας τους σοσιαλφασίστες και τους κλασικούς φασίστες να επιβάλουν τα αντιγυναικεία πρότυπα και όχι μόνο πράγμα που φαίνεται 1. στην ομοφοβική γραμμή του πολιτικού ηγέτη του σοσιαλφασισμού αλλά και του μεγαλύτερου διαμορφωτή της μέσης συνείδησης της αριστεράς στην Ελλάδα, του ψευτοΚΚΕ, που ουσιαστικά δεν τον καταγγέλλει γι αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ στον οποίο οι ρωσόδοξοι έχουν αναθέσει να προσποριστεί τον προστάτη των γυναικών και των ομοφυλόφιλων και 2. στη νομοθετική ανατροπή που επέβαλε ο πουτινικός Μητσοτάκης σε βάρος των μητέρων και υπέρ των πατεράδων με το νέο νόμο περί επιμέλειας.

Οι γυναικοκτονίες του 2021

Πρόκειται για μία εφιαλτική κατάσταση που διαμορφώνεται αθόρυβα με τη συγκάλυψη και την ενθάρρυνση του πολιτικού συστήματος. Η αποκάλυψη αυτού του μεσαιωνικού σκοταδίου έγινε όταν γνώρισε την πιο πλατιά δημοσιότητα το στυγνό έγκλημα της δολοφονίας της 19χρονης

Καρολάιν από τον 27χρονο σύζυγό της, πιλότο γιατί απειλούσε ότι θα έφευγε από το σπίτι με το παιδί τους. Το έγκλημα αυτό έφερε στο φως ένα κτηνώδη συζυγοκτόνο με το πρόσωπο ενός αποδεκτού ως καθωσπρέπει και ευυπόληπτου κυρίου από την τοπική κοινωνία, που με τους επαίνους της είχε σχεδόν απαγάγει σε έναν δήθεν «παραμυθένιο γάμο» ένα κορίτσι αμέσως μόλις χωρίστηκε από τα μαθητικά θρανία για να την κάνει σύζυγο και μητέρα πριν καν προλάβει να σταθεί στα πόδια της σαν ανεξάρτητος άνθρωπος στη ζωή. Έτσι έγινε η αφορμή για να ξεκινήσει για πρώτη φορά μία συζήτηση στη χώρα για το πως ανατρέφονται μέσα στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας τέτοια τέρατα που φτάνουν στο σημείο να αφαιρούν τη ζωή από μία γυναίκα όταν παρά τις προσπάθειές τους να την υποτάξουν, αυτή δεν συμμορφώνεται με τα θελήματά τους.

Εύπνησε μία κοινωνία που βρισκόταν σε λήθαργο, γιατί ενστικτώδικα αφουγκράστηκε ένα κίνδυνο ιδιαίτερα όταν ο δολοφόνος βρήκε υποστηρικτές στους χρήστες του διαδικτύου. Αλλά επιχειρήθηκε από το καθεστώς αυτή η συζήτηση να καταλαγιάσει, με τον ίδιο τρόπο που μετά τις καταγγελίες ενάντια σε κακοποιητές και βιαστές σήμερα έχει αρχίσει να φιμώνεται το ελληνικό MeToo. Σε ότι αφορά το κέντρο του, το χώρο του θεάτρου αναγκάστηκε να σταματήσει τις καταγγελίες του στα ΜΜΕ επειδή τα θύματα υποχρεώθηκαν να περάσουν πρώτα από ένα συνδικάτο υπό την ηγεσία του σοσιαλφασισμού σαν εκείνο των ηθοποιών, το οποίο αποφάνθηκε ότι η βία κατά γυναικών ακόμα και επί σκηνής απαγορεύεται εκτός αν πρόκειται για ηθοποιούς σύμβολα πριν του ΣΥΡΙΖΑ και σήμερα του ψευτοΚΚΕ σαν τον Κιμούλη. Όσο για το φόνο των γυναικών, το πολιτικό καθεστώς, κόμματα, ΜΜΕ και δικαστήρια κινήθηκαν με τρόπο που να ρουτινοποιούνται οι σφαγές γυναικών μετά από εκείνη της Καρολάιν. Μετά από κάθε νέο φόνο, και είναι 17 συνολικά μέσα σε ένα χρόνο, έχει αρχίσει να επικρατεί η ρουτίνα της αποδοχής της «αριστερού» τύπου μοιρολατρίας όπως τα: «έτσι είναι η αστική κοινωνία» ή «θέλουν περισσότερη ενημέρωση οι Γυναίκες» ή «απαιτούνται περισσότερες δομές προστασίας των γυναικών». Αυτές είναι στην καλύτερη περίπτωση κούφιας κουβέντας αφού δεν υπάρχει συντριπτική τιμωρία, τρομοκράτηση, φυλάκιση των βίαιων παλιανθρώπων που τραυματίζουν ή τρομοκρατούν τις γυναίκες. Σε κάθε νέο από αυτά τα μεσαιωνικά εγκλήματα οι ποινές μένουν οι ίδιες, ασήμαντες, απλά για να επιβεβαιώνεται ότι ο φόνος θα αποτελέσει τη νέα «κανονικότητα» για τις γυναίκες. Αν οι δημοκρατικές γυναίκες δεν οργανωθούν σε ένα μαζικό κίνημα, αν δεν διαδηλώσουν και δεν προβάλλουν οι ίδιες

τις αντιστάσεις τους επικεφαλής ενός ευρύτερου κινήματος όλων των δημοκρατών και περιμένουν τους κρυφοκνίτες σοσιαλφασίστες ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ να οργανώσουν ένα τέτοιο κίνημα, τότε η μαυρίλα θα συνεχιστεί σε βάθος αδιανόητα.

Πάντως ένα μεγάλο κέρδος υπάρχει χάρη σε πολλούς τολμηρούς ανθρώπους, όπως τους ηθοποιούς με επικεφαλής τη Ζέτα Δούκα που έκανε την πρώτη καταγγελία στην πρώτη σκοτεινή διασημότητα και πάνω από όλα τις δυο δολοφονημένες γυναίκες που πάλεψαν σκληρά για την αξιοπρέπεια τους και πέθαναν γι αυτήν με πρώτη την ηρωική Τοπαλούδη που μπορούσε να υποκύψει στους βιαστές για να ζήσει αλλά πήρε το ρίσκο του θανάτου και μετά την Καρολάιν που πλήρωσε με τη ζωή της την επιμονή της να φτιάξει όπως ήθελε η ίδια τη ζωή της για εκείνη και για το μωρό της. Αυτά τα γεγονότα και μετά εκείνα με μια σειρά άλλες γυναίκες που πλήρωσαν επίσης με θάνατο ή με άγριους ξυλοδαρμούς για την αξιοπρέπεια και την ελευθερία τους έφεραν ανεξάρτητα από τις προθέσεις του καθεστώτος κάτω από το φως του προβολέα κάθε νέο φόνο και βιασμό, όσο και αν το καθεστώς σε αρκετό βαθμό άφησε και αυτά τα τελευταία να ρουτινοποιηθούν.

Τα στοιχεία που έρχονται στο φως παρουσιάζουν προκλητικούς και θρασεύς δράστες που αρκετές φορές δεν υποκρίνονται καν τους μετανιωμένους. Σε δύο μάλιστα από τις περιπτώσεις δεν υπήρξε ούτε γάμος, ούτε οικογένεια, ούτε πολύχρονος δεσμός, ούτε παιδί. Αυτές οι περιπτώσεις δείχνουν χαρακτηριστικά τη διαφορά της νέας βίας από την παλιού τύπου πατριαρχική βία γιατί και τα δύο αυτά θύματα έχασαν βίαια τη ζωή τους μέσα σε δεσμούς που έκαναν στα πλαίσια ελεύθερων γνωριμιών που γίνονται ανάμεσα στους άντρες και στις γυναίκες σε μια σύγχρονη κοινωνία, χωρίς τα συμβατικά δεσμά του γάμου, χωρίς ούτε καν τους περιορισμούς μίας σοβαρής δεσμεύσης με προοπτική γάμου. Τέτοιες δολοφονίες καθαρά φασιστικού τύπου είναι αυτές στη Φολέγανδρο και στη Ρόδο. Στην πρώτη περίπτωση θύμα ήταν η 26χρονη Γαρυφαλλιά, και δράστης ο σύντροφος της 30 χρονών. Είχαν σχέση ενός χρόνου στη διάρκεια της οποίας η Γαρυφαλλιά τον «ενόχλησε» με την «εκνευριστική και μειωτική γι αυτόν» συμπεριφορά της και έτσι στη Φολέγανδρο, την έσυρε σε μια ερημιά στα βράχια, την ξυλοκόπησε, την πέταξε στη θάλασσα, και την άφησε να πνιγεί. Στη δεύτερη περίπτωση η 31χρονη Δώρα είχε μόλις χωρίσει από τον 40χρονο δολοφόνο της μετά από γνωριμία και συμβίωση λίγων μηνών. Ο δράστης είχε ιστορικό βίας με πολλές καταγγελίες και μηνύσεις από την πρώην σύζυγό του. Μετά το χωρισμό του με τη Δώρα, της έστησε καρτέρι, και την πυροβόλησε με καραμπίνα σε κοινή θέα, μέρα μεσημέρι. Στη συνέχεια αυτοκτόνησε. Ο θεός του μετά το φόνο δήλωσε στο πανελλήνιο σε τηλεοπτική εκπομπή για το δράστη: «το παιδί δεν είναι το τέρας που παρουσιάζετε (...) η καθεμία από εσάς θα πρέπει να σέβεται αυτό που ο καθένας μας

σας προσφέρει. Όχι μέχρι να μας ρίξετε και μόλις σας φτιάξουμε τα σπίτια μας και τις δομές που θέλετε, ζαφνικά θέλετε την ελευθερία σας».

Οι προστάτες των γυναικοκτόνων

Αυτούς όλους τους απαρηγόρητους δολοφόνους που «αναγκάστηκαν» να σκοτώσουν τις γυναίκες τους γιατί δεν έγιναν δούλες τους, φροντίζει να τους περιθάλψει ένα πολιτικό σύστημα που είναι έτοιμο να τους προστατέψει και να τους αφαιρέσει την ταμπέλα του «τέρατος». Επίσης τους εξασφαλίζει κρατική συνδρομή στην υποδούλωση της γυναίκας που θέλουν να σκλαβώσουν με μέτρα κρατικής επιβολής ώστε να μη χρειάζεται να φτάνουν στο φόνο, αφού το ίδιο το κράτος θα έχει κόψει στις γυναίκες τους δρόμους για την ελευθερία τους.

Δηλαδή:

α) Είναι έτοιμο ένα ολόκληρο νομικό σύστημα να τους υπερασπιστεί με κάθε πρόσφορο μέσο, ακόμα και με παραποίηση και συσκότιση των στοιχείων, με λάσπη στο πρόσωπο του θύματος, χωρίς ενδοιασμούς και χωρίς συνέπειες. Αυτό φάνηκε στην υπόθεση της Δίκης της Τοπαλούδη όταν οι δικηγορικοί σύλλογοι με τη συνδρομή κυβερνητικών στελεχών, συντάχθηκαν με βιαστές-δολοφόνους ενάντια στην εισαγγελέα που καταδίκασε ανοιχτά τις βρώμικες δικηγορικές πρακτικές της συσκότισης των στοιχείων που ακολούθησαν, τέτοιες που θα έπρεπε να επισύρουν πειθαρχικά και ποινές εναντίον τους. Αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση όχι μόνο ποινές δεν επιβλήθηκαν στους δικηγόρους, όχι μόνο πετροβόλησε την εισαγγελέα ένα ολόκληρο πολιτικό σύστημα σύσσωμο από τον υπουργό παρά τω πρωθυπουργώ Σκέρτσο (στενό συνεργάτη του Χρυσόχοιδη όπως μάθαμε μετά τον ανασχηματισμό), μέχρι τους δικηγορικούς συλλόγους και τις συνδικαλιστικές παρατάξεις τους που ελέγχονται από τα κοινοβουλευτικά κόμματα, αλλά τελικά πριν από λίγους μήνες ανακοινώθηκε στην έξοχη εισαγγελέα της Δίκης (που κατήγγειλε όχι μόνο τους κατηγορούμενους αλλά και τους δικηγόρους τους που τους δασκάλευαν στα ψέματά τους) ότι παραπέμπεται από τον Άρειο Πάγο σε **πειθαρχικό για την αγόρευσή της (!)** (<https://www.oakke.gr/antifasism/item/1225->). Η παραπομπή αυτή **ικανοποίησε ένα αίτημα των δικηγορικών συλλόγων** που έγινε ισχυρό μέσα στο πολιτικό κλίμα που επικράτησε. Η εισαγγελέας δεν παραπέμφθηκε στο πειθαρχικό γιατί υπεράσπισε τις γυναίκες γενικά, αλλά γιατί τις υπεράσπισε απέναντι στους καθεστωτικούς δώκτες τους, τους συνηγόρους υπεράσπισης των βιαστών τους, και κυρίως γιατί τους κατάγγειλε ότι κάνουν μία άλλη δουλειά από αυτή του συνηγόρου, κάνουν τη δουλειά που ταιριάζει σε συνεργούς!!! Αυτό το έγκλημα το καθεστώς δεν θα το συγχωρήσει σε αυτήν την εισαγγελέα και στέλνει ένα μήνυμα ότι δεν θα συγχωρήσει ένα ανάλογο και σε καμία άλλη εισαγγελέα*.

β) Έχει ήδη λειτουργήσει λαμπρά υπέρ των δολοφόνων γυναικών ο Ποινικός Κώ-

δικας του ΣΥΡΙΖΑ που ελάφρυνε τις ποινές για τη δολοφονία από πρόθεση, ενώ έβαλε και διαβάθμιση (!) στο έγκλημα του βιασμού με ελαφρύτερες και βαρύτερες ποινές ανάλογα με την περίπτωση. Στην περίπτωση θανάτου του θύματος που βιάστηκε **έδωσε τη δυνατότητα στο δικαστήριο, αντί για ισόβια να επιβάλει κάθειρξη δέκα ετών!!!!** Η νέα κυβέρνηση άλλαξε την τελευταία αυτή διάταξη μόλις πρόσφατα και με χαρακτηριστική καθυστέρηση.

γ) Ο υπουργός δικαιοσύνης εμφανίζεται κάθετα αντίθετος στο να θεσπιστεί η γυναικοκτονία σαν ιδιαίτερη μορφή εγκλήματος. Πρόκειται απλά για συγκάλυψη της. Η αμφισβήτηση του όρου «γυναικοκτονία» μπορεί να είναι μόνο επιχείρημα υπέρ των γυναικοκτόνων. Ο όρος που καθιερώθηκε στη Λατινική Αμερική έχει ήδη αναγνωριστεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο σαν «χρήσιμο εργαλείο για την αντιμετώπιση της ανησυχητικής κλιμάκωσης των πολύ βίαιων δολοφονιών γυναικών και κοριτσιών». Το πνεύμα αυτού του νόμου είναι το εξής: όπως ένας φόνος λόγω της φυλής στην οποία ανήκει το θύμα επιβαρύνει το δράστη γιατί θεωρείται ρατσιστικός έτσι και ο φόνος επειδή το θύμα είναι γυναίκα πρέπει να έχει βαρύτερη ποινή. Αυτό σημαίνει αναγνώριση της ιδιαίτερης καταπίεσης της γυναίκας λόγω του φύλου της και δείχνει ότι ο φασισμός αναβιώνει και σε αυτό το επίπεδο. Η Ισπανία από το 2004 έχει θεσπίσει επιβαρυντική περίπτωση σε έναν φόνο, όταν γίνεται εξαιτίας του φύλου. Ασφαλώς ο ΣΥΡΙΖΑ, που κάθε τόσο υποκρίνεται ότι θυμώνει με τις γυναικοκτονίες μόνο για να εξαπατήσει μια βάση που τον πιστεύει, στον ποινικό του κώδικα καθόλου δεν ακολούθησε αυτό το παράδειγμα.

δ) Η κυβέρνηση της ΝΔ θέσπισε ένα νόμο που ανοίγει την όρεξη σε κάθε είδους επίδοξο κακοποιητή της γυναίκας, το νόμο της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας του παιδιού από τον πατέρα και τη μητέρα στην περίπτωση βέβαια του μη συναινετικού, δηλαδή του ανταγωνιστικού χωρισμού. Αυτός ο νόμος στέρησε από τη χωρισμένη γυναίκα τη δυνατότητα στην αποκλειστική επιμέλεια του παιδιού, και τελικά την έδωσε χειροπόδαρα για μια ζωή με τον κάθε κακοποιητικό, αυταρχικό σύζυγο, όταν στη χειρότερη περίπτωση εγκλημάται με φυσική βία ενάντια στην ίδια και στο παιδί ή όταν τη βασανίζει χωρίς φυσική βία σαν αυταρχικός δυνάστης.

Πρέπει εδώ βεβαίως να διευκρινήσουμε ότι δεν είναι καθόλου υποχρεωτικό στη ζωή οι μανάδες να είναι καλύτεροι γονείς από τους πατεράδες και αρκετές φορές ισχύει το αντίθετο και μάλιστα με εντελώς κακοποιητικές μανάδες. Όμως ο νόμος πρέπει να παίρνει υπόψη του τις γενικές, τις στατιστικές τάσεις στην κοινωνία όπως οι άνθρωποι τις βιώνουν εμπειρικά. Και αυτή η εμπειρία λέει ότι οι πιο έντονοι δεσμοί και από τις δυο πλευρές είναι ανάμεσα στο παιδί και τη μάνα. Το κράτος μπορεί να επέμβει σε αυτό τον δεσμό και να αναθέσει την επιμέλεια, δηλαδή την κύρια φροντίδα του παιδιού στον πατέρα **μόνο** όταν αυτό μπορεί να αποδείξει παίρνοντας, με τους κατάλληλους ειδικούς υπόψη του πρώτα απ' όλα τη συναισθηματική διάθεση του ίδιου του παιδιού, και μετά ότι η μάνα είναι ανεπαρκής για αυτό τον κύριο ρόλο. Το μόνο που δεν πρέπει να κάνει κατά την

γνώμη μας είναι αυτό που έκανε το ελληνικό κράτος: να κόψει το παιδί στη μέση και να το παραδώσει και στους δυο γονείς σε ίσο μερτικό σαν να είναι εμπόρευμα. Αυτή είναι μια καθαρή παραχώρηση στον άντρα αφέντη σε βάρος της γυναίκας και πρώτα απ' όλα σε βάρος της ισορροπημένης ανάπτυξης του παιδιού.

Αντίστοιχα, ο νόμος υποβάλει το παιδί σε ένα διαρκές καθεστώς αστάθειας και ανασφάλειας, αφού το υποχρεώνει όπως και τη γυναίκα να ζει στο ρευστό και συχνά αρνητικό περιβάλλον ενός διαλυμένου γάμου μέχρι την ενηλικίωσή του, όπου οι δύο γονείς πρέπει να καταλήγουν υποχρεωτικά σε κοινές αποφάσεις για όλα τα θέματα που το αφορούν, όσο κακές και αν ήταν οι σχέσεις τους όταν χώρισαν. Η ρύθμιση για ελάχιστο χρόνο επικοινωνίας του γονιού που δεν διαμένει με το παιδί με φυσική παρουσία που ορίζεται στο 1/3 του συνολικού χρόνου επικοινωνίας γονιών-παιδιού, με δεδομένους τους χρόνους που το παιδί περνάει στο σχολείο και σε άλλες δραστηριότητες, δίνει στον άλλο γονιό, και στην πράξη στον πατέρα, περισσότερο δικαίωμα στο συναισθηματικά πολύ βασικό ελεύθερο χρόνο του παιδιού. Στο βάθος αυτός ο νόμος βάζει μεγάλα εμπόδια στο δικαίωμα της γυναίκας να χωρίσει. Μάλιστα, υποστηρίχθηκε ενεργά από μία νεοσύστατη κίνηση που εμφανίστηκε ξαφνικά με το όνομα «Ενεργοί Μπαμπάδες» που την αποδέχτηκε με ενθουσιασμό για τα δεσμά που βάζει στη γυναίκα, και σε ουσιαστικό και σε οικονομικό επίπεδο, αφού οι πατεράδες ελαφρύνονται από την υποχρέωση διατροφής και αποκτούν δικαίωμα στη λήψη επιδομάτων!!! Όλα τα κόμματα ουσιαστικά έβαλαν πλάτη στο να περάσει τελικά ο νόμος. Μόνο που απαιτώνιστικά τον καταψήφισαν τυπικά στη Βουλή ώστε να κρύνουν από τις γυναίκες ότι τις πούλησαν αισχρά αφού η κριτική τους αφορούσε κυρίως δευτερεύοντα ή αποσπασματικά θέματα και όχι τον κεντρικό του άξονα που είναι ότι κάνει τη γυναίκα για μια ζωή δέσμη με τον κάθε κακοποιητικό, αυταρχικό και δεσποτικό σύζυγο. Ενάντια στο βασικό άξονα του νομοσχεδίου και επί της ουσίας τοποθετήθηκαν με τη μεγαλύτερη ένταση δύο βουλευτίνες της ΝΔ η Κεφαλογιάννη και Γιαννάκου που το καταψήφισαν παρά την τρομοκρατία που δέχθηκαν από το κόμμα τους και τη χλεύη του υπουργού Δικαιοσύνης Τσιάρα ο οποίος τις κατηγορήσε ότι η αντίθεσή τους είναι «συναισθηματική», και όχι πολιτική, γιατί έχουν άσχημα «προσωπικά βιώματα» από τους διαλυμένους γάμους τους. Αυτή η προκλητική και απαξιοτική επίθεση του Τσιάρα σε δύο γυναίκες, μέλη της Βουλής, πολιτικά στελέχη του κυβερνητικού κόμματος στη συζήτηση του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, άξιζε τουλάχιστον μία πρόταση μομφής από το σύνολο των κοινοβουλευτικών κομμάτων κατά του κυβερνητικού υπουργού, που ασφαλώς ποτέ δεν έγινε. Αν δεν έχεις πετυχημένο γάμο φιμώνεσαι επίσημα μέσα στην ελληνική Βουλή, ταπεινώνεσαι και δεν σε προστατεύει σε γυναίκα ούτε η βουλευτική σου ιδιότητα.

ε) Η δημόσια καταγγελία της βίας ενάντια στις γυναίκες έχει δύο πιθανότητες στις τρεις να πεταχτεί στα σκουπίδια από το πολιτικό σύστημα χωρίς ένα ισχυρό κίνημα να την υποστηρίξει. Αυτό αποδεικνύεται σήμερα από το ασύλληπτης κλίμακας κουκούλωμα του ελληνικού κι-

νήματος δημόσιων καταγγελιών (MeToo), σε όλους τους χώρους όπου εμφανίστηκαν (θέατρο, πανεπιστήμια, αθλητισμός, και τελευταία και χαρακτηριστικά **μέσα στην ίδια τη δικαιοσύνη**).

Στο κουκούλωμα αυτό πρωταγωνίστησε η ψευτοαριστερά των ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ, όταν στο χώρο που ξέσπασαν οι πρώτες δημόσιες καταγγελίες, στο χώρο των ηθοποιών, επέβαλαν τη φίμωση των καταγγελλουσών και την υποχρεωτική προσφυγή τους πρώτα στο σωματείο των ηθοποιών που αυτό στη συνέχεια θα έδινε υποτίθεται δημοσιότητα στις υποθέσεις με τις πειθαρχικές ποινές που θα επέβαλε μετά την εξέτασή τους. Εκτός από τα ονόματα που ήρθαν στη δημοσιότητα πριν επιβληθεί η φίμωση, κανένα άλλο δεν έγινε γνωστό και κανένας από τους εκατοντάδες φακέλους που έφτασαν στα γραφεία του σωματείου δεν ήρθαν στο φως, ούτε έγινε γνωστό αν και ποιες πειθαρχικές ποινές επιβλήθηκαν. Η υπόθεση του Φιλίππιδη σέρνεται ακόμα, και η δίκη του δεν έχει ξεκινήσει. Ο Κιμούλης, προστατευόμενος των ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ ξεχάστηκε μέσα σε ένα πέπλο σιωπής για να του δοθεί χώρος να επανέλθει (ήδη το καλοκαίρι εμφανίστηκε ξανά στο χώρο του θεάτρου ως «σύμβουλος σκηνοθεσίας» μεγάλης θεατρικής παράστασης, ενώ μέχρι σήμερα δεν έχει διαγραφεί από το σωματείο). Αποθαρρύνθηκαν οι μαζικές καταγγελίες, και κάθε καταγγελία που δεν βολέυει πολιτικά θάβεται. Πιο χαρακτηριστική περίπτωση η δημόσια καταγγελία εν ενεργεία δικαστήνας των Διοικητικών Δικαστηρίων που κατάγγειλε ανοιχτά τον κτηνώδη βιασμό της από πρώην πρόεδρο εφετών των Διοικητικών Δικαστηρίων που σήμερα είναι στέλεχος της Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών διορισμένο από το ΣΥΡΙΖΑ, και αμετακίνητο από τη ΝΔ. Η ανατριχιαστική καταγγελία αντιμετωπίστηκε με παγερή αδιαφορία από την πολιτεία, **συμπεριλαμβανομένης της προερχόμενης από το ΣτΕ οικουμενικής προέδρου της Δημοκρατίας που ξέχασε να δείξει την ευαισθησία της στη συγκεκριμένη περίπτωση**, από τον υπουργό Δικαιοσύνης Τσιάρα που ξέρεει όπως είδαμε να εκμηδενίζει γυναίκες βουλευτές όταν αντιδρούν σε νομοσχέδια, και από τον Άρειο Πάγο που ξέρεει να στέλνει σε πειθαρχικά γυναικείες εισαγγελίες όταν καταγγέλλουν τους συνηγόρους δολοφόνων-βιαστών που καταπατάνε κάθε δεοντολογία, αλλά και από τον δήθεν υπερασπιστή των δικαιωμάτων των γυναικών ΣΥΡΙΖΑ που διόρισε τον καταγγελλόμενο (<https://www.protothema.gr/greece/article/1155884/dikastina-katagellei-viasmo-apo-proinproedro-efeton/>).

Αυτή η στάση του πολιτικού συστήματος δεν είναι τυχαία. Πρόκειται για μία διακομματική συναίνεση του συνόλου των κοινοβουλευτικών ηγεσιών για τη συμμόρφωση της χώρας στα πουτινικά πρότυπα, στα πλαίσια της στρατηγικής συμμαχίας με τη νεοχιτλερική Ρωσία. Είναι μία πολιτική που εκδηλώνεται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, που τη θολώνει η βιτρίνα της ευρωπαϊκής – φιλοδυτικής χώρας που θέλουν να διατηρούν καθώς με αυτό τον τρόπο μπορούν να δουλέψουν μέσα στην Ευρώπη και στη Δύση με τον καλύτερο τρόπο για τα συμφέροντα του ρώσικου αφεντικού. Είναι ο Πούτιν που έριξε το σύνθημα ότι δεν είναι δουλειά του κράτους να προστατεύει τις γυναίκες

από τη βία και την κακοποίηση, ότι αυτές είναι οικογενειακές υποθέσεις, είναι προσοπικές υποθέσεις που ρυθμίζονται μέσα στην οικογένεια και στο ζευγάρι, δηλαδή ότι ο κάθε κακοποιητής-τραμπούκος όταν έχει το ρόλο του σύζυγου ή του ερωτικού συντρόφου έχει πλήρη ασυδοσία να κακοποιεί, να ξυλοκοπεί, να στέλνει στο νοσοκομείο και αν τα πράγματα πάνε στραβά να σκοτώνει τη γυναίκα.

Η νέα βαρβαρότητα για τις γυναίκες στην Ελλάδα συμβαδίζει με τα πουτινικά πρότυπα

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο της *Νέας Ανατολής*, για αυτή την κατάργηση από τον Πούτιν του δικαιώματος των γυναικών στη Ρωσία να ζητάνε την προστασία της πολιτείας από τον κακοποιητή άντρα:

«*Η προστασία των γυναικών και των παιδιών μέσα στην οικογένεια είναι μια κατάκτηση των λαών που κερδήθηκε μέσα από τους μακρόχρονους αιματηρούς δημοκρατικούς και επαναστατικούς προλεταριακούς αγώνες τους για τη χειραφέτηση της γυναίκας. Αυτοί οι αγώνες οδήγησαν, ιδιαίτερα μετά το β' παγκόσμιο αντιφασιστικό πόλεμο, στην κατάκτηση ισχυρών θέσεων για τη γυναίκα σε όλα τα επίπεδα σε όλο τον κόσμο.*

Αυτές τις θέσεις η γυναίκα άρχισε να τις χάνει από τη στιγμή που το παγκόσμιο δημοκρατικό και επαναστατικό σοσιαλιστικό κίνημα άρχισε να δοκιμάζει μεγάλες ήττες με πρώτη και πιο καίρια την ήττα της σοβιετικής σοσιαλιστικής επανάστασης στα μέσα της δεκαετίας του '50 από τη ρώσικη αστική τάξη νέου τύπου. Αυτή η ήττα δεν φάνηκε τότε ότι επέδρασε άμεσα στο γυναικείο ζήτημα στον πλανήτη γιατί ήταν ακόμα μεγάλη η ορμή των δημοκρατικών και επαναστατικών σοσιαλιστικών κινήματων, ιδιαίτερα στον Τρίτο κόσμο που μόλις στη δεκαετία του 1960 άρχισε να βγαίνει για τα καλά από την αποικιοκρατία, τη φεουδαρχία και την πατριαρχική καθυστέρηση. Όμως η σοβιετική παλινόρθωση είχε αρχίσει από τότε ακριβώς να υπονομεύει εσωτερικά όλα τα προοδευτικά κινήματα στον κόσμο και έτσι να διευκολύνει την επιστροφή και σταδιακή κυριαρχία της πολιτικής και πολιτιστικής αντίδρασης -συχνά ντυμένης με αντιμπεριαλιστικό μανδύα- καταρχήν στις πιο ευάλωτες μουσουλμανικές χώρες. Αυτές οι τελευταίες δέχτηκαν ταυτόχρονα την ίδια εποχή τη λυσσαλέα επίθεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στα δημοκρατικά τους κινήματα, οπότε από αυτή τη διπλή εσωτερική και εξωτερική πίεση άρχισε η ανάδυση εκ νέου των φεουδαρχικών ιδεών οπότε και των νέων ρευμάτων υποδούλωσης της γυναίκας που πήραν για πρώτη φορά την εξουσία στο Ιράν των μουλάδων, για να ακολουθήσει η τρομακτική οπισθοχώρηση της θέσης της γυναίκας σε όλο σχεδόν το μουσουλμανικό κόσμο.

Αυτή η φανερή χειροτέρευση της κατάστασης της γυναίκας σε ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού της γης δεν είναι άσχετη από τη χειροτέρευση της κατάστασης της όχι μόνο στο πολιτικό κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης που είναι ο ανερχόμενος ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός, ιδιαίτερα αυτός της εποχής Πούτιν-Ντούγκιν κατά την οποία έχει πλέον αποκτήσει ολοκληρωμένα νεοχιτλερικά ρατσιστικά χαρακτηριστικά,

Για τις απανωτές γυναικοκτονίες

Συνέχεια από τη σελ. 19

αλλά και στο εσωτερικό της άλλης υπερδύναμης. Ο ρατσιστής και σεξιστής Τραμπ δεν έπεσε από τον ουρανό. Το έδαφος της ανόδου του στο επίπεδο της θέσης της γυναίκας το είχε προετοιμάσει το νεομεσαιωνικό κίνημα “υπέρ της ζωής”, δηλαδή το κίνημα κατά των εκτρώσεων που οι δικές του βάσεις πρέπει να αναζητηθούν στον επίμονο, σχεδόν υστερικό τρόπο με τον οποίο η αμερικάνικη αστική τάξη φρόντισε μετά τον πόλεμο και κάτω από την απειλή της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας να διατηρήσει και να εντείνει τη θρησκευτική προπαγάνδα, τις αντιεπιστημονικές και αντιτεχνολογικές φοβίες, την προπαγάνδη κάθε “πολυπολιτισμικής” καθυστέρησης και αντίδρασης, και την αποθέωση κάθε χολγουντιανής έκδοσης της κουλτούρας της μαγείας, του υπερφυσικού και των κάθε λογής θαυμάτων.

Ειδικά η άνοδος του ρατσιστή και μισογύννη Τραμπ στη εξουσία έδωσε τη δυνατότητα στους νεοχιτλερικούς του Κρεμλίνου να βγάλουν ανοιχτά το μίσος τους στην αξιοπρέπεια της γυναίκας, μίσος που είναι το σήμα κατατεθέν κάθε μεγάλου φασισμού (...)

Ένα κράτος που τραμπουκίζει παγκόσμια, που σφάζει λαούς και διαμελίζει χώρες είναι φυσικό να προστατεύει και να υποθάλλει τον τραμπουκισμό και μέσα στην δικιά του κοινωνία. Ο νόμος του ισχυρού βρίσκεται στον πυρήνα της ηθικής του συγκρότησης ενώ ο επικείμενος θερμός πόλεμος που ετοιμάζει απαιτεί νέα πρότυπα για τον άντρα και τη γυναίκα. Κατά το χιτλερικό δρόμο, ο άντρας-πολεμιστής πρέπει να σκληραγωγηθεί, να αποκτηνωθεί και να μετατρέψει τις γυναίκες των κατακτημένων εθνών σε σκλάβες του ενώ η γυναίκα πρέπει να περιοριστεί στα του σπιτιού, να αποκοινωνικοποιηθεί και πειθήνια να βοηθά στην πολεμική προσπάθεια του συζύγου της κυρίως γεννώντας παιδιά για το στρατό. Όλη αυτή η κτηνωδία σερβίρεται μέσα σε ένα περιτύλιγμα «μεγαλείου», δήθεν επιστροφής στα υγιή εθνικά πρότυπα που η «διεστραμμένη φιλελεύθερη Δύση» επιχειρήσει να καταργήσει για να «εκφυλίσει» τους λαούς και τελικά να τους υποτάξει, κυρίως μάλιστα για να υποτάξει και να εκφυλίσει το ρώσικο λαό.

Μία γεύση από τη νέα ποιότητα αυτού του τύπου του άντρα-πολεμιστή ήταν τα στρατόπεδα βιασμού των εθνοεκκαθαριστών της που τους προορίζει για τον πόλεμο να υπομείνουν τα δεινά της οικονομίας του πολέμου και της φασιστικής καταπίεσης που απαιτείται για την προετοιμασία του, «ορθόδοξης» Σερβίας.

Αλλά ο πουτινισμός αν θέλει πολεμιστές στα θερμά μέτωπα του τρίτου παγκοσμίου πολέμου, πρέπει να φροντίσει αυτοί οι άντρες να αντέξουν μία παρατεταμένη κατάσταση στερήσεων, εξαθλίωσης, περιορισμών, γιατί αλλιώς μπορεί αντί να περιμένουν τη δόξα που τους υπόσχεται ο νέος κατακτητής και τα λάφυρα από τις χώρες που θα υποδουλώσει, να γυρέψουν να τον γκρεμίσουν. Γι’ αυτό σε αυτούς τους άντρες δίνει άμεσα τη γυναίκα-δούλο σαν το πρώτο λάφυρο της νέας εξουσίας που ετοιμάζει. Σε αυτά τα πλαίσια εντάσσεται και το ανελέητο κυνηγητό που έχει εξαπολύσει το πουτινικό καθεστώς στους άντρες κυρίως ομοφυλόφιλους οι οποίοι υποβίβα-

σαν το ανώτερο φύλο τους στο κατώτερο.

Στα χνάρια του βαδίζει το πολιτικό καθεστώς της χώρας που σύσσωμο επιδιώκει την αποικιοποίησή της από τους ρωσοκινέζους ναζί.

Η βιαιότητα της επίθεσης ενάντια στις γυναίκες αντιστοιχεί στις προωθημένες θέσεις που έχουν πάρει στο σύγχρονο κόσμο στην παραγωγή και στην κοινωνία μέσα από την ταξική και την αντιφασιστική πάλη. Από τότε που βγήκε από το σπίτι και μπήκε στην παραγωγή, η κοινωνική εξέλιξη της γυναίκας σε όλους τους τομείς, στον οικονομικό, στον πολιτιστικό, στον επιστημονικό ήταν ραγδαία. Το φασιστικό ρεύμα που βρίσκεται σε άνοδο παντού στον κόσμο αναδύεται και μέσα από τη σαπίλα του παλιού ιμπεριαλιστικού κόσμου, που και στη φιλελεύθερη μονοπωλιακή εκδοχή του υποβιβάζει τη γυναίκα σε σεξουαλικό αντικείμενο και κόσμημα λάφυρο του άντρα. Απλά ο ναζισμός πάει αυτή την υποδούλωση και τον εξουτελισμό στην άκρη τους. Δηλαδή σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κάμψης και γενικής μείωσης του προλεταριακού μισθού εξαναγκάζει τη γυναίκα σε οπισθοχώρηση σε όλους τους τομείς, την επιστρέφει στο σπίτι, στο ρόλο της πιστής συντρόφου-υπηρέτριας, συζύγου, μητέρας, που προσφέρεται σαν μία αποζημίωση στον τσακισμένο από την ανεργία και την κρίση άντρα εργαζόμενο ενώ οι εγκληματικές μαφίες με κέντρο τους τη ρώσικη πρωτοστατούν στη δουλοκτητικού τύπου πορνεία που αποκτηνώνει απόλυτα τον προλετάριο που θα καταναλώσει το θύμα της.

Γυναίκα, Αντιφασιστικό κίνημα και Ενιαίο ταξικό

Χρειάζεται σήμερα για να αναχαιτιστεί αυτή η επίθεση ενάντια στα δικαιώματα

των γυναικών, που όλο και κλιμακώνεται, ένα πλατύ αντιφασιστικό μέτωπο. Ένα τέτοιο μέτωπο δεν μπορεί να είναι αποτελεσματικό αν βάζει στο κέντρο του την πατριαρχία σαν ένα ζήτημα που προηγείται από την ταξική και την αντιφασιστική πάλη, όπως κάνουν σήμερα καλών προθέσεων και πραγματικά προοδευτικά γυναικεία κινήματα που επιχειρούν να αντισταθούν στη νέα βαρβαρότητα, σε ένα μεγάλο βαθμό κάτω από ιδεολογικές ομπρέλες σαν του ΣΥΡΙΖΑ ή της αμερικάνικης τροτσκιστικής ψευτοαριστεράς, που με την πρωτοκαθεδρία και συχνά τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα που δίνουν στην αντίθεση γυναίκα-άντρα μπορούν στην πράξη να τα υπονομεύσουν και να αποπροσανατολίσουν την αποφασιστική κοινή πάλη αντρών και γυναικών και για την απελευθέρωση της γυναίκας, που είναι η αντιφασιστική πάλη η οποία δεν μπορεί να είναι νικηφόρα αν στον πυρήνα της δεν έχει το ενιαίο μέτωπο που ενώνει τους εργάτες ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση. Αυτό σημαίνει ότι η αντιφασιστική πάλη και στα πλαίσια της σήμερα και η πάλη για την απελευθέρωση της γυναίκας πρέπει να φροντίζει για την υπομονετική διαισθητική των προλετάρων αντρών που έχουν επιρροές πατριαρχικού ή αστικού τύπου αλλά θέλουν να παλαίσουν για να την ανατροπή του ιμπεριαλιστικού κόσμου και πρώτα απ’ όλα του φασιστικού πυρήνα του.

Το σπουδαίο πάντως είναι ότι στο αυθόρμητο επίπεδο το αντιφασιστικό μέτωπο αρχίζει να συγκροτείται καθώς κερδίζει έδαφος σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας είτε με την οργή για τις δολοφονίες των γυναικών, είτε με το με το, όσο και να τα πνίγουν και τα δυο αυτά, είτε με την πάλη των δημοκρατών ενάντια στο αντιεμβολιαστικό κίνημα, είτε με το άπλωμα της

συνείδησης ότι υπάρχει χιτλερικού τύπου σοσιαλφασιστική κατοχή στα πανεπιστήμια, είτε πάνω απ’ όλα στα κεντρικά μέτωπα του νέου φασισμού όπου αυτός αποκαλύπτεται μαζικά για πρώτη φορά στους λαούς. Όλοι πια βλέπουν το τσεκούρι που κρατάει ο Πούτιν πάνω από την Ουκρανία και τη στρόφιγγα που κλείνει αργά-αργά στην ενεργειακά διασωλημένη Ευρώπη απαιτώντας από αυτήν υποταγή. Οι λαοί θα πονέσουν αλλά πολλές φορές η αγωνία που φέρνει η άγνοια είναι χειρότερη γιατί η αρρώστια είναι ήδη παρούσα και σαπίζει σωμα και μυαλό αλλά κανείς δεν την βλέπει ακόμα οπότε δεν μπορεί να την πολεμήσει. Τώρα τουλάχιστον εκδηλώνεται. Οι πρώτες δυνάμεις της αντίστασης θα συσπειρωθούν. Υπάρχει ελπίδα.

*Πρόκειται για το ίδιο καθεστώς που ομόφωνα και χωρίς αντίρρηση έδωσε εύσημα στην εισαγγελέα Αδ. Οικονόμου για το «συναισθηματισμό» της υπέρ των χρυσαυγιστών όταν πρότεινε την αθώωσή τους προάγοντας την σε αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που έδωσε αντίστοιχα εύσημα στη Μ. Παγουτέλη που έγγραψε υπόμνημα 32 σελίδων υπέρ της αθώωσης του ναζί Πλεύρη σαν μειοψηφία στην πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση (πήρε προαγωγή από εφέτης σε αρεοπαγίτισσα το 2019 επί ΣΥΡΙΖΑ, λίγο πριν τις εκλογές, αφού πρώτα το 2017 είχε πάρει προαγωγή από εφέτη σε Πρόεδρο Εφετών) και επίσης αντίστοιχα εύσημα στην πρόεδρο του Εφετείου που αθώωσε τον Πλεύρη με το φρικτό επιχείρημα ανάμεσα σε άλλα τέτοια ότι μπορεί να ζητάει την εξόντωση των εβραίων εφόσον τους χαρακτηρίζει εβραϊοσιωνιστές (η τελευταία πήρε προαγωγή σε αρεοπαγίτισσα και στη συνέχεια επί ΣΥΡΙΖΑ σε αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου).

Η ΝΕΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 17

είτε με ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική, είτε με κνιποπαμίτικη, είτε με την επίσημη κρατική μορφή ή με έναν συνδυασμό τους, και αυτή είναι εκείνη που δεν θα θίγει την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία της ρωσόφιλης αντιδυτικής αντιαναπτυξιακής και πάνω απ’ όλα αντιδημοκρατικής γραμμής του ψευτοΚΚΕ μέσα τους. Νόμος στα Πανεπιστήμια είναι η θέληση του νέου ρώσικου κόμματος, που τα παράσημα του τα πήρε από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του δολοφονώντας το ΚΚΕ και συκοφαντώντας τον κομμουνισμό όσο κανείς ως τώρα αντικομμουνιστής με τη θεωρία και κυρίως με την πράξη του. Γι’ αυτό ενώ μόνο ένα πλατύ δημοκρατικό μέτωπο με όλες τις τάσεις μέσα του που απαιτούνται να φασισμό μπορεί να αντιμετωπίσει τα τάγματα εφόδου κάθε μορφής στα ΑΕΙ, μια πραγματικά ειρηνική δημοκρατική ζωή μέσα σε αυτά θα είναι δυνατή μόνο αν η ηγετική πολιτική και ιδεολογική γραμμή σε αυτό το μέτωπο είναι εκείνη που εξασφαλίζει τη βαθιά ενότητα αυτού του δημοκρατικού μετώπου με τον εργαζόμενο λαό, δηλαδή η πολιτική και ιδεολογική γραμμή του επαναστατικού προλεταριάτου. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στη φοιτητική νεολαία όπου εκφράζεται με τη μεγαλύτερη ακρίβεια η ταξική πολιτική διαμάχη και όπου η κύρια αντίθεση θα έχει στη μεγαλύτερη όξυνση της τη μορφή

«κόκκινη σημαία-ενάντια σε κόκκινη σημαία».

* Η σοσιαλφασιστική βία στα Πανεπιστήμια ξεκίνησε πάνω στην ίδια την εξέγερση από τους τραμπουκούς του ψευτοΚΚΕ που προσπάθησαν με απειλές περί επέμβασης των οικοδόμων του να την εμποδίσουν την πρώτη μέρα πριν ξεκινήσει και απέτυχαν γιατί τότε το ψευτοΚΚΕ ήταν πολύ μικρό οργανωτικά για να νικήσει την επαναστατική αριστερά και το πλατύ αυθόρμητο που αυτή είχε μαζί της. Όμως στη μεταπολίτευση το ψευτοΚΚΕ πέτυχε με τη βοήθεια της αστικής τάξης και του κράτους της, κυρίως με τη βοήθεια της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, να ασκήσει βία πάνω στο νέο εργατικό απεργιακό κίνημα και πάνω απ’ όλα στην επαναστατική αριστερά τόσο στα αμφιθέατρα όσο και στους δρόμους και να συγκρατήσει την άνοδο της. Στη συνέχεια επειδή η επαναστατική αριστερά δεν είχε ωριμάσει ιδεολογικά, δεν είχε μπορέσει να δεθεί με την εργατική τάξη και κυρίως μετά το τρομακτικό πλήγμα της πτώσης του τελευταίου μεγάλου πυλώνα της παγκόσμιας επανάστασης της μαοϊκής Κίνας ο σοσιαλφασισμός κατάφερε να τη διαλύσει, και ακόμα χειρότερα ότι απόμεινε από αυτήν ιδεολογικά και πολιτικά στην κύρια πλευρά να το απορροφήσει.

**Γιατί ενώ δεν εμποδίζει ούτε τόσο δα την κεντρική αποικιακή της επένδυση, τη φορτοεκφόρτωση της, τη χτυπάει εκεί

που θέλει, δίνοντας της το πρόσχημα να μην κάνει καμιά από τις επενδύσεις που υποχρεώνεται να κάνει σύμφωνα με τη σύμβαση γιατί αυτές βοηθάνε την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας πράγμα που αποτελεί υπαρκτό κίνδυνο για τους νεοαποικιακούς ρωσοκινέζικους σχεδιασμούς για την Ελλάδα (τέτοια είναι τα υποχρεωτικά έργα, κυρίως οι μεγάλες δεξαμενές στην επισκευαστική Ζώνη και οι προβλήτες για τα κρουαζιερόπλοια).

*** (Πανελλήνια Ανεξάρτητη Κίνηση Σπουδαστών). Από όσο διαπιστώσαμε από τα κείμενα της αυτή η παράταξη βάζει σαν κεντρικό ζήτημα στην πλατφόρμα της και στη δράση της την αντίσταση στην κατάργηση της ελεύθερης έκφρασης στα πανεπιστήμια και σε αυτό το ζήτημα κυρίως διαχωρίζεται αλλά και κριτικάρει την κυβέρνηση και την κυβερνητική ΔΑΠ. Όμως σαν βασική λύση βλέπει την επέμβαση της αστυνομίας ακολουθώντας στο επίπεδο αυτό τη γενική γραμμή των μειοψηφικών δημοκρατικών τάσεων της αστικής τάξης, ενώ ακολουθεί και τη δεξιά λαθεμένη γραμμή του υπέρ του ενιαίου εκλογικού ψηφοδέλιου. Όμως οι ΠαΝΚΣ όπως φαίνεται από τις υπόλοιπες θέσεις τους είναι έντονα αντίθετοι στην ακροδεξιά ιδιαίτερα στο μεταναστευτικό. Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τη γραμμή της αστοφιλελεύθερη δυτικού δημοκρατικού τύπου.

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ 8ΧΡΟΝΗΣ ΟΛΓΑΣ ΚΑΙ Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ ΦΟΝΙΑΔΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 14

κρατικών κομμάτων: Της ΝΔ, του κόμματος της κλασικής αστικής τάξης που έχει σαν ηγεσία της τη ρωσόδουλη τριανδρία Καραμανλή-Σαμαρά-Μητσοτάκη, του ΣΥΡΙΖΑ του μετωπικού δυτικοφανούς κυβερνητικού κόμματος της Ρωσίας, αποσπασματος του ψευτοΚΚΕ, και του ψευτοΚΚΕ του καθοδηγητικού και «ιερού» ρώσικου κόμματος κόμματος που έχει τα μεγαλύτερα καθεστωτικά γραφεία, το μεγαλύτερο πολιτικό στρατό, και ασκεί την πιο ατιμώρητη οργανωμένη πολιτική βία στη χώρα.

Προφανώς η Κ. Σαραντόπουλος-Αλλατίνη έχει άριστες σχέσεις και με τα τρία ηγετικά πολιτικά επιτελεία, αλλά κυρίως έχει με τα δυο ψευτοαριστερά ρωσόδουλα κόμματα, γιατί ακόμα και αν ήταν η ΝΔ με τη φιλοδυτική της πτέρυγα που ήθελε να καλύψει αυτή την εταιρία*, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ θα την είχαν ανατινάξει. Αυτό σε ένα βαθμό ήταν υποχρεωμένα να το κάνουν και από την άποψη της πίεσης της βάσης τους. Όμως αποδείχτηκε και από αυτή την πλευρά ότι πρόκειται για φασιστικά κόμματα που ελέγχουν συντριπτικά τη βάση τους. Είναι εντελώς αποκαλυπτι-

κό για την αληθινή ταξική φύση τους το πως το ψευτοΚΚΕ και ο Ριζοσπάστης, οι φανατικοί κήρυκες του αντιβιομηχανικού αντικαπιταλισμού, δεν ανέφεραν επί 6 μέρες το όνομα μιας εργοδοσίας στο κέντρο του λιμανιού του Πειραιά υπεύθυνης για το μαρτυρικό θάνατο ενός μικρού παιδιού. Και αν αυτή η συμπεριφορά είναι φαινομενικά ανεξήγητη υπάρχει τίποτα πιο ανεξήγητο από το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και όλα τα δημοσιογραφικά του όργανα, δηλαδή οι μεγαλύτεροι υποτιθέμενοι προστάτες (στην ουσία προβοκάτορες διαφθορές), των Ρομά κράτησαν κρυφό το όνομα της επιχείρησης που ήταν υπεύθυνη για τον μαρτυρικό θάνατο της μικρής Ολγας; Δεν θα είχε οργανώσει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΚΕΕΡΦΑ τις πιο μεγάλες αντιρατσιστικές διαδηλώσεις με τους Ρομά μπροστά για να καταγγελθεί η πιο χτυπητή, η πιο κτηνώδης η πιο αποκρουστική ρατσιστική συμπεριφορά στη χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες;

Το μόνο που έγινε ήταν μια διαμαρτυρία πρωτοβουλίας γυναικών, που όμως δεν ανακοίνωσε αυτή την πρωτοβουλία της επίμονα πριν, ήταν μια διαδήλωση με λίγα άτομα έγινε για πολύ λίγη ώρα έξω από

το εργοστάσιο, η οποία όχι τυχαία πνίγηκε ουσιαστικά απ τα κανάλια χωρίς και πάλι να ανακοινωθεί το όνομα του εργοστασίου.

Η μόνη εξήγηση που μπορούμε να δώσουμε προς το παρόν είναι ότι η Κ. Σαραντόπουλος, η οποία αγόρασε το σήμα της Αλλατίνη (αν και η τελευταία το διαψεύδει αλλά μόνο αφού έσκασε το όνομα στα σόσιαλ μίντια), και της οποίας το εργοστάσιο δεσπόζει στο χώρο όπου η ΚΟΣΚΟ επιδιώκει να φτιάξει τη νέα της προβλήτα αρ. 4, έχει ισχυρούς δεσμούς με τα ανατολικά αφεντικά της χώρας, γι' αυτό και της παρέχεται τόσο μεγάλη πολιτική προστασία.

Δεν βλέπουμε άλλη αιτία για αυτή την τρομακτική συγκάλυψη, αλλά όποια και αν είναι αυτή, το σίγουρο είναι ότι υπάρχει μια τέτοια πολιτική κατάσταση στη χώρα μας ώστε αυτή η συγκάλυψη να είναι δυνατή. Υπάρχει δηλαδή μια διακομματική πολιτική ηγεσία που έχει ενιαία στρατηγική, αλλά και αρκετά ενιαία τακτική η οποία ελέγχει τα κανάλια και τον μεγάλης κυκλοφορίας έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, τόσο ώστε να υποβιβάζει τη σημασία ενός εγκλήματος που βιντεοσκοπήθηκε και προβλήθηκε στο κοινό και να μπορεί να

αποκρύπτει παρόλα αυτά ολοκληρωτικά ως τώρα το όνομα του δολοφόνου, δηλαδή να τον συγκαλύπτει.

Η ΟΑΚΚΕ απαιτεί την απόδοση δικαιοσύνης, και θα κάνει ότι μπορεί για να πάρει και το έγκλημα και ο δολοφόνος τη δημοσιότητα που τους αξίζει. Επίσης καλεί τους φίλους της να μην πάσουν να σχολιάζουν και το έγκλημα και τον δολοφόνο και την ακόμα πιο τρομακτική σιωπή των ΜΜΕ και πάνω απ όλα του κομματικού κοινοβουλευτικού και εξωκοινοβουλευτικού πολιτικού κόσμου. Στην ουσία έχουμε μπει στην περίοδο μιας ακήρυκτης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οι ελευθερίες που υπάρχουν ακόμα είναι επειδή οι δικτάτορες θέλουν τη χώρα μας μέσα στην ΕΕ για να διαβρώσουν και να διαλύσουν την τελευταία. Αυτή είναι στο βάθος μια μεγάλη βοήθεια των ευρωπαϊκών λαών στο δικό μας λαό και πρέπει οι έλληνες δημοκράτες να τη χρησιμοποιήσουν για να αποτρέψουν την εκδήλωση της ανοιχτής τρομοκρατικής δικτατορίας των κρυφοφασιστών που κυβερνούν αυτή τη χώρα.

*εδώ αποδείχθηκε πόσο πολύ ελέγχει και το φιλελεύθερο κομμάτι της η ρωσόδουλη ηγετική τριανδρία της ΝΔ

ΠΙΟ ΣΟΒΑΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η ενεργειακή κρίση που πλήττει την Ευρώπη επηρεάζει και τη χώρα μας. Μέχρι εκεί σταματάει η ανάλυση που επιτρέπει να γίνεται πλατύτερα πάνω στο ζήτημα το κυρίαρχο διακομματικό πολιτικό καθεστώς. Μια πιο προσεκτική ματιά θα φώτιζε ωστόσο, όχι μόνο τις αιτίες αυτής της κρίσης, που κυρίως έγκεινται στην πολιτικό-στρατιωτική επίθεση του ρωσικού χιτλερικού μονοπωλίου, αλλά και την ελληνική ιδιαιτερότητα, δηλ. το σαμποτάρισμα από το πολιτικό καθεστώς της εγχώριας παραγωγής, που προκαλεί εδώ ακόμα μεγαλύτερη έκρηξη της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος σε σχέση με την υπόλοιπη ΕΕ. Η ειδοποιός διαφορά βρίσκεται στο γεγονός ότι στη χώρα μας η μη αξιοποίηση της πυρηνικής ενέργειας και το σαμποτάρισμα της παραγωγής ορυκτών καυσίμων κινδυνεύει να καταστήσει απόλυτη την εξάρτησή της από ξένους προμηθευτές πετρελαίου (Ιράκ, Καζακστάν, Ρωσία κτλ.) και φυσικού αερίου.

Το παρακάτω άρθρο του Κωνσταντίνου Γιωτόπουλου – τέως γενικού διευθυντή Οικον. ΔΕΗ, τέως προέδρου Επιτροπής Ενέργειας του Ευρωπαϊκού Κέντρου Επιχειρήσεων με Δημόσια Συμμετοχή (CEEP) και τέως διευθύνωντος συμβούλου της TRAM AE – στην Capital της 19/10 (<https://www.capital.gr/me-aropsi/3589319/pio-sobares-giati-ellada-oi-epiptoseis-tis-energeiakis-krisis>), καταγγέλλει αυτήν ακριβώς την πολιτική του σαμποτάζ, το κρυμμένο αυτό σκάνδαλο μεγατόνων ενάντια στο οποίο εδώ και αρκετό καιρό και με ιδιαίτερο σθένος παλεύει η ΟΑΚΚΕ.

“Πιο σοβαρές για την Ελλάδα οι επιπτώσεις της ενεργειακής κρίσης

Του Κωνσταντίνου Β. Γιωτόπουλου

Η θεαματική άνοδος των τιμών του φυσικού αερίου και του πετρελαίου και η συνακόλουθη αύξηση των τιμών του ηλεκτρικού ρεύματος, έχει, για την Ελλάδα, πιο σοβαρές επιπτώσεις από ό,τι για άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Ο λόγος είναι ότι, η παρούσα αναταραχή βρίσκει την Ελλάδα στη διαδικασία του αφοπλισμού της από το πιο αποτελεσματικό όπλο της, στον πόλεμο κατά της ενεργειακής εξάρτησης και αστάθειας. Το όπλο του φθηνού εγχώριου λιγνίτη, που μέχρι τώρα, προστάτευε αποτελεσματικά την ηλεκτροπαραγωγή και τους καταναλωτές, από την υπερβολική εξάρτηση και τη βουλιμία των ξένων προμηθευτών φυσικού αερίου και πετρελαίου.

Για το λόγο αυτό, την περασμένη δεκαετία, εγκρίθηκε επενδυτικό σχέδιο της ΔΕΗ, αρχικού προϋπολογισμού 1,2 δισ. ευρώ, για την κατασκευή της 5ης Λιγνιτικής μονάδας Πτολεμαΐδας, που βρίσκεται σήμερα σε προχωρημένο κατασκευαστικό στάδιο.

Μετά την επιβολή του υπέροργκου φόρου, με την ονομασία “αγορά ρύπων”, που ανεβάσει το κόστος παραγωγής των λιγνιτικών σταθμών σε απαγορευτικά επίπεδα, η ανάκτηση του κεφαλαίου που επενδύθηκε στη νέα αυτή μονάδα, είναι αμφίβολη.

Αυτό που διαφοροποιεί τη χώρα μας από πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, είναι η μεγαλύτερη εξάρτηση από ξένες πηγές ενεργειακής προσφοράς.

Αρκετές ευρωπαϊκές χώρες έχουν μικρότερο βαθμό εξάρτησης, σε σχέση με την Ελλάδα, λόγω των επιλογών τους (πυρηνική ενέργεια) και λόγω της Γεωγραφίας (διαθέτουν πολύ υψηλό υδροδυναμικό, που

εξασφαλίζει καθαρή παραγωγή με εξαιρετικά χαμηλό κόστος).

Στη Γαλλία, το 2018, το 70,5% της συνολικής παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας προήλθε από πυρηνικούς σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής με χαμηλό κόστος. Το χαμηλό αυτό κόστος αποτελεί, για τη Γαλλία, το συγκριτικό κοστολογικό της πλεονέκτημα, όπως για την Ελλάδα, το συγκριτικό κοστολογικό της πλεονέκτημα ήταν ο λιγνίτης, που τώρα εξοστρακίζεται.

Στο Βέλγιο, το ποσοστό της πυρηνικής παραγωγής, το ίδιο έτος, ήταν 39,1%, στη Φινλανδία 33,9%, στη γειτονική μας Βουλγαρία 40,8%, στην Ισπανία 22,2%, στη Σουηδία 29,8% κλπ. (Nuclear Energy Institute, Washington D.C. IAEA-POWER REACTOR INFORMATION SYSTEM Database, U.S. ENERGY INFORMATION ADMINISTRATION).

Στην Ελλάδα, τις δημόσιες συζητήσεις για αυτά τα θέματα, ακόμα και για ενημέρωση, φαίνεται να τις αποφεύγουμε όπως ο διάβολος το λιβάνι.

Ως προς το υδροδυναμικό, στην Αυστρία, το 2000, το 78% της συνολικής παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, ήταν υδροηλεκτρική, στην Ελβετία το 57,9%, στη Σουηδία το 46,8%, στην Πορτογαλία το 30,9%, στη Ρουμανία το 37,0%, στη Νορβηγία το 99%, στην Ιταλία το 19,2% και στην Ελλάδα μόνο το 9,0%. Να γιατί, σε αρκετές χώρες της ΕΕ, δεν χύνουν δάκρυα για τον εξοστρακισμό του άνθρακα/λιγνίτη.

Και επειδή πολύς λόγος γίνεται για την υπερθέρμανση του πλανήτη, το λιώσιμο των πάγων στην αρκτική κλπ. δεν νομίζω ότι εμείς οι Έλληνες θα πρέπει να νοιώ-

θουμε μεγάλες ενοχές, για το μέγεθος της ευθύνης μας, αν λάβουμε υπόψη ότι, το 2017, οι ελληνικές εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα από ορυκτά καύσιμα ήταν στο 0,19% των παγκόσμιων εκπομπών, έναντι 29,34% της Κίνας, 13,77% των ΗΠΑ, 6,62% της Ινδίας, 4,76% της Ρωσίας κλπ. Άλλοι είναι οι μεγάλοι ρυπαντές.

Ως προς την αντίδρασή μας, για την άμβλυνση των συνεπειών της παρούσας ενεργειακής κρίσης, οι κρατικές επιδοτήσεις, η μεταφορά δηλαδή πόρων από τον κρατικό προϋπολογισμό για την ενίσχυση των αδύναμων νοικοκυριών, είναι αναγκαία και σωστή κίνηση.

Οφείλουμε όμως, παράλληλα, να επικεντρώσουμε την προσοχή μας στη μεσοπρόθεσμη διαμόρφωση του ενεργειακού σκηνικού της χώρας, με γνώμονα τον περιορισμό της εξάρτησης από εξωευρωπαϊκές πηγές.

Επιβάλλεται να υιοθετήσουμε και στην Ελλάδα τη δοκιμασμένη σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες μέθοδο των διεθνών ανοικτών διεθνών διαγωνισμών, για τα νέα συμβόλαια έργων ΑΠΕ (Αιολικά και Ηλιακά). Οι ανοικτοί δημόσιοι διαγωνισμοί δίνουν χαμηλότερες τιμές από τις απευθείας αναθέσεις.

Η Ιταλία, για παράδειγμα, έχει πρόσφατα αναθέσει έργα ΑΠΕ ισχύος 500MW στον πρώτο μιας σειράς διαγωνισμών. Σε ανοικτό δημόσιο διαγωνισμό, ορίστηκε τιμή αναφοράς τα 70 ευρώ/Μεγαβατώρα και ζητήθηκαν εκπτώσεις σε αυτή την τιμή από τους διαγωνιζόμενους.

Το ίδιο γίνεται και σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ας μη καθυστερούμε”.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr, e-mail: info@oakke.gr

ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ-ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΚΑΖΑΚΣΤΑΝ

(δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 16/1/2022)

Συνέχεια από τη σελ. 1

Η ταχύτητα φωτός με την οποία η Ρωσία ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Τοκάγιεφ σε συνδυασμό με το πάθος και τη δεινότητα της σε ραδιουργίες, αποδεικνύει ότι μόνο άσχετη δεν ήταν με την οργάνωση αυτού του πραξικοπήματος που στόχο έχει να καθυποτάξει το εθνικό κράτος του Καζακστάν, που εδώ και καιρό ο Χίτλερ Πούτιν το έχει απειλήσει με θάνατο ως ανεξάρτητο κράτος θεωρώντας το τμήμα της Ρωσίας. Ανοιχτά δηλαδή ο Πούτιν έχει αναγνωρίσει ότι θέλει να αναβιώσει την εποχή της υποδούλωσης του καζακικού έθνους στην τσαρική Ρωσία και να γκρεμίσει όλη εκείνη την περίοδο κατά την οποία αυτό το έθνος απέκτησε την ξεχωριστή κρατική του υπόσταση αρχικά στα πλαίσια της ένωσης των σοβιετικών σοσιαλιστικών δημοκρατιών και μετά σαν ανεξάρτητο αστικό κράτος.

Στις 10 Δεκεμβρίου 2020, δύο βουλευτές της Ρωσικής Κρατικής Δούμας, χαρακτήρισαν το σημερινό έδαφος του Καζακστάν ως «δώρο» από τη Ρωσία, επαναλαμβάνοντας το αντικομμουνιστικό αντισταλινικό ψέμα του Πούτιν ότι «οι Καζάκοι δεν είχαν ποτέ κρατική υπόσταση» πριν από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης στα τέλη του 1991.

Ο Πούτιν είχε πει το 2014 ότι ήταν ο πρόεδρος του Καζακστάν Νουρσουλτάν Ναζαρμπάγεφ που «δημιούργησε ένα κράτος σε ένα έδαφος που δεν είχε ποτέ κράτος», προσθέτοντας: «Οι Καζάκοι δεν είχαν ποτέ κρατική υπόσταση, [ο Ναζαρμπάγεφ] το δημιούργησε». Τα σχόλια του Πούτιν έγιναν λίγους μήνες μετά την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία. (<https://www.rferl.org/a/russia-lawmakers-question-kazakhstan-territorial-integrity-statehood/31003732.html>).

Μόνο με μία στρατιωτική επέμβαση που θα είχε τον ουσιαστικό χαρακτήρα μιας ρώσικης εισβολής θα μπορούσε να ρίξει ο Πούτιν την ηγεσία Ναζαρμπάγεφ, που στις δοσμένες συνθήκες αντιπροσώπευε με όλες τις ταξικές της αθλιότητες την ανεξάρτητη από τη νεοτσαρική και νεοχιτλερική Ρωσία ύπαρξη του καζακικού κράτους και έθνους. Το δρόμο για αυτή την εισβολή τον άνοιξε το πραξικόπημα του εγκάθετου του Πούτιν Τοκάγιεφ, το οποίο με τη σειρά του στηρίχθηκε πολιτικά σε ένα ομοίωμα λαϊκής εξέγερσης.

Ανεξάρτητα από το αν η Ρωσία θα αποσύρει το στρατό της σε δέκα μέρες όπως υπόσχεται, η επέμβαση της διατηρεί όλα τα χαρακτηριστικά μιας εισβολής γιατί το αποτέλεσμα της είναι η ολοκλήρωση του πραξικοπήματος που οδήγησε στην πτώση της εθνικής ηγεσίας Ναζαρμπάγεφ ενώ το Καζακστάν εφεξής τελεί σε κατάσταση μιας μόνιμης εν δυνάμει κατοχής αφού απέκτησε το δικαίωμα όποτε θέλει να πατάει το πόδι της στο έδαφος αυτής της χώρας για να συντρίβει όσους αμφισβητούν την εξουσία των εγκαθήμενων της.

Το βασικό χαρακτηριστικό ότι έχουμε μπει σε μια νέα φάση, στη φάση του Άνσλους των νεοχιτλερικών του Κρεμλίνου είναι ότι αυτή την επέμβαση-εισβολή την πραγματοποιούν την ίδια στιγμή που σφίγγουν τις στρόφιγγες της ενεργειακής ανάσας της Ευρώπης

και πιέζουν με ένα μαχαίρι το λαιμό της Ουκρανίας.

Πως το Καζακστάν και ο Ναζαρμπάγεφ μπήκαν στο στόχαστρο του Κρεμλίνου

Ο Ναζαρμπάγεφ, αναντίρρητος ηγέτης του σύγχρονου καζακικού εθνικισμού, είναι από ταξική άποψη ο αρχηγός της νέας εθνικής μεγαλοαστικής τάξης του Καζακστάν η οποία παρόλο που βγήκε από την αστική τάξη νέου τύπου της ΕΣΣΔ, προσπάθησε και κατάφερε όσο λίγες αντίστοιχες των χωρών της πρώην ΕΣΣΔ να απαγκιστρωθεί από τη ρώσικη νεοτσαρική κυριαρχία ακολουθώντας μια όσο ήταν δυνατό πιο ανεξάρτητη από αυτήν οικονομική πολιτική. Έτσι συνδέθηκε οικονομικά κυρίως με τη Δύση, ιδιαίτερα με την ΕΕ. Σε σχέση με άλλες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ ανέπτυξε σημαντικά την καζακική οικονομία αν και κυρίως στο επίπεδο της εξορυκτικής βιομηχανίας και της πρώτης επεξεργασίας των προϊόντων της, ενώ τελευταία συνδέθηκε διπλωματικά πολύ στενά με την ερντογανική Τουρκία. Ο ένας περιορισμός της εξουσίας Ναζαρμπάγεφ ήταν ότι έχοντας απέραντα σύνορα με τη Ρωσία στο Βορρά και κλεισμένη στο Νότο από άλλες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ που παρέμειναν ή μπήκαν μετά τα 1990 κάτω από στενή ρώσικη εξάρτηση, αλλά και κλεισμένη Ανατολικά από την Κίνα δεν θα μπορούσε να είναι στρατιωτικά και διπλωματικά εντελώς ανεξάρτητη από τη Ρωσία, εκτός αν αποτολμούσε μια ρήξη με αυτήν για την οποία οι ελεεινοί δυτικοί ιμπεριαλιστές θα την εγκατέλειπαν στο λεπτό, όπως το έκαναν με τον Καντάφι, που τον έλιωσαν κιάλας. Ο πιο μεγάλος περιορισμός ωστόσο αυτής της εξουσίας ήταν η εσωτερική ταξική της αδυναμία καθώς δεν ήταν ποτέ διατεθειμένη να μοιραστεί το νέο μεγάλο πλούτο της οπότε και την πολιτική της ηγεμονία με τα νέα αστικά δημοκρατικά στρώματα, και εννοείται ακόμα λιγότερο να δώσει συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στη νέα εκτεταμένη εργατική τάξη της εξορυκτικής βιομηχανίας, αρκούμενη στο να της επιτρέψει να έχει ένα ψηλότερο από τις άλλες χώρες της περιοχής βιοτικό επίπεδο. Έτσι της διέλυε τα συνδικάτα και της ασκούσε άγρια βία όποτε ξεσηκωνόταν για καλύτερα μεροκάματα και πολιτικές ελευθερίες. Εξαιτίας κυρίως αυτής της δεύτερης αδυναμίας του το καθεστώς Ναζαρμπάγεφ έχασε μεγάλο μέρος της πολιτικής του επιρροής μέσα στο λαό, μέσα από διαδηλώσεις και κινήματα ταξικά και δημοκρατικά που οι ηγεσίες τους πάντως ανάπτυσαν δεσμούς κυρίως με τα δυτικά συνδικάτα και ΜΚΟ. Ταυτόχρονα οι ρωσόφιλοι, ενώ μισούν θανάσιμα αυτές τις συνδικαλιστικές αλλά και πολιτικές ηγεσίες δεν διστάζουν να συμμαχούν με αυτές τακτικά για να φθείρουν και να εξουδετερώσουν τον κύριο τους αντίπαλο μέσα στην καζακική αστική τάξη που είναι ο πολιτικός και διοικητικός μηχανισμός του Ναζαρμπάγεφ. Το αντίστοιχο το κάνουν παντού, από την Αίγυπτο και το Ιράκ, ως τη Λιβύη και το Σουδάν, και από τη Λευκορωσία ως την Τουρκία για να εξουδετερώσουν τους αυταρχικούς, συνήθως εθνικιστές αντιπάλους τους και να επιβάλουν τις δικές τους αφόρητες δικτατορίες. Ενώ δηλαδή το να αντικατασταθούν αυτοί από επαναστάσεις και δημοκρατικά κινήματα είναι κάτι εξαιρετικό, το να χρησιμοποιηθούν δημοκρατικά αλλά αδύναμα κινήματα διαβρωμένα από

φασιστικές ηγεσίες για να έρθουν ιμπεριαλιστές και ναζήδες στην εξουσία είναι ότι χειρότερο υπάρχει.

Ένα κίνημα στο οποίο συμμετέχουν λαϊκές μάζες δεν είναι υποχρεωτικά λαϊκό

Το πραξικόπημα και η ρώσικη στρατιωτική επέμβαση στο Καζακστάν πραγματοποιήθηκαν με διαφορά μιας μέρας: Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε έχοντας πρόσχημα την πολιτική ικανοποίηση των αιτημάτων μιας λαϊκής εξέγερσης και η ρώσικη επέμβαση-εισβολή πραγματοποιήθηκε με πρόσχημα ότι αυτή η ίδια εξέγερση μετεξελίχθηκε σε μια καλυμμένη επίθεση από το εξωτερικό. Για μας ένα κίνημα μπορεί να αποκληθεί λαϊκή εξέγερση όταν όχι μόνο συμμετέχουν σε αυτό λαϊκές μάζες, όταν όχι μόνο αυτές οι μάζες μπορούν να φτάσουν στο σημείο να πληρώνουν τη συμμετοχή τους σε αυτό το κίνημα με αίμα, αλλά και όταν οι πολιτικοί στόχοι που υπηρετεί οπότε και τα αποτελέσματα αυτού του κινήματος εξυπηρετούν τα συμφέροντα του λαού, όχι τα συμφέροντα των χειρότερων εχθρών του. Με τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα δεν έχουμε μπροστά μας μια λαϊκή εξέγερση όχι γιατί αυτή υπήρξε πρωτοφανώς αστραπιαία ως προς την έκταση και κυρίως ως προς τη ριζοσπαστικοποίησή της, και ακόμα περισσότερο αστραπιαία ως προς την ικανοποίηση των αιτημάτων της από την εξουσία. Δεν είναι λαϊκή γιατί κανείς από τους πρωτεργάτες ή τους επικεφαλής της, είτε αυτή είναι αυθόρμητη είτε όχι, που παραμένουν από την αρχή εντελώς άφαντοι στην εποχή του ίντερνετ, **δεν έχει ακόμα καταγγείλει τους εισβολείς που μπήκαν για να βοηθήσουν στην καταστολή της εξέγερσης της οποίας ηγήθηκαν.** Γι' αυτό βλέπουμε εδώ στον υπερθετικό βαθμό, την εφαρμογή της ίδιας συνταγής της δήθεν αυθόρμητης εξέγερσης που με τις κατάλληλες παραλλαγές έχει δώσει αλλεπάλληλες νίκες τις τελευταίες δεκαετίες στους ρώσους νεοχιτλερικούς σε μια σειρά χώρες του κόσμου, ανάμεσα τους και στη δικιά μας. Αυτή έχει γίνει κατά τη γνώμη μας ο παλιότερος δοκιμαστικός σωλήνας για τέτοιου είδους ξαφνικές εξεγέρσεις, εντελώς αδιαφανείς ως προς την ηγεσία τους στο ξεκίνημα τους και με τρομακτικά σημαντικές αλλά αρνητικές για το λαό πολιτικές επιπτώσεις. Έτσι εμείς σαν έλληνες υπερασπιστές των πραγματικών λαϊκών εξεγέρσεων έχουμε με τα χρόνια αρκετά εξασκηθεί στο να αντιλαμβανόμαστε τον ύποπτο η αρνητικό χαρακτήρα τους.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορούμε να μην υποθέσουμε ότι στις παρούσες εξελίξεις στο Καζακστάν μηχανισμοί με αληθινή κρατική ισχύ και παρακρατική συγκρότηση πατήσανε πάνω στην υπαρκτή και συσσωρευμένη δυσαρέσκεια πλατειών μαζών ενάντια σε μια αυταρχική εξουσία και τις καθοδήγησαν σε ένα ξέσπασμα τους επειδή αυτές στερούνται ή δεν έχουν ακόμα προλάβει να αναπτύξουν τους δικούς τους εσωτερικούς δεσμούς δημοκρατικής συγκρότησης και να χαλυβδώσουν τη δική τους ηγεσία. Έτσι οι κάθε λογής σοσιαλφασίστες και πράκτορες μπορούν να υφαρπάζουν από την αρχή ή σε κάποιο σημείο τους την ηγεσία αυθόρμητων κινήματων του λαού και να τα οδηγούν στην ήττα ή ακόμα χειρότερα να τα βυθίζουν στην προβοκάτσια και να τα μετατρέπουν σε αντικειμενικά εργαλεία του χειρότερου

εχθρού τους, δικτάτορα και χιτλερικού επιθετιστή.

Για το σε ποιο ακριβώς σημείο και σε ποιο βαθμό το μαζικό κίνημα δυσαρέσκειας του Καζακστάν, που κατά τη γνώμη μας δύσκολα θα μπορούσε να μην έχει στην αρχή του στις δυτικές επαρχίες μια δημοκρατική βάση, χειραγωγήθηκε από τους ρωσόδουλους δεν είμαστε σε θέση να το εκτιμήσουμε σήμερα σε μια χώρα αυταρχική που τώρα περνάει σε μια περίοδο φασιστικού ξένου ελέγχου.

Πως άρχισε και πως εξελίχθηκε το κίνημα που διευκόλυνε το πραξικόπημα και την επέμβαση-εισβολή

Αυτό όμως που ξέρουμε είναι ότι ο διπλασιασμός της τιμής των καυσίμων, ενώ εμφανίστηκε ξαφνικά στο λαό την πρωτοχρονιά του 2022, ήταν γνωστός από πολύ πριν στους πραξικοπηματίες που τον ετοίμασαν, και οι οποίοι είχαν όλο το χρόνο να οργανώσουν και να χρησιμοποιήσουν με τους πιο ευνοϊκούς για αυτούς όρους τη μεγάλη λαϊκή δυσαρέσκεια που θα προέκυπτε από αυτό το οικονομικό σοκ. Ο διπλασιασμός της τιμής του υγραερίου έγινε το Σάββατο 1 Γενάρη. Το κίνημα ξεκίνησε την επόμενη μέρα Κυριακή 2 του Γενάρη από το δυτικό κομμάτι της χώρας στην επαρχία Μαγκιστάου και είχε ειρηνική μορφή με αίτημα την κατάργηση της αύξησης του καύσιμου. Στην επαρχία αυτή βρίσκεται η βιομηχανία της εξόρυξης και επεξεργασίας των υδρογονανθράκων και επίσης το κέντρο σκληρών εργατικών και δημοκρατικών αγώνων με τα ανεξάρτητα συνδικάτα να είναι απαγορευμένα. Την Τρίτη 4 του Γενάρη μια επιτροπή της κυβέρνησης που συστήθηκε με εντολή του Προέδρου της χώρας Τοκάγιεφ συζητάει για την τιμή των καυσίμων με τους διαδηλωτές που έχουν επίσης ειρηνικά μαζεύει στην κεντρική πλατεία της Ακτάου πρωτεύουσας της Μαγκιστάου και υπόσχεται ότι θα επαναφέρουν τις προηγούμενες τιμές. Την ίδια μέρα όμως και παράλληλα, αυτό το κίνημα διαδηλώνει σε άλλες μεγάλες πόλεις κυρίως στην πρώην πρωτεύουσα Αλμάτι που βρίσκεται στην άλλη άκρη μιας έκτασης όσο είναι όλη η Ευρώπη, και αποκτάει μια πολιτική διεκδικητική πλατφόρμα: φτηνά τρόφιμα, όχι στην κρατική διαφθορά, πτώση της κυβέρνησης και, καθαίρεση του αρχηγού του καθεστώτος, που προσφωνείται «πατέρας του έθνους», του Νουρσουλτάν Ναζαρμπάγεφ. Αυτό χωρίς να έχει κάποιους φανερούς ηγέτες ή κάποιον εκπρόσωπο όπως συμβαίνει και με τα πιο αυθόρμητα κινήματα όταν αποκτούν συγκεκριμένα πολιτικά αιτήματα.

Το απόγευμα αυτής της μέρας, της Τρίτης 4 του Γενάρη αρχίζουν και οι πρώτες συγκρούσεις με την αστυνομία των διαδηλωτών του Αλμάτι, ενώ ο Πρόεδρος Τοκάγιεφ συνεχίζει να αναγνωρίζει τους διαδηλωτές σαν τμήμα του λαού, παρόλο που τέτοιες συγκρούσεις με την αστυνομία που είναι πολύ συνηθισμένες στη Δύση, είναι εντελώς ασυνήθιστες στη χώρα αυτή με την αυταρχική διακυβέρνηση, παρά την οξύτητα που παίρνει κατά καιρούς σε αυτήν η πολιτική και ιδιαίτερα η ταξική πάλη, οπότε παίρνουν τη μορφή μιας εξέγερσης. Την επόμενη μέρα Τετάρτη 5 του Γενάρη ο πρόεδρος Τοκάγιεφ ικανοποιεί τους διαδηλωτές σε έναν χρόνο που θα μπορούσε να θεωρηθεί παγκόσμιο ρεκόρ ανταπόκρισης σε αυτό που ταυτόχρονα οι δυτικοί φιλελεύθεροι, αλλά και ο παγκόσμιος κνήτης

αναγνωρίζουν σαν λαϊκή εξέγερση. Έτσι καταργεί την αύξηση της τιμής των καυσίμων, υπόσχεται ότι θα εξετάσει το ζήτημα του κόστους ζωής, καθαιρεί την κυβέρνηση που έχει ουσιαστικά ορίσει ο Ναζαρμπάγεφ και αντικαθιστά τους βασικούς υπουργούς της με δικούς του συμβούλους. Λίγες ώρες αργότερα ο Τοκάγιεφ ανακοινώνει ότι έχει καθαιρέσει και τον ίδιο τον Ναζαρμπάγεφ από την πανίσχυρη θέση του ως αρχηγού του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλαδή αρχηγού του στρατού, των υπηρεσιών ασφαλείας και της εξωτερικής πολιτικής, ενώ διώχνει από τα επιμέρους αυτά πόστα τα ηγετικά στελέχη του Ναζαρμπάγεφ και διορίζει τα δικά του. Διώχνει δηλαδή πραξικοπηματικά τον άνθρωπο ο οποίος διοικεί τη χώρα επί 30 ολόκληρα χρόνια και ο οποίος ουσιαστικά έχει διορίσει και τον ίδιο στην θέση του Προέδρου. Όλα αυτά τα κάνει σαν ηγέτης που ακούει τη φωνή των διαδηλωτών, τη φωνή ενός λαϊκού κινήματος. Αυτό είναι το πρώτο κομμάτι του πραξικοπήματος του.

Ακολουθεί το δεύτερο κομμάτι και το πιο βασικό που είναι η ρώσικη επέμβαση-εισβολή. Η καθαιρέση του Ναζαρμπάγεφ θα ήταν πρακτικά αδύνατη με μόνο ένα οποιοδήποτε παλατιανό πραξικόπημα γιατί αυτός είναι η ενσάρκωση του κρατικού μηχανισμού του Καζακστάν, που ο Τοκάγιεφ είναι αδύνατο να τον ελέγξει χωρίς τη βοήθεια ή τη ζωντανή απειλή μιας εξωτερικής δύναμης και μάλιστα μιας υπερδύναμης.

Για να ολοκληρωθεί λοιπόν το εσωτερικό πραξικόπημα και να παραδώσει την εξουσία στην υπερδύναμη ο Τοκάγιεφ καλεί την ίδια μοιραία Τετάρτη της 5 του Γενάρη το ρώσικο στρατό να επέμβει, στην ουσία να εισβάλει στη χώρα κάτω από το προκάλυμμα μιας διακρατικής δομής στην οποία συμμετέχει και το Καζακστάν. Αλλά αυτή η επέμβαση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε τυπικά, ούτε ουσιαστικά στην εσωτερική και στη διεθνή κοινή γνώμη από τον Τοκάγιεφ και, κυρίως από τον επεμβασά-εισβολέα, αν δεν έχει εμφανιστεί στο μεταξύ με κάποιο τρόπο μια εξωτερική απειλή. Ο Τοκάγιεφ και ο Πούτιν είχαν προφανώς κατασκευάσει από καιρό κάτι που κάπως να μπορεί να μοιάζει με εξωτερική απειλητική επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας.

Έτσι προς το τέλος αυτής της Τετάρτης οι συμπλοκές με την αστυνομία μετατρέπονται ξαφνικά σε ένοπλη σύρραξη, διανύοντας μέσα σε ώρες στάδια που θέλουν μέρες ή μήνες να διανυθούν στις αληθινές ένοπλες εξεγέρσεις και μάλιστα την ώρα που ο αρχηγός του κράτους έχει κάνει ό,τι ακριβώς ήθελε η εξέγερση παίρνοντας το μέρος της ενάντια στην ανώτατη εξουσία. Κι όμως τότε ακριβώς που ικανοποιείται η εξέγερση από το απόγευμα της Τετάρτης ως το πρωί της Πέμπτης 6 του Γενάρη ομάδες πολυάριθμων διαδηλωτών βρίσκονται να κρατάνε όπλα και να σκοτώνουν αστυνομικούς, να επιτίθενται και να καίνε δημόσια κτίρια, να σπάνε και να λεηλατούν μαγαζιά, να καταλαμβάνουν κτίρια της κρατικής διοίκησης, ενώ ένα μεγάλο ένοπλο απόσπασμα καταλαμβάνει με έφοδο, και από ότι καταγγέλλει αργότερα ένα καθαιρεμένο στέλεχος του Ναζαρμπάγεφ, χωρίς αντίσταση το αεροδρόμιο της πρωτεύουσας. Οι ένοπλοι κινούνται μέσα στο ίδιο εκείνο πλήθος των χιλιάδων διαδηλωτών τους οποίους ο Τοκάγιεφ είχε προηγούμενα αναγνωρίσει σα λαό που διαδήλωνε. Πάντως οι πιο έγκυρες διεθνείς ανταποκρίσεις θεωρούν αξιοσημείωτο το γεγονός ότι το πλήθος της 5^{ης} και 6^{ης} του Γενάρη του Αλμάτι είχε από την αρχή σε σημαντικό βαθμό ταξικά χαρακτηριστικά φτωχολογιάς των προαστίων, διαφορετικά δηλαδή από εκείνα των διαδηλώσεων της τελευταίας δεκαετίας που αποτελούνταν κυρίως από τη φοιτητική νεολαία και τους

εργαζόμενους του αντι-Ναζαρμπάγεφ δημοκρατικού κινήματος. Αυτό συμβαίνει και στις αληθινές επαναστάσεις αλλά και στα πραξικοπήματα που στηρίζονται σε απολιτικές μάζες. Αυτό δεν αποκλείει η πιο μεγάλη μάζα από αυτόν τον κόσμο του Αλμάτι να κατέβηκε στο δρόμο για να εκφράσει την ταξική αντίθεση του με την κυρίαρχη ολιγαρχία αν και από τις εξελίξεις είναι σαφές ότι την ηγεσία την είχαν συνειδητοί προβοκάτορες, οι οποίοι από την πλευρά των φανατικών υπερασπιστών της εξέγερσης δεν έχουν καταγγελθεί. Εκείνο που αποκλείουμε είναι η ηγεσία και η πολιτική γραμμή αυτού του κινήματος στο σύνολό τους να είναι προοδευτική, αφού όπως είπαμε παραπάνω τόσες μέρες μετά κι αφού άνοιξε το διαδίκτυο δεν έχουν καταδικάσει τους ξένους επεμβαστές που ήρθαν να τη σφάξουν ενώ μπόρεσαν σε χρόνο μηδέν να οργανωθούν και να κάνουν πασίγνωστες τις πολιτικές τους διεκδικήσεις.

Οι φαινομενικά αντίθετες γραμμές των ρωσόδουλων απέναντι στη «λαϊκή εξέγερση»

Αυτό που έχει όμως μια ουσιαστική σημασία για την ανάλυσή μας είναι ότι ο Τοκάγιεφ μέσα σε λίγες μόνο ώρες άλλαξε τη στάση του απέναντι στο ίδιο αυτό κίνημα και από εκεί που το δικαίωμα ικανοποιώντας σε χρόνο μηδέν τα ως χθες αδιανόητα για τον πολύ κόσμο πολιτικά του αιτήματα, το κατήγγειλε αμέσως μετά σαν ένα πραξικόπημα που επιχειρήθηκε από συμμορίες που κατευθύνονται ή και έρχονται από το εξωτερικό, οπότε κάλεσε το στρατό και την αστυνομία να πυροβολούν «τους εγκληματίες χωρίς προειδοποίηση». Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούσε ο Τοκάγιεφ να δικαιολογήσει με λίγες ώρες διαφορά πρώτα το δικό του πραξικόπημα στο όνομα του εξεγερμένου λαού και αμέσως μετά να δικαιολογήσει τη ρώσικη επέμβαση-εισβολή εναντίον αυτών που κατονόμασε εγκληματίες που καμιά σχέση δεν έχουν με αυτό το λαό.

Αυτή η στάση του Τοκάγιεφ είναι μια από τις πολλές παραλλαγές του τρόπου με τον οποίο το νεοχιτλερικό στρατόπεδο στέκεται απέναντι στο πραξικόπημα, απέναντι στην επέμβαση-εισβολή και πάνω απ όλα απέναντι στο κίνημα που χρησιμοποιήθηκε από τον Τοκάγιεφ για να δικαιολογήσει και τα δύο (*).

Είναι χαρακτηριστικός ο διαμετρικά αντίθετος τρόπος με τον οποίο η Ρωσία στέκεται απέναντι στο κίνημα, που δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στις δυο φάσεις του και το χαρακτηρίζει στο σύνολο του «πορτοκαλί επανάσταση», εννοώντας δηλαδή δυτική ιμπεριαλιστική επέμβαση, και ο τρόπος με τον οποίο το αντιμετώπιζει το πιο πιστό σοσιαλφασιστικό πρακτορείο της στο Καζακστάν, που είναι το «Σοσιαλιστικό Κίνημα του Καζακστάν» καθώς και το αδελφό με αυτό ελληνικό πρακτορείο, το ψευτοΚΚΕ που ονομάζουν το κίνημα «λαϊκή εξέγερση» επίσης και στις δυο φάσεις του. Αυτό οφείλεται στο ότι κάθε πολιτικό πλήκτρο του ρώσικου διπλωματικού πιάνου πρέπει να βγάζει διαφορετική νότα για να ακούγεται ο σωστός σκοπός.

Νομίζουμε ότι η Ρωσία μιλάει αυτή τη στιγμή κυρίως στο εσωτερικό του Καζακστάν με στόχο να κερδίσει την εθνικιστική βάση του Ναζαρμπάγεφ και ίσως σε ένα βαθμό και σε τμήματα της καζάκικης ολιγαρχίας, που οπωσδήποτε θα είναι θυμωμένα με το πραξικόπημα και να τους πείσει ότι όλο το αντι-ναζαρμπάγεφ κίνημα ήταν από την αρχή δημοκρατικό και δυτικόφιλο, όπως ήταν άλλωστε όλα τα αντίστοιχα των τελευταίων χρόνων στην πρώην ΕΣΣΔ, και ότι η Δύση που πάντα τα υποστήριξε υποστήριξε και τούτο εδώ. Και σε αυτό το τελευταίο ο Πούτιν δεν λέει ψέμματα γιατί

πράγματι η Δύση σύσσωμη το υποστήριξε και αμάσητο και σε όλες τις φάσεις του, και σε όλες τις προβοκάτισες του και το υποστήριξε με το ίδιο πάθος που το υποστήριξε ο παγκόσμιος κνίτης, μόνο που αυτός ο τελευταίος έχει τους σωστούς λόγους να το κάνει σύμφωνα με τον ιστορικό ρόλο του. Έτσι λοιπόν σύμφωνα με τον Πούτιν αν οι εθνικιστές θέλουν να ρίξουν κάπου τα πυρά τους είναι στη Δύση, και μάλιστα όχι μόνο στη Δύση αλλά και στον Τοκάγιεφ που δεν έδρασε σαν ρωσόφιλος όταν υπέκυψε στους κατ' αυτόν καλούς ειρηνικούς διαδηλωτές και καθαιρέσε τον Ναζαρμπάγεφ, αλλά έδρασε σαν φιλοδυτικός και συνεπώς ο λόγος για τον οποίο μετά φώναξε τη Ρωσία είναι για να σωθεί ο ίδιος και οι φίλοι του από το θυμωμένο λαό και από τους ισλαμιστές που τάχα δουλεύουν μέσα στους εξεγερμένους. (Ήδη κάναμε μεγάλο ζήτημα ότι ένας από τους αγκιτάτορες των ενόπλων της 6 του Γενάρη έχει συλληφθεί και κατηγορείται σαν γκάγκστερ και παντουρκιστής). Επίσης παίρνοντας αυτή τη στάση ο Πούτιν ανάλαβε πραγματικά από στρατηγική άποψη να εξουδετερώσει και να καταπνίξει στο Καζακστάν το λαϊκό και εργατικό ρεύμα που πάλευε πάντα για δημοκρατία κόντρα στη βίαιη καταστολή του Ναζαρμπάγεφ και είχε πολιτικούς δεσμούς με τις δυτικές αστοδημοκρατικές δυνάμεις. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το αίμα που χύθηκε από τους δεκάδες, ίσως εκατοντάδες διαδηλωτές του Αλμάτι είναι σε μεγάλο βαθμό από τις δημοκρατικές διαθέσεις τους όσο και αν αυτές προδόθηκαν από τους αρχηγούς τους και χρησιμοποιήθηκαν από τους προβοκάτορες των νεοχιτλερικών.

Πιο δύσκολο για να απαντηθεί είναι το ερώτημα: γιατί οι υπερασπιστές της πουτινικής Ρωσίας του «Σοσιαλιστικού Κινήματος του Καζακστάν» που έχει απαγορευτεί από τον Ναζαρμπάγεφ, και που κάνει τα συνέδρια του στη Ρωσία και το οποίο δεν βρήκε να πει ούτε μια λέξη ενάντια στη Ρωσία που μπήκε για να πνίξει τη «λαϊκή εξέγερση», μαζί με το αδελφό του ψευτοΚΚΕ, υποστηρίζουν αυτό το κίνημα σαν λαϊκή εξέγερση και στις δύο φάσεις της και δεν την αποκαλούν πορτοκαλί αντεπανάσταση όπως κάνουν με τις αντίστοιχες της Λευκορωσίας, της Ουκρανίας, της Γεωργίας κλπ;

Η γνώμη μας είναι ότι αυτό το κάνουν γιατί ο ρόλος τους είναι να βοηθήσουν τον Πούτιν να κοντρολάρει, να ελέγξει και τελικά να πνίξει ή να χρησιμοποιήσει στρατηγικά το πανίσχυρο μέσα στην καζάκικη οικονομία δυτικό κεφάλαιο χωρίς όμως να έρθει σε ανοιχτή σύγκρουση με τη Δύση, ιδιαίτερα με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, κυρίως με το υφιστάμενο και τυφλό στο βραχυπρόθεσμο κέρδος γερμανικό. Η θέση του «Σοσιαλιστικού Κινήματος» είναι ότι η καζάκικη οικονομία, ειδικά στα ορυχεία είναι στα χέρια της «δυτικής αποικιοκρατίας» και ότι ο ρόλος των εργατών είναι η κρατικοποίηση της εξορυκτικής βιομηχανίας. Μάλιστα διαπιστώνουν ότι το εργατικό κίνημα του Τουρκεστάν, παρόλο που με λύπη τους δεν έχει ακόμα εργατική συνείδηση, αλλά αστική (εννοούν ότι έχει δημοκρατική και ευτυχώς όχι σοσιαλφασιστική), θέλει η εξορυκτική βιομηχανία να είναι κρατική. Αυτό το θεωρούμε φυσικό για τους εργάτες απέναντι σε μια δυτική εργοδοσία που σκοτώνει από κοινού με τον Ναζαρμπάγεφ τα εργατικά τους δικαιώματα. Παρόλο λοιπόν που οι εργάτες του Καζακστάν είναι ακόμα διαποτισμένοι από το δημοκρατικό ταξικό πνεύμα στις διεκδικήσεις τους και για αυτό συνεργάζονται με τις αστοδημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις (που είναι εκτός νόμου) στο Καζακστάν, καθώς και με τις δυτικές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και με τα δυτικά συνδικάτα, οι σοσιαλφασιστές θα χρειαστούν τον Πούτιν στο εξής: Στο να τσακίσει ανελέητα κάθε οργανωμένη δημο-

κρατική πολιτική τάση μέσα στους εργάτες, και μετά, εκμεταλλευόμενος το ταυτόχρονο μίσος τους στο Ναζαρμπάγεφικό παλιό καθεστώς και στη δυτική εργοδοσία, να τους σύρει σε μια υπό ρώσικη κυριαρχία κρατικοποίηση ή έστω περιορισμό της. Όταν φωνάζουν λοιπόν οι σοσιαλφασιστές «ζήτω η λαϊκή εξέγερση» στο Καζακστάν ψάχνουν μόνο για να αξιοποιήσουν το εργατικό αντι-Ναζαρμπάγεφ αίσθημα για να τους ρίξουν σε μια νέα πολύ χειρότερη δουλεία.

Είναι το ίδιο που κάνουν εδώ οι κνίτες: Δημαγωγούν ταξικά, αλλά βοηθάνε να αυγατάνει το ρωσοκινέζικο κεφάλαιο (παρά τις απατεωνίστικες πρόσφατες καυχησιές τους με την ΚΟΣΚΟ) και το δυτικό φιλικό του, ενώ όσο μπορούν στραγγαλίζουν και διώχνουν από τη χώρα το υπόλοιπο.

Στο σημείο αυτό αξίζει να επισημάνουμε ότι το ψευτοΚΚΕ παίρνει κάποια λεπτά μέτρα προφύλαξης διαφοροποιώντας ελαφριά, όποτε χρειαστεί για το εσωτερικό κοινό του, τη θέση του σε σχέση με εκείνη του «Σοσιαλιστικού Κινήματος του Καζακστάν». Το τελευταίο όπως είπαμε ενώ φωνάζει ζήτω η λαϊκή εξέγερση δεν καταδικάζει πουθενά τη ρώσικη επέμβαση υπέρ της σφαγής της εξέγερσης (**). Το ψευτοΚΚΕ όμως ψελλίζει και ένα ψόφιο «όχι» και στη ρωσική επέμβαση καθώς τη βάζει μαζί με την αμερικάνικη, την κινέζικη, κλπ που σε βοήθεια καμιάς σφαγής δεν επεμβήκανε. Όμως ακόμα και αυτό το λίγο δεν το κάνει στη βασική του ανακοίνωση, εκείνη της ΚΕ, όπου η καταγγελία της Ρωσίας έχει εξαφανιστεί. Το κάνει της ανακοινώσεις του 902 και της Κατιούσας όπου ρίχνει τη γραμμή ευρύτερα για το λεγόμενο κίνημα στο οποίο δεν θέλει να απομονωθεί. Σε αυτή την περίπτωση η μικροαστική «επαναστατική» «μ-λ» κλπ ουρά του ψευτοΚΚΕ, που συνήθως βγαίνει πιο δεξιά από το ψευτοΚΚΕ για να το υπερκεράσει σε αντιδυτικό αντικαπιταλισμό, αν και δεν κατάλαβε τίποτα από τη βρώμικη καθοδήγηση της «λαϊκής εξέγερσης» και την υποστήριξη όπως και το ψευτοΚΚΕ, μίλησε αξιοπρόσεκτα πιο έντονα ενάντια στη ρώσικη σφαγή, κυρίως το «ΚΚΕ(μ-λ)».

Η πραξικοπηματική καθαιρέση του Ναζαρμπάγεφ θα ήταν αδύνατη χωρίς τη ρώσικη στρατιωτική κάλυψη, και από την άλλη το Καζακστάν του Ναζαρμπάγεφ ήταν το μεγαλύτερο αγκάθι στην πραγματοποίηση του ρώσικου νεοχιτλερικού σχεδίου της καταβρόχθισης όλων των κεντρασιατικών ανεξάρτητων κρατών της πρώην ΕΣΣΔ.

Έχουμε μπει για τα καλά στη νέα περίοδο όπου ο ρώσικος νεοχιτλερικός ιμπεριαλισμός αρχίζει να εγκαταλείπει τα αμυντικά του προσχήματα και να εκδηλώνει χωρίς αναστολές την επιθετική στρατηγική του αφιονιδιάζοντας συχνά τα θύματα του. Έτσι κατακτάει κρατική εξουσία σε βάρος άλλων χωρών σε αυτή τη φάση του Τρίτου Κόσμου με κύριο πάντα στόχο να περικυκλώσει και καταλάβει εξ εφόδου τις β γραμμής ιμπεριαλιστικές χώρες της Ευρώπης ενάντια στις οποίες ήδη αρχίζει να χρησιμοποιεί το όπλο του ενεργειακού εκβιασμού.

Κι όμως ενώ τουλάχιστον οι αστικές τάξεις του Τρίτου Κόσμου λίγο ή πολύ αντιστέκονται στους νεοχιτλερικούς οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές περισσότερο ακόμα και από τους αμερικανούς συναλλάσσονται μαζί τους και ξεπουλάνε τους λαούς τους και τους λαούς και τις χώρες του Τρίτου Κόσμου βαδίζοντας στα χνάρια των ταξικών πρόγονων τους στον β' παγκόσμιο πόλεμο που έφτιαχναν τις συμφωνίες του Μονάχου με τους παλιούς Χίτλερ.

Σήμερα η προδοσία τους είναι πιο εύκολη γιατί τότε οι λαοί είχαν μια τρίτη Διεθνή

Κάρολος Παπούλιας: Ένας αρνητικός δάσκαλος για το λαό μας

Το να πεθαίνει κανείς αυτήν την εποχή στη χώρα μας σαν μεγάλος πατριώτης και ταυτόχρονα σαν προσωπικότητα διεθνούς βεληνεκούς και να του αποδίδονται μεγάλες τιμές από όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα σημαίνει ότι κάποιος πολύ μεγάλο κακό έχει κάνει σε βάρος του λαού μας αλλά και σε βάρος άλλων λαών. Μάλιστα όσο περισσότερο τον τιμάνε αυτά τα κόμματα τόσο το χειρότερο για τη μελλοντική θέση του νεκρού στην ιστορία.

Έτσι ο Μίκης Θεοδωράκης που ξεκίνησε σαν βάρδος της Δημοκρατίας και τέλειωσε σαν κήρυκας του αντισημιτισμού και του νιτσεισμού και ανοιχτός υμνητής του ρώσικου νεοχιτλερισμού, είναι κυρίως γι αυτή του την ντροπιαστική κατάληξη που αγιοποιήθηκε από το πολιτικό καθεστώς και αυτή στην οποία μοιραία θα πέσουν κυρίως οι προβολείς της ιστορίας γιατί αυτή θα έχει προκαλέσει το μεγαλύτερο πόνο στις πλατειές μάξες του λαού μας. Αντίστοιχα ο Κάρολος Παπούλιας αν και, σύμφωνα με τους συντρόφους του στο ΠΑΣΟΚ, ξεκίνησε τη ζωή του σαν ένας δημοκράτης αντιφασίστας, στη βασική του πολιτική δράση, σε αυτήν σαν υπουργός των εξωτερικών και μετά σαν πρόεδρος της δημοκρατίας θα μείνει στην ιστορία με τα πιο μαύρα γράμματα. Γιατί είναι αυτός που σε συνεργασία με τον Ανδρέα Παπανδρέου έχει ίσως όσο κανένα άλλο μεμονωμένο πρόσωπο πρωταγωνιστήσει να σφυρηλατήσει τις αόρατες ακόμα για τους πολλούς αλλά βαριές αλυσίδες που σέρνουν τη χώρα μας πίσω από το άρμα του ρώσικου νεοχιτλερισμού. Αυτό σήμερα σημαίνει παραγωγική εξαθλίωση της χώρας, προσφυγιά και ανέχεια, αλλά αν δεν σπάσουν αυτές οι αλυσίδες, θα σημαίνει αύριο-σκληρή δικτατορία και αίμα του λαού χυμένο σε έναν άδικο επιθετικό πόλεμο. Ταυτόχρονα με αυτή την ιστορική ζημιά που έχει κάνει στη ίδια τη δικιά μας χώρα ο Κ. Παπούλιας την έχει χρησιμοποιήσει σαν διπλωματικό μοχλό της ίδιας υπερδύναμης στην προσπάθειά της να υποτάξει τα δυτικά Βαλκάνια, ιδιαίτερα τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, την Τουρκία, και τον αραβομουσουλμανικό κόσμο. Είναι στα πλαίσια αυτών των υποδουλωτικών καθηκόντων του που διευκόλυνε πιο ανοιχτά, γι αυτό ακόμα πιο ντροπιαστικά από όσο ο Θεοδωράκης, τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής να εμφανιστούν σαν μια κανονική εθνική πολιτική δύναμη.

Καταγράφουμε παρακάτω ένα συμπύκνωμα της καταστροφικής δράσης του Παπούλια και των αντιλήψεων του μέσα από μια σειρά αποσπασμάτων από κείμενα της εφημερίδας της ΟΑΚΚΕ, της Νέας Ανατολής

Όταν ο Παπούλιας στεφόταν από το πολιτικό καθεστώς πρόεδρος της Δημοκρατίας το 2004 γράφαμε συνοψίζοντας την ως τότε πορεία του:

«Ο Παπούλιας πιστός υπηρέτης της ρώσικης πολιτικής»

Ο Κ. Παπούλιας ήταν σταθερή επιλογή του Α. Παπανδρέου στο υπουργείο Εξωτερικών. Ήταν υφυπουργός Εξωτερικών το 1981-1984, αναπληρωτής υπουργός εξωτερικών το 1984-1985, υπουργός εξωτερικών το 1985-1989 και το 1993-1996. Επίσης υποστηρίχθηκε από τον Κ. Σημίτη σε κόντρα με τον Α. Βερυβάκη για τη θέση του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εξωτερικών και Εθνικής Αμυνας το 1998 οπότε είχε ψηφιστεί και από τον Σπύρο Λανέλλη του ΣΥΝ (Νέα, 9-12-1998). Προώθησε τη συμμαχία με τον πιο πιστό φίλο της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή, το Ιράν και εφαρμόσε με τέχνη την πολιτική του Α. Παπανδρέου για το σπάσιμο της απομόνωσης της τότε ρωσόφιλης τρομοκρατικής Λιβύης από την Ευρώπη, στήριξε με πάθος και ανοικτά τη Συρία του φασίστα Άσσαντ, και παρασημοφορήθηκε από το καθεστώς του δικτάτορα της Πολωνίας στρατηγού Γιαρουζέλσκι, όταν ο Α. Παπανδρέου δημιουργούσε δεσμούς, μόνος στην Ευρώπη, με τα ανατολικοευρωπαϊκά σοσιαλφασιστικά καθεστώτα. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Παπούλιας πήρε τη θέση του υφυπουργού εξωτερικών Ασημάκη Φωτήλα όταν ο τελευταίος καθαιρέθηκε από τον Α. Παπανδρέου εν πτήσει γιατί τόλμησε να πάρει θέση κατά του πραξικοπήματος Γιαρουζέλσκι. Για τον Παπούλια ο βούλγαρος υφυπουργός Εξωτερικών Μλαντένοφ (επί προεδρίας Ζίβκοφ), είχε πει με θαυμασμό μπροστά σε πυκνότατο ακροατήριο ότι «κάποτε στο λήμμα Βαλκάνια, το όνομα που θα κυριαρχεί θα είναι Παπούλιας"! Το 1995 αυτό το "λήμμα" υποστήριξε την «πρωτοβουλία ειρήνευσης» του Γιέλτσιν στην πρώην Γιουγκοσλαβία με ταξίδι του στη Μόσχα, στήριξε τη σέρβικη εθνοκάθαρση στη Βοσνία και βέβαια το καθεστώς Μιλόσεβιτς κατά τις επιταγές της ρώσικης πολιτικής εκείνη την περίοδο, υπόγραψε με τον υπουργό Εξωτερικών της Ρωσίας Κόζιρεφ συμφωνία για την ίδρυση ρώσικου Προξενείου στη Θεσσαλο-

νίκη, και ήταν ο πρωτεργάτης της ελληνορωσικής συμφωνίας για την κατασκευή του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης (από την ανασκόπηση του ΑΠΕ για το 1995)....» (<https://www.oakke.gr/na395/paroulias395.htm>).

Το πόσο σημαντικό ρόλο έπαιξε στη σέρβικη εθνοκάθαρση σε βάρος του βοσνιακού λαού αποδείχθηκε αργότερα όταν σαν πρόεδρος της Δημοκρατίας είχε καλεστεί από το μεγαλύτερο εγκληματία πολέμου της μεταπολεμικής Ευρώπης, Ράντοβαν Κάρατζιτς σαν μάρτυρας υπέρσπισης του στη δίκη του στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο καθώς όπως επισημάνθηκε στο κείμενο υπέρσπισης «Λόγω των θρησκευτικών και ιστορικών δεσμών ανάμεσα στην Ελλάδα και τους Σέρβους, ο πρόεδρος Παπούλιας ήταν ένας από τους λίγους διεθνείς συνομιλητές στους οποίους οι Σέρβοι της Βοσνίας είχαν εμπιστοσύνη και με τους οποίους μπορούσαν να μιλήσουν με απόλυτη εμπιστοσύνη» (Skai.gr, 18/8).

Βέβαια ο Παπούλιας δεν εμφανίστηκε στη δίκη του Κάρατζιτς γιατί αυτό δεν θα εξέθετε μόνο τον ίδιο αλλά, επειδή τότε ήταν πρόεδρος της Δημοκρατίας, θα ξεσκεπάζε στη δημοκρατική Ευρώπη όλο τον ελληνικό πολιτικό κόσμο που λίγα χρόνια πριν αποθέωνε σύσσωμος τον σέρβο εγκληματία πολέμου στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Άλλωστε ο Παπούλιας έγινε πρόεδρος της Δημοκρατίας εξαιτίας της σθεναρής του υποστήριξης σε σφαγείς και δικτάτορες όσο ήταν υφυπουργός εξωτερικών ώστε να συνεχίσει να προσφέρει από τη νέα του θέση ανάλογες υπηρεσίες στο διεθνές του πολιτικό στρατόπεδο. Είναι χαρακτηριστική η στήριξη που έδωσε στο πιο συμπαγές και

στρατηγικό πολιτικό πρακτορείο της Ρωσίας, στο κόμμα που πιο σθεναρά από κάθε άλλο στάθηκε στο πλευρό των σέρβων σφαγέων και βιαστών του βοσνιακού λαού, στο ψευτοΚΚΕ όταν του πρόσφερε το κρατικό γόητρο της θέσης του υποδεχόμενος θερμά στο προεδρικό μέγαρο τους αντιπροσώπους από 11 ψευτοκομμουνιστικά κόμματα της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής που συμμετείχαν σε μια Διεθνή συνάντηση που το ψευτοΚΚΕ είχε οργανώσει στην Ελλάδα. Ακόμα και ο μοναδικός έπαινος που θα μπορούσε να του αποδοθεί στη μακριά πορεία του σαν ηγετικού κρατικού στελέχους, η αποδοκιμασία του στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου στην Θεσσαλονίκη το 2011 από τους «αγανακτισμένους» φασίστες και σοσιαλφασίστες, δεν του αξίζει. Στην πραγματικότητα εκείνη τη μέρα πρόσφερε στο ρωσόδουλο αντιευρωπαϊκό δήθεν «αντιμνημονιακό» μέτωπο μια από τις μεγαλύτερες υπηρεσίες του. Παριστάνοντας τον εθνικά και προσωπικά πιο εύθικτο αποχώρησε πρώτος από την εξέδρα των επισήμων σέρνοντας αναγκαστικά πίσω του όλους τους άλλους, οπότε τη διέλυσε. Έτσι -πέρα από τις μαζικές εκκαθαρίσεις στην ηγεσία του στρατού που ακολούθησαν- έστειλε στην ΕΕ, δηλαδή στους δανειστές ακριβώς το μήνυμα που χρειαζόταν η εθνική διαπραγμάτευση που διεξήγαγαν με διαφορετική διανομή ρόλων αλλά κοινό στόχο η ρωσόφιλη κυβέρνηση και η ρωσόδουλη ηγεσία των «αγανακτισμένων» ότι δηλαδή στην Ελλάδα είναι σε εξέλιξη μια λαϊκή εξέγερση που αμφισβητεί την κρατική εξουσία ακόμα και τον πυρήνα της που είναι ο στρατός, οπότε η ΕΕ πρέπει να δώσει άφθονα δανει-

κά και πλήρη πολιτική στήριξη στο παραπαίον κράτος χωρίς να απαιτεί από αυτό οποιοδήποτε μέτρο παραγωγικής ανάπτυξης της χώρας παρά μόνο περικοπή της κατανάλωσης του πληθυσμού. Ανάλογες διευκολύνσεις πρόσφερε κι άλλες ο Παπούλιας και σε άλλα διπλωματικά μέτωπα (πχ στο μακεδονικό με το να υποδαυλίζει τον αλβανικό σοβινισμό, ή να τον επικαλείται για ρήξεις στο ίδιο το αλβανικό) στη διάρκεια της προεδρίας του.

Για όλα αυτά και άλλα πολλά τον τιμάει σήμερα όχι μόνο μια πολιτική διακομματική εξουσία που εγκληματεί κατά του λαού μας και κατά των λαών των Βαλκανίων και της Ευρώπης και ετοιμάζεται να κάνει πολύ χειρότερα, αλλά και το ίδιο το νέο μεγάλο κρυφό προς το παρόν αφεντικό της χώρας, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός και ο αρχηγός του Πούτιν που ανάρτησε την εξής συγκρατημένη του δήλωση (για να μην φανερώσει τους στενούς ένοχους δεσμούς ανάμεσα στα δυο καθεστώτα) στην ιστοσελίδα του Κρεμλίνου:

«Θα τον θυμόμαστε ως γενναίο άνδρα, ο οποίος στα νεανικά του χρόνια αγωνίστηκε από τις γραμμές της Αντίστασης ενάντια στους φασίστες κατακτητές και ως αληθινό φίλο της Ρωσίας, ο οποίος με την ιδιότητα του Προέδρου και από άλλα υψηλά κρατικά αξιώματα συνεισέφερε πολλά για την ανάπτυξη της αμοιβαίως επωφελούς συνεργασίας μεταξύ των χωρών μας».

Γενναιότητα σημαίνει σήμερα το να βαδίζει κανείς κόντρα στο δρόμο που εκθειάζει ο νέος Χίτλερ. Με αυτή την έννοια ο Κάρολος Παπούλιας θα πρέπει να είναι για το λαό μας ένας αρνητικός δάσκαλος.

ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΚΑΖΑΚΣΤΑΝ

Συνέχεια από τη σελ. 23

και τα αντιφασιστικά της μέτωπα ενώ τώρα το ευρωπαϊκό προλεταριάτο είναι μπλεγμένο στα δίχτυα των πουλημένων στους νεοχιτλερικούς ψευτοαριστερών και σοσιαλδημοκρατών.

Όμως το σπουδαίο θετικό που κρύβεται μέσα στο αρνητικό είναι ότι όσο θα έρχεται στο φως η κτηνωδία των νεοχιτλερικών και οι δεσμοί που έχουν με αυτούς οι ηγέτες της ψευτοαριστεράς και της σοσιαλδημοκρατίας τόσο περισσότερο και από όσο με τους προηγούμενους χιτλερικούς θα σχηματίζεται πανευρωπαϊκά και παγκόσμια μια νέα αριστερά τόσο αντιφασιστική όσο ποτέ

πριν αλλά και τόσο πραγματικά κομμουνιστική δηλαδή τόσο μαρξιστική - λενινιστική - μαοϊστική όσο ποτέ. Έτσι μαζί με το τέλος των ρώσων και κινέζων νεοχιτλερικών μέσα από τον παγκόσμιο πόλεμο που αυτοί ετοιμάζουν θα έρθει πιο κοντά από ποτέ πριν και το τέλος του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού.

(*) Η σημασία αυτού του κινήματος είναι τόσο μεγάλη που οι πραξικοπηματίες έχουν φροντίσει να κρύψουν τα πραγματικά γεγονότα και τα αντίστοιχα οπτικοακουστικά ντοκουμέντα όσο μπορούν περισσότερο από την παγκόσμια κοινή γνώμη αλλά και από τον ίδιο τον καζάκικο λαό. Αυτό αποδείχθηκε όταν ειδικά μόλις άρχισαν οι ταρα-

χές στις 5 του Γενάρη στην Αλμα Ατα, ο Τοκάγιεφ έκλεισε το διαδίκτυο και τις τηλεπικοινωνίες, τόσο ώστε οι συγγενείς δεν μπορούσαν να μάθουν για τους δικούς τους τίποτα για πάρα πολλές ώρες. Αυτό άλλωστε είναι ένα στοιχείο που δείχνει πόσο καλά προετοιμασμένοι ήταν το πραξικόπημα.

(**) Βέβαια για να διευκολύνει το ΣΚ και τα αντίστοιχα πρακτορεία στον κόσμο η Ρωσία δήλωσε ότι δεν θα σφάζει ο ρώσικος στρατός αλλά μόνο θα φυλάει κρατικά κτίρια, που σημαίνει όμως στην πράξη ότι θα αποδεσμεύει καζάκικες δυνάμεις για να σφάζουν εκείνες.